

การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

ปริญญานิพนธ์

ของ

วิภาญดา พรหมราชวิจิต

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2545

ลิขสิทธิ์เป็นของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

บทคัดย่อ

ของ

วิภาณดา พรหมราชวิจิต

15 พ.ค. 2545

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2545

๒ ๑๔๖๗๔๘

วิภาญดา พรพรรณาวิจิต. (2545). การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของ เด็กและเยาวชน. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม: ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นันทา สุรักษา, ศาสตราจารย์ ดร. ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของ เด็กและเยาวชน ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับ บิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและ บรรทัดฐานของสังคม กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ เยาวชนกลาง ได้แก่ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปรางค์ จำนวน 403 คน และ นักเรียนโรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมัธยมสันพิทยา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ จำนวน 391 คน เครื่องมือ ที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสัมภาษณ์ และแบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยา บ้า สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอย โลกสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS For Windows

ผลการศึกษาพบว่า

1. การเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์ทางบวกกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) และความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .726 และ .653 ตามลำดับ และมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X_5) ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4) และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.189, -.152 และ -.128 ตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์การค้นหาดัชนีพยากรณ์การเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า โอกาสในการ อยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเสพยาบ้าได้ร้อยละ 77.6 สามารถสร้างสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ในรูปคะแนนดิบ

การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน = 10.8729 - .2878 (โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า) - .1351 (ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า) + .0741 (ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์)

สมการพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ในรูปคะแนนมาตรฐาน

การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน = .7499 (โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า) + .8737 (ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า) + 1.0769 (ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์)

A STUDY OF SOME SOCIAL ~~FACTORS~~ ^{FACTORS} RELATED TO AMPHETAMINE USE
OF CHILDREN AND YOUTHS

AN ABSTRACT
BY
WIKANDA PORNHANSAWIJIT

Present in partial fulfillment of the requirement
for the Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
March 2002

Wikanda Pornhansawijit. (2002). *A Study of Some Social Factors Related to Amphetamine Use of Children and Youths*. Master Thesis, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology).
Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assist. Prof.
Dr. Nanta Sooraksa, Prof. Dr. Pongpan Kirdpitak.

The purpose of this study was to investigate some social factors related to amphetamine use of children and youths. Factors studied were belief in amphetamine, amphetamine involvement or opportunity, attachments to parents, friends and teachers, social activities involvement and social control belief.

The subjects for this study were 403 children and youths selected from the Central of Observation and Protection Center and 391 students selected from Mathayom Suksa I to VI students of Pathum Kongka School, Makasan Pittaya School and Chanhun Bampen School. The research instruments used were an interview and a self-report questionnaire, containing questions regarding social factors related to amphetamine use. The data were analyzed by multiple correlation and the logistic regression analysis.

The results of the study were as follows :

1. Statistical significant positive relationships were found between the subjects' amphetamine use and amphetamine involvement or opportunity and belief in amphetamine at .01 level ($r = .726$ and $.653$ respectively). Besides, significant negative relationships were found between amphetamine use and social control belief, social activities involvement and attachments to parents, friends and teachers at .01 level ($r = -.189$, $-.152$ and $-.128$ respectively).

2. Analyses revealed that amphetamine involvement or opportunity, belief in amphetamine and attachments to parents, friends and teachers significantly predicted the subjects' amphetamine use in the first, second and third position at .01 level, with 77.6% of variability in amphetamine use predictable from the stated factors.

The following equations proved to be statistically significant predictors of the amphetamine use in children and youths at .01 level.

In term of raw scores

Subjects' amphetamine use = $10.8729 - .2878$ (amphetamine involvement or opportunity)
 $-.1351$ (belief in amphetamine) $+.0741$ (attachments to
parents, friends and teachers)

In term of standard scores

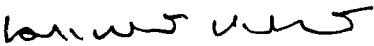
Subjects' amphetamine use = $.7499$ (amphetamine involvement or opportunity) $+.8737$
(belief in amphetamine) $+ 1.0769$ (attachments to parents,
friends and teachers)

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

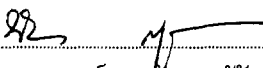
การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

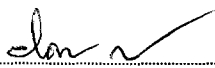
ของ
นางสาววิภาญดา พรหมราชวิจิต

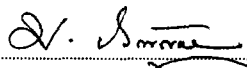
ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

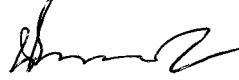

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)
วันที่ 31 เดือน มีนาคม พ.ศ. 2545

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นภาพร หะวานนท์)

..... กรรมการ
(ศาสตราจารย์ ดร.pongporn เกิดพิทักษ์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร.เมธินทร์ ปิณฑุชน)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์)

ประกาศคุญูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความรู้ณาของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทา สุรรักษา ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา แนวคิด และข้อเสนอแนะ ในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเมตตา ตลอดจนให้กำลังใจเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.คณฐิ โยเหลา ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ หัวหน้าภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ที่กรุณาให้คำแนะนำ แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.เมธิรินทร์ ภิญญชน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ ที่กรุณาเป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปริญญานิพนธ์

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง และเจ้าหน้าที่สถานพินิจ และคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล ตลอดจนให้กำลังใจ และความเป็นกันเองแก่ผู้วิจัย และขอขอบคุณเด็กและเยาวชนที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บข้อมูล

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนปทุมคงคา ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมคันพิทยา ผู้อำนวยการโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ และอาจารย์หมวดแนะแนวทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลตลอดจนให้กำลังใจ และขอขอบคุณนักเรียนที่ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการเก็บข้อมูล

ขอขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และน้องๆ ทุกคน ที่คอยให้กำลังใจตลอดมา โดยเฉพาะเพื่อนๆ วิชาเอก จิตวิทยาการแนะแนว รุ่น 32 ที่คอยให้ความห่วงใยด้วยดีเสมอมา

ขอกราบขอบพระคุณคุณชลธิดา โพธิสมภรณ์ ที่กรุณาสับสนุนทุนการวิจัย

ขอขอบคุณคุณชานาญ สิริภาสกุล และครอบครัว ที่คอยให้กำลังใจ และความช่วยเหลือต่างๆ จนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษา

ขอกราบขอบพระคุณและน้อมรำลึกถึงพระคุณของคุณพ่อนิทัศน์ พรพรรษาวิจิต คุณแม่เพ็ญศรี พรพรรษาวิจิต และคุณแม่เพ็ญพรรณ เชียงหลิว ที่คอยให้ความรัก ความห่วงใย ให้กำลังใจ และให้ทุนทรัพย์ในการศึกษา ขอขอบคุณพี่วิชุดา พี่โรจน์ น้องณรงค์ และน้องนุชนาฏ ที่ให้ความรัก ความห่วงใย ให้กำลังใจ ตลอดจนส่งเสริมให้ผู้วิจัยมีความอดุสาหะในการศึกษา ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี

คุณค่าทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากงานวิจัยในครั้งนี้ ขอมอบให้บุพการีของผู้วิจัย และบูรพคณาจารย์ทุกท่าน ที่อยู่เบื้องหลังแห่งการวางรากฐานการศึกษาให้กับผู้วิจัยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

วิภาญดา พรพรรษาวิจิต

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ.....	1
	ภูมิหลัง.....	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
	ความสำคัญของการวิจัย.....	5
	ขอบเขตของการวิจัย.....	5
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	5
	ตัวแปรที่ศึกษา.....	6
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	8
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า.....	10
	ความหมายของความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า.....	10
	ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า.....	10
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า.....	11
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	11
	งานวิจัยในประเทศ.....	11
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า.....	12
	ความหมายของโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า.....	12
	ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า.....	13
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า.....	16
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	16
	งานวิจัยในประเทศ.....	17
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์.....	19
	ความหมายของความผูกพัน.....	19
	ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์.....	19
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์.....	20
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	20
	งานวิจัยในประเทศ.....	21
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ.....	22
	ความหมายของความเกี่ยวข้อง.....	22
	ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ.....	22

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
2 (ต่อ)	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ.....	23
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	23
	งานวิจัยในประเทศ.....	23
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม.....	24
	ความหมายของความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม.....	24
	ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม.....	24
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม.....	25
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	25
	งานวิจัยในประเทศ.....	25
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า.....	26
	ความหมายของยาบ้า.....	26
	ประวัติของยาบ้า.....	26
	สารประกอบที่มีอยู่ในเม็ดยาบ้า.....	27
	การออกฤทธิ์ของยาบ้า.....	29
	ลักษณะและคุณสมบัติของยาบ้า.....	31
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า.....	31
	งานวิจัยในต่างประเทศ.....	31
	งานวิจัยในประเทศ.....	32
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	36
	การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	36
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	38
	การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47
	การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	47
4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาค้นคว้า.....	49
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล.....	49
	ผลการศึกษาค้นคว้า.....	50
5	บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	63
	สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย.....	63
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	65
	อภิปรายผล.....	67

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 (ต่อ) ข้อเสนอแนะ.....	73
ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย.....	75
 บรรณานุกรม.....	 76
 ภาคผนวก.....	 82
ภาคผนวก ก.....	83
ภาคผนวก ข.....	99
ภาคผนวก ค.....	105
 ประวัติย่อผู้วิจัย.....	 117

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 เปรียบเทียบข้อหาและอัตราโทษที่สำคัญของยาเสพติดให้โทษ.....	27
2 แสดงรายชื่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางและจำนวนเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง.....	37
3 แสดงรายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง.....	37
4 แสดงข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มผู้เสพยาบ้าและกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า.....	50
5 แสดงความถี่และร้อยละของกลุ่มผู้เสพยาบ้าจำแนกตามพฤติกรรมการใช้ยาบ้า.....	52
6 แสดงพิสัยของคะแนน ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับ กับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม ของกลุ่มผู้ เสพยาบ้า และกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า.....	54
7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับ บิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับและความเชื่อ ในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมของกลุ่มผู้เสพยาบ้า.....	54
8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับ บิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับและความเชื่อ ในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมของกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า.....	55
9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับ บิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับและความเชื่อ ในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่ม ตัวอย่าง.....	56
10 การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติก เมื่อใช้การเสพยาบ้าเป็นตัวแปรเกณฑ์ในการศึกษา.....	56
11 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ 1 ตัวแปรที่ทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน.....	56
12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ 2 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน.....	57
13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ 3 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน.....	57
14 แสดงข้อมูลพื้นฐานของเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์.....	58
15 แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรความเชื่อ เกี่ยวกับยาบ้า.....	59
16 แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรโอกาสในการ อยู่ใกล้ยาบ้า.....	60

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง		หน้า
17	แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์	61
18	แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ	62
19	แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม	62
20	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า	100
21	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า	101
22	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์	102
23	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ	103
24	แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม	104

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 รูปแบบแนวคิดทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกัน.....	15
2 การออกฤทธิ์ของแอมเฟตามีน.....	30

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ และความมั่นคงของประเทศ เพราะการติดยาเสพติดไม่เพียงแต่ทำลายสุขภาพทางร่างกายและจิตใจของผู้ที่เสพเท่านั้น แต่ยังมีผลถึงครอบครัวและสังคมโดยรวมด้วย ปัจจุบันมีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพิ่มขึ้นทุกปี จากรายงานประจำปี 2541 ของสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน พบว่า มีผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตั้งแต่ปี พ.ศ. 2537-2541 เพิ่มขึ้นเป็นจำนวน 3,020 , 7,657 , 9,957 , 14,407 และ 20,986 คนตามลำดับ และจากการรวบรวมคดีเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในปี พ.ศ. 2541 พบว่า คดียาเสพติดเป็นคดีที่มีผู้กระทำความผิดสูงสุดเป็นอันดับ 1 (ศาลเยาวชนและครอบครัว. 2541 : 86,73) นอกจากนี้ยังพบว่าประเภทของสารเสพติดให้โทษที่มีจำนวนผู้กระทำความผิดมากที่สุด คือ แอมเฟตามีน (ยาบ้า) กล่าวคือ ในปี พ.ศ. 2539 มีจำนวน 3,843 คน จากจำนวนผู้กระทำความผิดทั้งหมด 9,957 คน ปี พ.ศ. 2540 มีจำนวน 8,483 คน จากจำนวนผู้กระทำความผิดทั้งหมด 14,407 คน ปี พ.ศ. 2541 มีจำนวน 15,411 คน จากจำนวนผู้กระทำความผิดทั้งหมด 20,986 คน ซึ่งในจำนวนผู้ติดยาเสพติดนี้เป็นผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปีมากถึงร้อยละ 84.38 (ศาลเยาวชนและครอบครัว. 2541 : 86,74)

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ยาบ้าได้กระจายเข้าสู่กลุ่มวัยรุ่นเพิ่มมากขึ้นอย่างเป็นทวีคูณ ซึ่งส่งผลให้เกิดความเสียหายแก่ตัววัยรุ่นทั้งทางร่างกายและจิตใจ นอกจากนี้ยังเกิดผลกระทบทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การปกครอง ค่านิยม และจริยธรรม ที่นำไปสู่ปัญหาอื่นๆ ตามมาอีกมากมาย เช่น อาชญากรรม อุบัติเหตุ หรือแม้แต่ความมั่นคงของชาติ ซึ่งความรุนแรงของการระบาดของยาบ้าในปัจจุบันจะมีมากกว่าในอดีต เนื่องมาจากการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรม และค่านิยมตามกระแสเศรษฐกิจทุนนิยม สภาพบีบรัดทางเศรษฐกิจ และการดิ้นรนเอาตัวรอดแบบตัวใครตัวมัน จึงทำให้เกิดความเครียดทั้งในสังคมและครอบครัว (สุชาติ เลหาบริพัตร. 2541 : 3)

เมื่อศึกษาแนวคิดเชิงทฤษฎี (Theoretical Perspective) ที่เกี่ยวข้องกับสาเหตุของพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem behavior) ซึ่งรวมถึงพฤติกรรมการใช้สารเสพติด พบว่า ทฤษฎีของเจสเซอร์ (Jessor's Theory) กล่าวถึงกลุ่มของตัวแปรสำคัญในการอธิบายพฤติกรรมที่เป็นปัญหา 3 กลุ่ม คือ (Jessor, R. and others. 1991 : 21)

1. บุคลิกภาพ (Personality)
2. ภูมิหลังและสิ่งแวดล้อมทางสังคม (Social Background and Context Variables)
3. การรับรู้ด้านสิ่งแวดล้อม (Perceived Environment)

ปัจจัยทางด้านบุคลิกภาพที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ได้มีผู้ทำการศึกษาวิจัยไว้หลายแง่มุม ดังเช่น ดุษฎี โยเหลา ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และขวัญมน วงศ์อาษา (2540 : 65) ได้ศึกษาปัจจัยบ่งชี้สาเหตุการใช้และติดสารระเหยของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานครและจังหวัดโยธา พบว่า กลุ่มวัยรุ่นที่ใช้สารระเหยมีการเผชิญความเครียดแบบเน้นที่อารมณ์และมีบุคลิกภาพชอบท้าทายสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้สารระเหยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนการศึกษาของอาร์เนตต์ (Arnett. 1992 : 344) มีความสอดคล้องกับไฮโน และคนอื่นๆ (Heino and others. 1996 : 72) โดยพบว่า บุคลิกภาพที่ต้องการความแปลกใหม่ ความ

หลักหลายของประสบการณ์ (Sensational Seeking) โดยยอมที่จะเสี่ยงทางร่างกายและสังคม เพื่อให้ได้มาซึ่งประสบการณ์นั้นๆ มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติด นอกจากนี้ สุปัทม์ วีระเวชเจริญชัย (2540 : 84-88) กล่าวว่า ตัวผู้เสพยาที่มีบุคลิกภาพที่อ่อนแอในทุกด้าน ผู้ที่มีอารมณ์วู่วาม อารมณ์เปลี่ยนแปลงเร็ว หรือผู้ที่มีสุขภาพจิตรวนเร ขาดความมั่นใจในตนเอง จะเป็นผู้ที่มีแนวโน้มในการเสพยาเสพติดได้ง่าย เนื่องจากต้องพึ่งผู้อื่นเสมอและเมื่อพึ่งใครไม่ได้ก็จะหันมาพึ่งยาเสพติด เพื่อช่วยคำจุนใจของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับ อังศนา เปตะนันท์ (ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่นๆ. 2539 : 25 ; อ้างอิงจาก อังศนา เปตะนันท์. 2536) ที่ทำการศึกษารายกรณีจากนักเรียนชั้นประถมศึกษา พบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนมีการติดยาเสพติด คือ เป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม มีบุคลิกภาพอ่อนแอ ต้องพึ่งพาผู้อื่น ไม่มีความมั่นคงทางจิตใจ ต้องมีที่ยึดเหนี่ยว และเมื่อหาที่ยึดเหนี่ยวไม่ได้ก็หันมาพึ่งยาเสพติดแทน และสุภา มาลากุล ณ อยุธยา (2538 : 186) ที่กล่าวในหนังสือพัฒนาการวัยรุ่นและการอบรมว่า สาเหตุของปัญหาการเสพยาเสพติดในวัยรุ่นอันเนื่องมาจากบุคลิกภาพ คือวัยรุ่นที่มีบุคลิกภาพอ่อนแอ วัยรุ่นที่มีความประพฤติดื้อด้าน วัยรุ่นที่เริ่มจะเป็นโรคจิต และวัยรุ่นที่มีแนวโน้มเชิงลักเพศหรือรักร่วมเพศ

ส่วนปัจจัยด้านภูมิหลังและสิ่งแวดล้อมทางสังคม ได้มีผู้ศึกษาไว้หลายแง่มุมเช่นกัน เช่น ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่นๆ (2539 : บทคัดย่อ) ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการติดยาเสพติดของเยาวชน พบว่า สภาพความสัมพันธ์ภายในครอบครัวมีความสัมพันธ์ต่อการติดยาเสพติดในเด็กและเยาวชน และสนิทสนมการ (2530 : 76) ได้ศึกษาพฤติกรรมและทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของคนหนุ่มสาวไทย พบว่า สาเหตุจูงใจที่ทำให้เสพยาเสพติดครั้งแรก เนื่องมาจากมีเรื่องกลุ้มใจในปัญหาชีวิต โดยเฉพาะปัญหาครอบครัว ซึ่งพบรายละเอียดว่าครอบครัวมีความสัมพันธ์ไม่ราบรื่น นอกจากนี้ นพพร พานิชสุข (2528 : 49) ได้ศึกษาอิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อการใช้ยากระตุ้นประสาทประเภทแอมเฟตามีนของเด็กวัยรุ่น ว่ามีสาเหตุมาจากบิดามารดาแยกกันอยู่ หรือหย่าร้าง ทำให้เด็กขาดความใกล้ชิด ขาดคำปรึกษาที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับน้ำเพชร ชาญภิณู และคนอื่นๆ (2533) ที่ได้ศึกษาปัญหาการติดยาเสพติดของเด็กรวมและเยาวชนในเขตดุสิต พบว่า ปัจจัยทางครอบครัวที่สำคัญ คือ สถานภาพครอบครัว ความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัว และการมีบุคคลที่ติดยาเสพติดในครอบครัว ส่วนการศึกษาของ โสภา ชูพิกุลชัย ชปิลมันน์ พรณี ศรียุทธศักดิ์ และจารุวรรณ ธรรมวิทย์ (2533 : 118) กล่าวว่า การติดยาเสพติดของเด็กส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาทะเลาะวิวาทกัน เมื่อพิจารณาถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวระหว่างพ่อแม่และเด็ก พบว่า เด็กและเยาวชนร้อยละ 47.6 ยอมรับว่ามาจากครอบครัวที่ห่างเหินจากบิดามารดา ต่างคนต่างอยู่ เข้ากับบิดามารดาไม่ได้ บิดามารดาอยู่ด้วยกันแต่ทะเลาะกันเกือบทุกวันทำให้เกิดความทุกข์ความขัดแย้งในใจ ความคับข้องใจในเด็กที่จะเผชิญภายในครอบครัว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศของ เอรี่ และคนอื่นๆ (Ary and others. 1999 : 217-230) ที่พบว่าพฤติกรรมต่อต้านสังคม พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การล้มเหลวทางการศึกษา และการใช้ยาเสพติด เป็นผลมาจากครอบครัวที่มีความขัดแย้งสูง ทำให้บกพร่องในการควบคุมดูแลบุตร เป็นผลให้บุตรมีโอกาสเข้ากลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน และเสี่ยงที่จะติดยาเสพติดในที่สุด

ปัจจัยด้านการรับรู้ด้านสิ่งแวดล้อมก็เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการเสพยาเสพติดของวัยรุ่น จากผลการวิจัยของปรีชา วิหคโต และคนอื่นๆ (2540 : 77) ที่ได้ศึกษาสภาพการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยพิจารณาการใช้ยาเสพติดประเภทยาบ้า พบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมที่มีความสัมพันธ์กับการใช้ยาบ้าของนักเรียน คือ การมีเพื่อนสนิท การถูกชักชวนให้ทำในสิ่งไม่ถูกต้อง มีคนใกล้ชิดที่ใช้ยาบ้า ซึ่งสอดคล้องกับทิพย์อร ไชยณรงค์ (2535 : 33-35) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุการติดยาเสพติดจำนวน 48 เรื่อง พบว่า สาเหตุที่ทำให้ติดยาเสพติดที่สำคัญมาจากสภาพแวดล้อม โดยกล่าวว่า สภาพแวดล้อม

เป็นตัวชักนำให้ติดยาเสพติดให้โทษ เช่น ในละแวกรอบๆ บ้าน มีแต่ผู้ค้าและผู้ติดยาเสพติด ตลอดจนพฤติกรรมเพื่อน้องและเพื่อนผู้ติดยาเสพติดให้โทษ จึงตกอยู่ในสภาพติดยาเสพติดให้โทษได้ง่าย ผู้ที่รู้จักติดยาเสพติดให้โทษ สภาพครอบครัวขาดความอบอุ่น มีแต่ความทุกข์ หรือสภาพแวดล้อมในโรงเรียนไม่ดี ขาดครูที่มีคุณภาพ ครูไม่สนใจให้การศึกษาวรรณเด็กอย่างจริงจัง นอกจากนี้ปัญหาจากสภาพเศรษฐกิจที่บีบรัดตัว ทำให้คนเห็นแก่ตัวมากขึ้น ผู้ปกครองไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลบุตรหลาน ต้องหาเงินตัวเป็นเกลียว หรือแม้แต่คนมีฐานะดีก็ไม่มีความอดทน นอกจากนั้นไพฑูริย์ จัยสิน และคนอื่นๆ (2536 : 386-387) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนไทย พบว่า ผู้ที่แนะนำให้นักเรียนใช้สารเสพติดครั้งแรก คือ เพื่อนของนักเรียนเอง ร้อยละ 71.56 และนักเรียนร้อยละ 92.01 กล่าวว่า มีเพื่อนในโรงเรียนใช้สารเสพติด และสนิท สัมผัส และคนอื่นๆ (2530 : 7) ได้ศึกษาพบว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้คนหนุ่มสาวหันมาใช้ยาเสพติดจนกระทั่งกลายเป็นคนติดยาไปนั้น ถ้าวิเคราะห์ในแง่ทฤษฎีทางด้านสังคมศาสตร์ก็พอจะสรุปได้ว่ามีอยู่ด้วยกัน 3 สาเหตุใหญ่ คือ สาเหตุทางด้านบุคลิกภาพ สาเหตุทางด้านเศรษฐกิจ และสาเหตุทางด้านสังคม ซึ่งสาเหตุทางด้านสังคมเป็นสาเหตุที่สำคัญที่สุดใน 3 สาเหตุข้างต้น เนื่องจากสภาพทางสังคมรวมถึง สภาพแวดล้อมทางสังคมที่ผู้ติดยาเสพติดต้องเผชิญอยู่เป็นประจำ นับตั้งแต่ครอบครัว ญาติมิตร เพื่อนเล่น เพื่อนบ้าน ถิ่นกำเนิด ชุมชนที่อยู่อาศัย และเพื่อนร่วมงาน เป็นต้น อิทธิพลของภาวะสังคมรอบตัวเป็นส่วนสำคัญที่ส่งเสริมให้เยาวชนติดยาเสพติดได้ และเมื่อติดแล้วพยายามจะเลิกก็เลิกได้ยาก เพราะตกอยู่ในสภาพของสังคมที่ยาเสพติดหาได้ง่าย และมีบุคคลใกล้ชิดเสพติดให้เห็นอยู่บ่อยๆ

แม้ในสังคมใหญ่จะมีศีลธรรม จารีตประเพณี ค่านิยมหลัก หรือกฎหมายที่เป็นบรรทัดฐานในการจัดระเบียบความสัมพันธ์ของผู้คนเพื่อช่วยให้สังคมอยู่ได้ เช่น การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ การดูแลของครูอาจารย์ การมีหลักธรรมคำสอนของศาสนา ตลอดจนกฎหมายที่ว่าด้วยเรื่องยาบ้า แต่ในความเป็นจริงยังคงพบว่ามีเด็กและเยาวชนจำนวนหนึ่งที่ใช้ชีวิตบางขณะละเมิดบรรทัดฐานดังกล่าว ดังเช่นเด็กที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง ซึ่งการกระทำดังกล่าวในสายตาของคนทั่วไปในสังคมอาจมองว่าพวกเขาเป็นคนไม่ดี ไม่รู้จักรักษาดินแดน เป็นผู้ก่อความเดือดร้อน ตลอดจนเป็นผู้เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม แต่สำหรับตัวเด็กและเยาวชนเองแล้วพวกเขาคิดอย่างไรเราไม่อาจทราบได้ ซึ่งแนวคิดที่สอดคล้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหานี้ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมย่อยของผู้เบี่ยงเบน (Deviant Subculture) โดยที่แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมย่อยของผู้เบี่ยงเบนนี้เป็นแนวคิดของ คอเวอร์ด และโอลิน (Cloward and Ohlin) ที่ได้อธิบายว่า วัฒนธรรมของกลุ่มมักประกอบด้วยค่านิยม ทศนคติ และวิถีชีวิตที่ไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมหลักของสังคม (Kornblum. 1994 : 218) ในขณะเดียวกันสมาชิกของกลุ่มวัฒนธรรมย่อยทุกคนยังคงเป็นสมาชิกของสังคมใหญ่อยู่ดั้งเดิม โดยที่พวกเขาก็มีครอบครัว มีเพื่อน และคนอื่นๆ ที่อยู่นอกกลุ่มวัฒนธรรมย่อย ซึ่งเขาก็มักใช้ค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคมใหญ่ด้วย เพียงแต่ในบางขณะที่พวกเขาอยู่ภายใต้กลุ่มวัฒนธรรมย่อยนั้น เขาได้พัฒนาค่านิยมบางอย่างขึ้นมา เช่น ภาษา การแต่งกาย กฎระเบียบ และบรรทัดฐานต่างๆ เพื่อให้กลุ่มวัฒนธรรมย่อยของพวกเขาดำรงอยู่ได้ (นิรนาท แสนสา. 2543 : 37) ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในเชิงคุณภาพว่าในกลุ่มย่อยของเด็กและเยาวชนที่ใช้ยาบ้ามีความเชื่อ เจตคติ ค่านิยมเกี่ยวกับการเสพยาบ้าอย่างไร และในเชิงปริมาณนั้นผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้าสามารถทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้หรือไม่ อย่างไร

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเด็กและเยาวชน ซึ่งในที่นี้ได้แก่ การเสพยาบ้าพบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสพยาบ้าคือ การที่เด็กและเยาวชนมีเพื่อนที่เสพยาบ้า มีเพื่อนสนิทชักชวนให้ทำในสิ่งไม่ถูกต้อง และมีคนใกล้ชิดใช้ยาบ้า ซึ่งทฤษฎีที่สอดคล้องกับพฤติกรรม

เบี่ยงเบนนี้ ได้แก่วิทยการสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีของเอ็ดวิน เฮช ซูทเทอร์แลนด์ (Edwin H. Sutherland) นักสังคมวิทยาชาวอเมริกัน ที่พยายามอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยอาศัยแนวคิดเรื่องการเรียนรู้ทางสังคม ได้อธิบายว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบน ซึ่งในที่นี้หมายถึงการเสพยาบ้า เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ จากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่เสพยาบ้า (Sutherland. 1956 : 19) โดยทฤษฎีนี้ ให้ความสำคัญในเรื่องของความถี่ (Frequency) ระยะเวลา (Duration) ลำดับก่อนหลัง (Priority) และความ สัมพันธ์ที่เหนียวแน่น (Intensity) กล่าวคือ ผู้ที่มีการสมาคมกับผู้เสพยาบ้าจะมีโอกาสในการเสพยาบ้าได้มากกว่าผู้ที่ไม่สมาคมกับผู้เสพยาบ้า เพราะได้รับความคิดเกี่ยวกับการเสพยาบ้าทั้งความถี่ ระยะเวลา ความ สัมพันธ์ที่เหนียวแน่น มากกว่าสมาคมกับผู้ต่อต้านยาบ้า (ธนวัฒน์ หาพิพัฒน์. 2539 : 9-11) และการที่เด็ก และเยาวชนได้อยู่ร่วมกับผู้ที่มีความคิด และการกระทำ ที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า อาจทำให้เขามีค่านิยมที่ ต้องตามเพื่อน ดังที่อรรถ สุธิสาศร (2539 : 67-68) พบว่าเด็กจะได้เงินมาโรงเรียนวันละประมาณ 20-30 บาท และนำเงินจำนวนนี้มาหุ้นกันซื้อยาบ้าในราคาเม็ดละ 80 บาท โดยแบ่งกันเสพ บางวันเงินไม่พอก็ขอเพื่อน หรือขโมยเงินแม่ หรือเป็นผู้ขายเสียเอง เพื่อจะได้มีเงินมาซื้อยาบ้าและซื้อของ เพื่อให้เข้ากับกลุ่มเพื่อนได้ จึง กลายมาเป็นผู้นำหายยาบ้ารายย่อยในโรงเรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับบริบทของ เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าว่ามีโอกาสอยู่ใกล้กับผู้ที่เสพยาบ้า และมีการเรียนรู้ในการอยู่ร่วมกับผู้ที่เสพยาบ้า อย่างไร และในเชิงปริมาณนั้นผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าโอกาสในการอยู่ใกล้กับยาบ้าสามารถทำนายการเสพยา บ้าของเด็กและเยาวชนได้หรือไม่ มากน้อยเพียงไร

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้ายังพบว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนจะเกิด ขึ้นเมื่อการควบคุมทางสังคมเปราะบาง เด็กและเยาวชนไม่มีความผูกพันกับสังคมหรือสิ่งรอบข้าง ไม่เห็น ความสำคัญที่ต้องกระทำตามบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีการควบคุม (Control Theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีของเฮอริชชี (Travis Hirschi) ที่ได้อธิบายว่า การที่บุคคลปฏิบัติตามบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์ ตลอดจน ตัวบทกฎหมายของสังคม เป็นเพราะพวกเขามีความผูกพัน (bond) กับสังคม หากความผูกพันของบุคคลที่มี ต่อสังคม หรือแบบแผนบรรทัดฐานที่สังคมยอมรับหมดลง หรืออ่อนลง บุคคลก็จะมีอิสระในการกระทำผิด และ อาจส่งผลให้บุคคลต่อต้านบรรทัดฐานของสังคมได้ แต่เมื่อใดที่การควบคุมนั้นมีความเข้มแข็ง พฤติกรรมเบี่ยงเบน ก็จะไม่เกิด (Hirschi. 1969 : 10-11) จึงเป็นคำถามสำหรับผู้วิจัยที่ต้องการศึกษาในเชิงคุณภาพว่า เด็กและ เยาวชนที่เสพยาบ้ามีความยึดมั่นต่อการกระทำที่สังคมยอมรับ และมีความเชื่อถือในกฎระเบียบของสังคม อย่างไร และในงานวิจัยเชิงปริมาณนั้นผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าความรู้สึกผูกพันกับบุคคลสำคัญ ความเกี่ยวข้องกับ กิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมสามารถทำนายการเสพยา บ้าของเด็กและเยาวชนได้หรือไม่ อย่างไร

จากการประมวลผลงานวิจัย และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เป็นปัญหา (Problem Behavior) ทั้ง 3 แนวคิดที่กล่าวมานั้น ผู้วิจัยพบว่าปัจจัยด้านการรับรู้สิ่งแวดล้อมยังขาดการศึกษาอย่างลึกซึ้ง โดยเฉพาะในแง่ของการศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative Methodology) ร่วมกับการศึกษาข้อมูลเชิง ปริมาณ (Quantitative Methodology) โดยที่การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพเป็นการสัมภาษณ์เพื่อหาข้อมูลจาก เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า เพื่อให้ได้ความรู้ความจริงที่ชัดเจน ส่วนการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณนั้นเป็นการ ใช้กรอบความคิดเชิงทฤษฎีมาอธิบายความสัมพันธ์ของปัจจัยตามทฤษฎีดังกล่าว เพื่อให้ได้ข้อมูลรายละเอียด ที่ครอบคลุม และชัดเจนมากยิ่งขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน
2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การเสพยาบ้าตามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

ความสำคัญของการวิจัย

ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ จะช่วยให้ทราบว่า มีปัจจัยทางสังคมใดบ้างที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ซึ่งผลของการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อพ่อแม่ ผู้ปกครอง ครูอาจารย์ องค์กร หน่วยงาน สถาบันการศึกษา และผู้ที่เกี่ยวข้อง ที่จะนำข้อมูลที่ได้รับจากการวิจัยไปเป็นแนวทางในการวางแผนการป้องกัน ปราบปราม และแก้ไขปัญหาการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ตลอดจนลดการเสพยาบ้าได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษครั้งนี้แบ่งการดำเนินการเป็น 2 ตอน คือ การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพและการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ โดยหาข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์จากเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จำนวน 13 คน ส่วนการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กและเยาวชน ซึ่งจำแนกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มเสพยาบ้า และกลุ่มไม่เสพยาบ้า ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเสพยาบ้า ประชากรเป็นเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี จำนวน 1,500 คน

กลุ่มไม่เสพยาบ้า ประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลในระดับมัธยมศึกษาที่ไม่เสพยาบ้า จำนวน 1,500 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี จำนวน 403 คน ที่มีประวัติการเสพยาบ้า ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร

กลุ่มไม่เสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมัธยมสันพิทยา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญที่ไม่เสพยาบ้า จำนวน 391 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างเจาะจง (Purposive Sampling) จากประชากร โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างให้มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มเสพยาบ้าในด้านอายุ สถานภาพ การสมรสของบิดามารดา และรายได้ของครอบครัว

ตัวแปรที่ศึกษา

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยมีตัวแปรที่ศึกษา ดังนี้

1. ตัวแปรพยากรณ์คือ ปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ได้แก่
 - 1.1 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า
 - 1.2 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า
 - 1.3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์
 - 1.4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ
 - 1.5 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม
2. ตัวแปรเกณฑ์ คือ การเสพยาบ้า

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัจจัยทางสังคม

หมายถึง เหตุทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชน ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า หมายถึง ความคิดเห็นของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับฤทธิ์ของยาบ้า ผลของการใช้ยาบ้าที่มีต่อร่างกาย ฤทธิ์ทางร่างกายและอารมณ์ ได้แก่ การเสพยาบ้าเป็นการเพิ่มพลังให้แก่ร่างกาย ลดความประหม่า เพิ่มสมรรถภาพทางเพศ ฤทธิ์ทางอารมณ์ ได้แก่ การเสพยาบ้าทำให้จิตใจร่าเริง สนุกสนาน ลดความทุกข์ใจ ความน่าเบื่อหน่าย และฤทธิ์ทางสังคม ได้แก่ การเสพยาบ้าทำให้เข้ากลุ่มเพื่อนได้ การเสพยาบ้าไม่ทำให้ติด

1.2 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนใช้เวลาในการปฏิสัมพันธ์กับผู้ที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า ได้แก่ เพื่อน คนในครอบครัว และสถานที่ที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ยาบ้า ได้แก่ ละแวกบ้าน โรงเรียน ในบ้าน

1.3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ หมายถึง การรับรู้ของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ ความใกล้ชิด การเอาใจใส่ ความเคารพนับถือ การรับฟัง และการปฏิบัติตามความคาดหวังของบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

1.4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนทำกิจกรรมที่สัมพันธ์กับแนวทางของสังคม ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ กิจกรรมทางวิชาการ ได้แก่ การทำการบ้าน การเรียน และกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาการ ได้แก่ การเล่นกีฬา การเข้ากลุ่มกิจกรรมหรือชมรม

1.5 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม หมายถึง ความคิดเห็น การยอมรับ และการนับถือของเด็กและเยาวชนเกี่ยวกับการปฏิบัติตามความถูกต้องของกฎหมาย และผู้ควบคุมกฎหมาย

2. การเสพยาบ้า

หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนนำยาบ้าเข้าสู่ร่างกายด้วยวิธีการกิน การสูดควัน การฉีด

3. ยาบ้า

หมายถึง วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ที่จัดเป็นยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 มีลักษณะเป็นเม็ด มีทั้งสีเข้มและสีอ่อน แต่มีสีหลักๆ อยู่ประมาณ 5 สี ได้แก่ สีน้ำตาล สีม่วง สีเหลือง สีเขียว และสีส้ม ออกฤทธิ์กระตุ้นโดยตรงต่อระบบประสาทส่วนกลาง มีผลให้นอนไม่หลับ ครีครื้น เป็นสุข ไม่รู้สึกเหนื่อย เพิ่มพลังงาน กระตุ้นให้มีการพูด ทำงานกระฉับกระเฉง ลดความเจริญทางอาหาร รักษาโรคอ้วน แต่ถ้าได้รับยาในปริมาณสูงจะทำให้เกิดอาการมึนงง ปวดศีรษะ การไหลเวียนโลหิตล้มเหลว อาจเกิดอาการชัก ตื่นกลัวและอาจเป็นโรคจิตได้ (สำนักอนามัย. 2544 : 19)

4. เด็กและเยาวชน

หมายถึง เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า และเด็กและเยาวชนที่ไม่เสพยาบ้า ดังรายละเอียดต่อไปนี้

4.1 เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า เป็นเด็กและเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าที่อยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง ได้แก่ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี

4.2 เด็กและเยาวชนที่ไม่เสพยาบ้า เป็นนักเรียนในเขตชุมชนแออัด ได้แก่ โรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมักกะสันพิทยา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญที่ไม่เสพยาบ้า และมีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมใกล้เคียงกับกลุ่มเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า

5. การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ

หมายถึง วิธีการในการได้ข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์จากเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า เพื่อให้เกิดความเชื่อมั่นในข้อมูลความรู้ความจริงที่ได้รับการสัมภาษณ์

6. การสัมภาษณ์

หมายถึง กระบวนการที่ใช้ในการสอบถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียด ครบถ้วน และสมบูรณ์มากที่สุด โดยตั้งคำถามให้อธิบายถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น และที่สำคัญจะต้องซักถามถึงเหตุผลที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสพยาบ้าด้วย โดยมีขั้นตอนในการสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

6.1 การสร้างสัมพันธภาพ เป็นการสร้างบรรยากาศในการพูดคุยให้เป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้สัมภาษณ์ เพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์มีความไว้วางใจที่จะให้ข้อมูลได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง โดยผู้วิจัยแนะนำตัวเอง ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ การเก็บข้อมูลที่ได้รับการสัมภาษณ์เป็นความลับ โดยขออนุญาตบันทึกเทป และนำผลการสัมภาษณ์ไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น

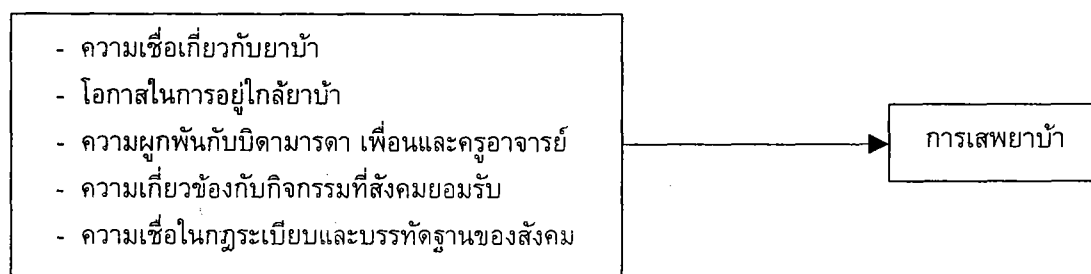
6.2 การดำเนินการสัมภาษณ์

6.2.1 ผู้วิจัยยึดแนวในการสัมภาษณ์ที่ได้กำหนดไว้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียด ลึกซึ้ง เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย โดยกำหนดหัวข้อที่ต้องสัมภาษณ์ตามตัวแปรที่ศึกษาคือ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม โดยยึดหลักในการสัมภาษณ์ เพื่อให้การดำเนินการสัมภาษณ์เป็นไปด้วยความราบรื่น และประสบความสำเร็จ

6.2.2 ผู้วิจัยใช้เทคนิคเบื้องต้นในการสัมภาษณ์เพื่อหาข้อมูล ได้แก่ การตั้งคำถาม การฟัง การเรียบ การสังเกต การให้กำลังใจ และการสรุปความ โดยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาช่วยในการสัมภาษณ์ และใช้ภาษาท่าทางที่เหมาะสม ประกอบกับน้ำเสียงที่ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น ในระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยดำเนินการบันทึกข้อมูล และรายละเอียดต่างๆ ให้มากที่สุด โดยไม่ให้การสัมภาษณ์ไปรบกวนกระบวนการสัมภาษณ์

6.2.3 ผู้วิจัยสรุปข้อมูล และประเด็นที่สำคัญ เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ได้รับถูกต้อง ละเอียด สมบูรณ์ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และกล่าวขอบคุณผู้ให้สัมภาษณ์ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล และถ้าเป็นการสัมภาษณ์ครั้งแรกก็จะมีการนัดหมายครั้งต่อไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ✓

2. มีปัจจัยทางสังคมอย่างน้อย 1 ปัจจัย ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม ที่สามารถทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า
 - 1.1.1 ความหมายของความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า
 - 1.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า
 - 1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 1.2.2 งานวิจัยในประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า
 - 2.1.1 ความหมายของโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า
 - 2.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า
 - 2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 2.2.2 งานวิจัยในประเทศ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์
 - 3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์
 - 3.1.1 ความหมายของความผูกพัน
 - 3.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์
 - 3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์
 - 3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 3.2.2 งานวิจัยในประเทศ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ
 - 4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ
 - 4.1.1 ความหมายของความเกี่ยวข้อง
 - 4.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ
 - 4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ
 - 4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 4.2.2 งานวิจัยในประเทศ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม
 - 5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม
 - 5.1.1 ความหมายของความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม
 - 5.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

- 5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม
 - 5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 5.2.2 งานวิจัยในประเทศ
- 6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า
 - 6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า
 - 6.1.1 ความหมายของยาบ้า
 - 6.1.2 ประวัติยาบ้า
 - 6.1.3 สารประกอบที่มีอยู่ในเม็ดยาบ้า
 - 6.1.4 การออกฤทธิ์ของยาบ้า
 - 6.1.5 ลักษณะและคุณสมบัติของยาบ้า
 - 6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า
 - 6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

1.1.1 ความหมายของความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

สุปรียา ตฤกาญจน์พฤติ (2538 : 31) กล่าวว่า ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า หมายถึง การที่บุคคลมีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าในเรื่องเกี่ยวกับผลหรือฤทธิ์ของยาบ้า เช่น ทำให้สุขภาพเสื่อมโทรม หรือเสพติด เพื่อคลายความตึงเครียด เป็นต้น

1.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

คอร์นบลัม (Kornblum. 1994 : 218) ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้าว่าเป็นวัฒนธรรมย่อยวัฒนธรรมหนึ่งของวัฒนธรรมหลักของสังคม ที่มีกลุ่มของผู้มีความเบี่ยงเบนเรียกได้ว่าเป็นวัฒนธรรมย่อยของผู้เบี่ยงเบน (Deviant Subculture) โดยที่วัฒนธรรมของกลุ่มมักประกอบด้วย ค่านิยม ทศนคติ พฤติกรรม และวิถีชีวิตที่ไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมหลักของสังคม แต่ในขณะเดียวกันสมาชิกของกลุ่มวัฒนธรรมย่อยทุกคนก็ยังเป็นสมาชิกของสังคมใหญ่อยู่ดั้งเดิม กล่าวคือ พวกเขาก็มีครอบครัว มีเพื่อน และคนอื่นๆ ที่อยู่นอกกลุ่มวัฒนธรรมย่อย ซึ่งเขาก็มักใช้ค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคมร่วมด้วย เพียงแต่ในขณะที่พักอาศัยอยู่ภายใต้กลุ่มวัฒนธรรมย่อยนั้น พวกเขาได้ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมกลุ่มก่อให้เกิดความรู้สึกต่างๆ มากมาย ซึ่งรวมทั้งความรู้สึกเห็นด้วยกับค่านิยม และวิถีปฏิบัติของกลุ่มของพวกเขา และใช้ชีวิตเป็นส่วนตัวบางขณะแยกห่างออกจากกลุ่มทางสังคมอื่นๆ โดยพัฒนากิจกรรมบางอย่างขึ้นมา เช่น ภาษา การแต่งกาย กฎระเบียบ และบรรทัดฐานต่างๆ เพื่อให้กลุ่มวัฒนธรรมย่อยของพวกเขาดำรงอยู่ได้

แม้ในสังคมใหญ่จะมีศีลธรรม จารีตประเพณี ค่านิยมหลัก หรือกฎหมายที่เป็นบรรทัดฐานในการจัดระเบียบความสัมพันธ์ของผู้คนเพื่อช่วยให้สังคมอยู่ได้ อาทิ การอบรมสั่งสอนของพ่อแม่ การดูแลของครูอาจารย์ การมีหลักธรรมคำสอนของศาสนา ตลอดจนกฎหมายที่ว่าด้วยเรื่องยาบ้า แต่ในความเป็นจริงก็ยังคงพบว่ามีเด็กและเยาวชน หรือนักเรียนวัยรุ่นจำนวนหนึ่งที่ใช้ชีวิตบางขณะของตนละเมิดบรรทัดฐานดังกล่าว ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้ ในสายตาของคนทั่วไปในสังคมอาจมองว่าพวกเขาเป็นคนไม่ดี ไม่รู้จัก

รักษาตนเอง เป็นผู้ก่อความเดือดร้อน ตลอดจนเป็นผู้เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม แต่สำหรับตัวเด็กและเยาวชน หรือนักเรียนวัยรุ่นเองแล้ว พวกเขาจะคิดอย่างไรเราไม่อาจจะทราบได้

โดยทั่วไป ผู้คนมักให้นิยามคำว่า ความเบี่ยงเบน (Deviance) ว่าเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนบรรทัดฐานของสังคม แต่ในปรากฏการณ์จริงกลับมีความซับซ้อนมากกว่าความหมายดังกล่าว ซึ่งสิ่งที่พอจะบอกได้ว่าเป็นความเบี่ยงเบนหรือไม่ ขึ้นอยู่กับปัจจัยอย่างน้อย 3 ประการ คือ เวลา สถานที่ และอำนาจ หรือความคิดเห็นส่วนใหญ่ของสังคม (Kornblum. 1994 : 218) ซึ่งพอจะอธิบายเพิ่มเติมได้ดังนี้ ประการแรก ความเบี่ยงเบนเกิดขึ้นผันแปรตามแต่ละช่วงเวลา กล่าวคือในกิจกรรมเดียวกันในช่วงเวลาหนึ่งอาจถือเป็นเรื่องปกติ แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนแปลงไปอาจเป็นความเบี่ยงเบนได้ เช่น ผีน โศเคน แอมเฟตามีน เคยเป็นสิ่งถูกกฎหมายและหาได้ง่ายใช้คล่องเหมือนยาธรรมดาทั่วไป แต่เมื่อเวลาเปลี่ยนไป จนมาถึงปัจจุบันการใช้ยาดังกล่าวกลับถือว่าเป็นสิ่งผิดกฎหมาย ประการที่สอง การนิยามความเบี่ยงเบนผันแปรไปตามแต่ละสถานที่ เช่น การนำแอมเฟตามีนมาใช้ในการรักษาผู้ป่วยในการรักษาผู้ป่วยในโรงพยาบาลด้วยความควบคุมดูแลของแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญ ไม่ถือว่าเป็นผิดกฎหมาย แต่ถ้านักเรียนนำมาใช้ในโรงเรียนหรือสถานที่อื่นๆ ถือว่าเป็นการกระทำผิดกฎหมาย และถูกสังคมมองว่าเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม ประการที่สาม การจะกล่าวว่าการกระทำใดเป็นความเบี่ยงเบนหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ เช่น การฆาตกรรม ซึ่งน้อยคนที่จะสงสัยว่าเป็นการเบี่ยงเบนหรือไม่ เพราะว่าโดยส่วนใหญ่คิดว่าเป็นความเบี่ยงเบนเนื่องจากคนเกือบทั้งหมดเห็นพ้องกันว่าเป็นการทำลายชีวิต เว้นไว้แต่ผู้ที่เป็นฆาตกรเองที่อาจจะคิดเหมือน หรือไม่เหมือนกับสิ่งที่สังคมส่วนใหญ่ตีตราตามที่พวกเขา (นิรนาท แสนสา. 2543 : 37) ซึ่งก็ได้มีการศึกษาในกลุ่มฆาตกร นักจับปล้น และอาชญากร พบว่า บุคคลเหล่านี้มีการรับรู้ตนเองไม่เหมือนกับบุคคลทั่วไปในสังคม กล่าวคือ พวกเขา มองตนเองว่าเป็นผู้มีคุณธรรม และให้ความเมตตาต่อบุคคลที่เขาลงมือกระทำลงไป (Thio. 1988 : 184)

สำหรับกรณีการใช้ยาบ้าของเด็กและเยาวชน หรือวัยรุ่นนั้น ในสังคมโดยทั่วไปอาจมองว่าพวกเขามีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม แต่สำหรับเด็กและเยาวชนเองแล้ว พวกเขาอาจมองว่าตนเองเบี่ยงเบนหรือไม่เบี่ยงเบนก็ได้ เพราะแต่ละบุคคลจะมีมุมมองแตกต่างกัน เด็กและเยาวชนที่ใช้ยาบ้าก็อาจมีการให้ความหมายเกี่ยวกับการใช้ยาบ้าของตนแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ของแต่ละคน

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

1.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เจนเซน (Jensen. 1972 : 72) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวัยรุ่นที่เสพสารเสพติด ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่ใช้สารเสพติดมีผลมาจากการเชื่อเกี่ยวกับสารเสพติดไปในทางที่ผิด

1.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สุปรียา ตรีกาญจน์พฤติ (2538 : 71-73) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการเสพยาเสพติดของ เด็กและเยาวชน ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนในจังหวัดอุบลราชธานี กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่ใช้สารเสพติด จำนวน 64 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 60 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่มีผลต่อการเสพยาเสพติดของ เด็กและเยาวชน ผลการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาเสพติดเชื่อว่าการเสพยาเสพติดเป็นแฟชั่นที่ควรปฏิบัติตาม สารเสพติดเป็นสิ่งที่น่าทดลอง ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด และทำให้สนุกสนานร่าเริง แตกต่างกับกลุ่มนักเรียนที่ไม่เสพยาเสพติดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ธนพัฒน์ หาพิพัฒน์ (2539 : 107-108) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาฆ่าของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรม และวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักศึกษาที่ติดยาฆ่า และไม่ติดยาฆ่า จำนวน 1,693 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้ ยาฆ่าของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจว่ายาฆ่าช่วยให้มีกำลังวังชา ร้อยละ 52.3 และเป็นยาที่ทำให้ตาสว่าง ร้อยละ 41.3 และกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คือร้อยละ 51.4 มองว่ายาฆ่าเป็นยาที่มีทั้ง ประโยชน์และโทษ

กฤษกร เจือดี (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติด ตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กลุ่ม ตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 475 คน เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับการใช้ยาเสพติดว่า จะทำให้ ร่างกายทรุดโทรมและสุขภาพจิตเสียอย่างมาก แต่จะทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี สัมผัสความทุกข์ คลาย เครียดบ้างเล็กน้อย และการใช้ยาบ้าจะทำให้ขยัน มีพลังค่อนข้างมาก

ศรีสมบัติ บุญเมือง (2541 : 72-73) ได้ศึกษาการรับข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีผลต่อการ ติดยาเสพติดของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีน จำนวน 200 ราย เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนเห็นว่าการเสพยาเฮโรอีนเป็นครั้งคราวเป็นสิ่งไม่ดี คิดเป็นร้อยละ 30 ไม่ ยอมรับร้อยละ 70 และเชื่อว่าการเสพยาเฮโรอีนช่วยให้มีความสุข ร้อยละ 72.5

วชิราภรณ์ ศรีบุญจกุล (2543 : 132) ได้ศึกษาปัจจัยของครอบครัวต่อการเสพยาบ้าใน ทิศนะของวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณีโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า จังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่ติดยาบ้า จำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามปัจจัยของครอบครัวต่อการเสพยาบ้า ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 89.2 เชื่อว่า ยาบ้าทำให้รู้สึกขยัน กระปรี้กระเปร่า และอยากทำงานมากขึ้น จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ได้แก่ ความ เชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

2.1.1 ความหมายของโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

ซูทเทอร์แลนด์ (Sutherland, 1970 : 76) กล่าวว่า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า หมายถึง เวลา หรือช่องทางที่บุคคลใช้ติดต่อสัมพันธ์กับผู้ใช้สารเสพติด ซึ่งการติดต่อสัมพันธ์นี้ให้ดูที่ความถี่ (Frequency) ช่วงเวลา (Duration) ลำดับก่อนหลัง (Priority) และความเข้มข้นในความสัมพันธ์ (Intensity)

ฉัตรสุนน พฤติภิญโญ (2536 : 6) กล่าวว่า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า หมายถึง การ ปฏิสัมพันธ์กับบุคคล หรือกลุ่มเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมการใช้สารเสพติด

ปะภาสี สุขพรรณนีย์ (2536 : 37) กล่าวว่า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า หมายถึง การพบปะ และสมาคมกับผู้ใช้สารเสพติด มีความถี่ห่างในการพบ มีความรู้สึกผูกพัน รักใคร่ และใกล้ชิดสนิทสนม

2.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

ซูทเทอร์แลนด์ (Sutherland. 1970 : 15) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้าว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเรียนรู้ทางสังคม ซึ่งอยู่ในทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association Theory) โดยอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่าสภาพแวดล้อมของสังคมมีผลกระทบต่อบุคคลในสังคม ซึ่งการวิเคราะห์นั้นเป็นการวิเคราะห์ระดับจุลภาคหรือระดับบุคคลว่า “ทำไมคนบางคนจึงเบี่ยงเบนแต่บางคนไม่เบี่ยงเบน” ในปี 1939 เขาได้เขียนหนังสือ Principles of Criminology ซึ่งเป็นแนวการวิเคราะห์ระดับจุลภาคโดยใช้ชื่อทฤษฎีว่า “Theory of Differential Association” ถือเป็นผลงานดีเด่นในยุคนั้น และผลงานครั้งล่าสุดของเขาคือปี 1974 (ธนวัฒน์ หาพิพัฒน์. 2539: 8) ซูทเทอร์แลนด์ ได้สร้างแนวคิดดังกล่าวขึ้นมาด้วยจุดประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการ คือ

1. ต้องการที่จะอธิบายว่าทำไมอัตราการเกิดอาชญากรรมจึงมีความแตกต่างกันในกลุ่มประชากรที่แตกต่างกัน ทำไมประชากรในเขตเมืองจึงประกอบอาชญากรรมมากกว่าในชนบท ทำไมผู้ชายจึงกระทำผิดมากกว่าผู้หญิง ทำไมคนผิวดำจึงกระทำผิดมากกว่าคนผิวขาว และทำไมในเขตพื้นที่ยากจนของเมืองจึงมีอาชญากรรมมากกว่าในเขตพื้นที่อื่นๆ และเพื่อให้เข้าใจในเรื่องอัตราการเกิดอาชญากรรมที่แตกต่างกันนี้ ซูทเทอร์แลนด์ ได้เสนอแนวคิดที่เรียกว่า การจัดระเบียบทางสังคมที่แตกต่างกัน (Differential Social Organization) หรือการจัดระเบียบของกลุ่มที่แตกต่างกัน (Differential Group Organization) โดยแนวคิดนี้เขาอ้างถึงความจริงที่ว่าสังคมประกอบด้วยกลุ่มคนที่แตกต่างกัน ซึ่งบางกลุ่มมีแนวประเพณีในทางประกอบอาชญากรรม (Criminalistic Tradition) ขณะที่บางกลุ่มมีประเพณีที่ต่อต้านการประกอบอาชญากรรม (Anti-Criminalistic Tradition) ซึ่งกลุ่มที่มีแนวจารีตในทางประกอบอาชญากรรมจะมีอัตราการกระทำผิดสูงกว่ากลุ่มที่ต่อต้านอาชญากรรม

2. ต้องการอธิบายอาชญากรรมในส่วนของปัจเจกบุคคล (Individual Criminality) ว่าทำไมบางคนจึงกลายเป็นอาชญากร ในขณะที่บางคนไม่เป็น เขาพิจารณาถึงสาเหตุดังกล่าวซึ่งเขาเรียกว่าการสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association Theory) แนวความคิดในเรื่องการสมาคมที่แตกต่างกันนี้มีความกระชับชัดและพัฒนาเต็มทีมากกว่าแนวความคิดการจัดระเบียบของกลุ่มที่แตกต่างกัน ผลดังกล่าวทำให้ทฤษฎีของซูทเทอร์แลนด์กลายมาเป็นที่รู้จักกันในชื่อของ “การสมาคมที่แตกต่างกัน” (Differential Association Theory)

ทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกันของซูทเทอร์แลนด์ (Sutherland) เน้นว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าว โดยการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในกระบวนการติดต่อสื่อสาร ซึ่งบ่อยครั้งมักปรากฏในลักษณะถ้อยคำ แต่ก็หมายความรวมถึงการติดต่อสื่อสารจากลักษณะท่าทางด้วย (ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. 2536 : 28 ; อ้างอิงจาก Sutherland. 1974 : 75) และขึ้นกับระยะเวลา และความบ่อยครั้งของการติดต่อสัมพันธ์กัน (ธนวัฒน์ หาพิพัฒน์. 2539 : 9) หรือกล่าวได้ว่าการที่ผู้ใดจะเรียนรู้ หรือรับเอาพฤติกรรมแบบใดมาปฏิบัติ นั้น อยู่ที่ผู้นั้นเลือกรับหรือมีโอกาสรับเอาพฤติกรรมแบบใดมาได้มากกว่ากัน การสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association) เสนอแนวคิดเพื่ออธิบายพฤติกรรมประกอบอาชญากรรม ซึ่งนักสังคมวิทยาคนอื่น ๆ กล่าวว่า สามารถนำมาใช้อธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนทั่วไปได้ ซึ่งสาระสำคัญประกอบด้วย (Thio. 1988 : 35-38)

1. พฤติกรรมการประกอบอาชญากรรม (Criminal Behavior) เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หมายความว่าพฤติกรรมดังกล่าวมิใช่เป็นสิ่งที่ติดตัวมาแต่กำเนิด หรือสืบทอดทางสายเลือด เช่นเดียวกับสีผม สีผิว หรือสีตา แต่บุคคลจะต้องมีการเรียนรู้ ผูกพันพฤติกรรมอาชญากรรม เช่นเดียวกับการเรียนรู้ ผูกพันที่จะก้าวไปสู่การเป็นแพทย์ หรือวิศวกร

2. พฤติกรรมการประกอบอาชญากรรมเป็นการเรียนรู้ภายใต้การปฏิสังสรรค์กับบุคคลอื่น ในกระบวนการของการติดต่อสื่อสาร หมายความว่า การเรียนรู้พฤติกรรมกรรมการประกอบอาชญากรรมเหมือนกับการเรียนรู้สิ่งต่างๆ คือ จะเกี่ยวข้องกับการติดต่อสื่อสารผ่านการใช้คำพูด และกิริยาท่าทาง

3. หลักสำคัญของการเรียนรู้พฤติกรรมกรรมการประกอบอาชญากรรมเกิดขึ้นภายในกลุ่มที่มีความใกล้ชิดสนิทสนม กล่าวได้ว่าการติดต่อสื่อสารนั้นอาจเกิดได้โดยผ่านสื่อต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ แต่การติดต่อสื่อสารกับสมาชิกในกลุ่มที่มีความใกล้ชิดสนิทสนม เช่น ครอบครัว เพื่อนสนิท จะมีความสำคัญในการเรียนรู้มากกว่า ดังนั้นการติดต่อสัมพันธ์ในกลุ่มที่มีความใกล้ชิดสนิทสนมกันนั้น จึงนับเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดวิถีทางของการประกอบอาชญากรรมให้กับบุคคล

4. กระบวนการการเรียนรู้อาชญากรรม หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน หมายถึงการเรียนรู้ที่ประกอบไปด้วยการเรียนรู้เทคนิคของการประกอบอาชญากรรม ซึ่งบางครั้งเป็นสิ่งที่มีความยุ่งยากซับซ้อน และบางครั้งก็เป็นสิ่งที่ง่ายแก่การเรียนรู้ และการเรียนรู้นี้รวมไปถึงการพัฒนาแรงจูงใจ แรงขับ การหาเหตุผล เข้าข้างตนเอง และทัศนคติ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนมีความสำคัญต่อพฤติกรรมการกระทำผิด หรือการประกอบอาชญากรรม

5. ทิศทางของแรงจูงใจ แรงขับ เป็นสิ่งที่ได้เรียนรู้จากการนิยามข้อกฎหมายว่าเป็นสิ่งที่น่าพึงปรารถนา หรือไม่พึงปรารถนา บุคคลที่ต่อต้านอาชญากรรมเกิดมาจากการที่คนรอบข้างยึดมั่นในข้อกำหนดของกฎหมาย นั่นคือพวกเขาจะมีความคิดทางลบต่อการกระทำที่ผิดต่อกฎหมาย ในทางตรงกันข้าม บุคคลอาจเห็นด้วยและยอมรับการกระทำผิด ถ้าบุคคลที่อยู่รอบข้างมีความรู้สึกที่ไม่พึงพอใจ และไม่เคารพต่อกฎหมาย

6. บุคคลจะกลายเป็นผู้มีความผิดเบี่ยงเบนได้ เพราะยึดถือนิยามที่ส่งเสริมการละเมิดกฎหมาย มากกว่ายึดถือนิยามที่ต่อต้านการละเมิดกฎหมาย ซึ่งประเด็นนี้ถือเป็นหลักพื้นฐานที่สำคัญของทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่าง หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้าบุคคลมีการสมาคมกับแบบแผนอาชญากรรม (Criminal Patterns) มากกว่าแบบแผนที่ต่อต้านอาชญากรรม (Anticriminal Patterns) พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะกลายเป็นอาชญากร

โดนัลด์ เครสเซย์ (Donald Cressey) ได้อธิบายประเด็นนี้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยชี้ให้เห็นว่าประเด็นของแบบแผนทางอาชญากรรมนี้ ไม่จำเป็นต้องหมายถึงเฉพาะตัวอาชญากร ทฤษฎีนี้ไม่ได้หมายความว่าบุคคลที่แวดล้อมไปด้วยอาชญากรรมจะต้องกลายเป็นอาชญากร ซึ่งซูทเทอร์แลนด์ใช้คำว่าเป็นการแสดงแบบแผนพฤติกรรมให้แก่ลูก ถ้าผู้เป็นพ่อบอกกับลูกว่าการขโมยเป็นสิ่งที่ผิด แสดงว่าเขากำลังให้ความสำคัญเกี่ยวกับการต่อต้านการกระทำผิด ถ้าบุคคลได้รับความคิดในการกระทำผิดมากกว่าความคิดในการกระทำที่ถูกต้องกับกฎระเบียบ พวกเขาก็มีแนวโน้มที่จะกระทำผิด

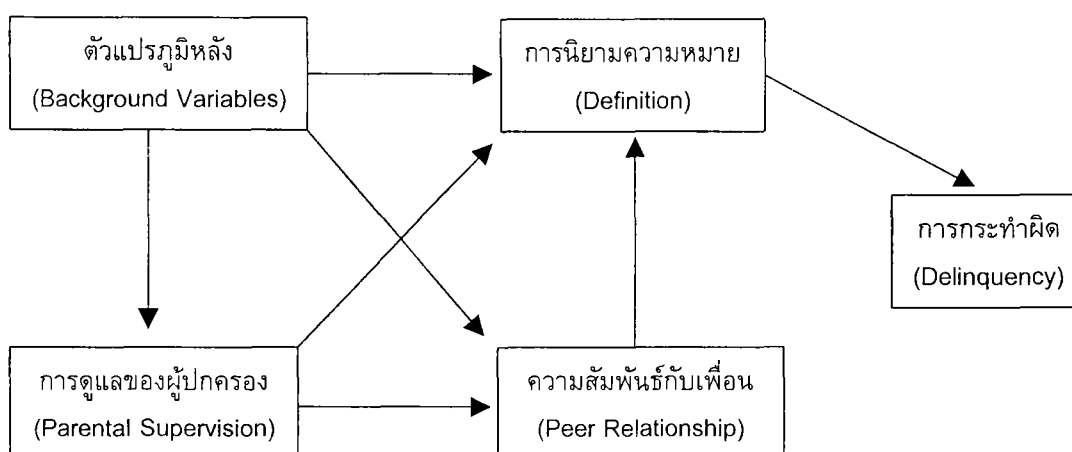
นอกจากนี้ทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกันไม่ได้อ้างถึง เฉพาะรูปแบบเดียวของการสมาคมกับแบบแผนอาชญากรรม นั่นคือ ไม่ได้หมายความว่าบุคคลที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับแบบแผนอาชญากรรมมากๆ จะกลายเป็นอาชญากร เช่น นักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมอาจต้องมีการติดต่อ หรือคลุกคลีกับเรื่องดังกล่าว แต่ก็ไม่ได้จำเป็นว่าพวกเขาต้องกลายเป็นอาชญากร

7. การสมาคมมี 2 รูปแบบ คือ สมาคมกับผู้ที่มิมีพฤติกรรมอาชญากร และสมาคมกับผู้ที่ต่อต้านพฤติกรรมอาชญากร อย่างไรก็ตามการสมาคมทั้ง 2 รูปแบบนี้ก็แตกต่างกันไปในด้านของระยะเวลา ลำดับก่อนหลัง และความเข้มข้นในความสัมพันธ์ คือบุคคลที่มีการสมาคมกับผู้ที่มิมีพฤติกรรมอาชญากรมากกว่าสมาคมกับผู้ที่ต่อต้านพฤติกรรมอาชญากร ก็จะมีโอกาสที่จะกลายเป็นอาชญากรได้มากกว่า ทั้งนี้เพราะได้รับความคิดทางด้านอาชญากรรมเข้าไปในตัวมากกว่า

8. กระบวนการเรียนรู้พฤติกรรมกระทำผิด จากการสมาคมทั้งแบบแผนอาชญากรรมและแบบแผนที่ต่อต้านอาชญากรรม เกี่ยวข้องกับกลไกต่างๆ ในลักษณะเดียวกับการเรียนรู้เรื่องอื่นๆ ถึงแม้จะมีความแตกต่างด้านเนื้อหา แต่วิธีทางในการเรียนรู้โดยพื้นฐานแล้วไม่ได้แตกต่างไปจากพฤติกรรมอื่นๆ แต่อย่างใด นั่นคือหากว่าทฤษฎีการเรียนรู้สามารถบอกได้ว่าบุคคลเรียนรู้ที่จะเรียนอย่างไรเพื่อจะเป็นนักเรียนที่ดี หรือเป็นพนักงานที่มีประสิทธิภาพในการทำงาน ทฤษฎีการเรียนรู้ย่อมสามารถบอกเราได้เท่าๆ กันว่า บุคคลเรียนรู้ที่จะเป็นอาชญากรได้อย่างไร

9. พฤติกรรมการประกอบอาชญากรรมเป็นการแสดงออกถึงความต้องการ หรือค่านิยมทั่วไป แต่ก็ไม่สามารถอธิบายได้ว่า ความต้องการหรือค่านิยมทั่วไปนั้น เป็นสาเหตุของการประกอบอาชญากรรม ทั้งนี้เพราะพฤติกรรมปกติก็แสดงออกซึ่งความต้องการและค่านิยมอย่างเดียวกัน เช่น โจรต้องการเงินจึงปล้น ขณะที่คนทั่วไปก็ต้องการเงินแต่ประกอบอาชีพสุจริต ดังนั้นจึงไม่สามารถกล่าวได้ว่า ความต้องการเงินทำให้คนเป็นโจร เพราะคนส่วนมากก็มีความต้องการเงินเช่นกัน

สามารถสรุปใจความสำคัญของทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกัน (Differential Association Theory) ได้ว่าสาเหตุสำคัญที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเป็นอาชญากร เพราะมีการคบหาสมาคมกับกลุ่มคนที่กระทำผิด ซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ทางสังคมอันเกิดจากกระบวนการปฏิสังสรรค์ภายในกลุ่มปฐมภูมิ เช่น ครอบครัว เพื่อน เป็นต้น โดยเน้นที่ความถี่ ระยะเวลา ลำดับก่อนหลัง และความเข้มข้นในความสัมพันธ์อันจะมีผลต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน จากแนวคิดของซูทเทอร์แลนด์ (Sutherland) สามารถนำมาสรุปเป็นแผนภาพได้ดังนี้ (Matsueda. 1982 : 492)

ภาพประกอบ 1 รูปแบบแนวคิดทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกัน

แผนภาพข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรภูมิหลัง กับความสัมพันธ์ของครอบครัวและเพื่อน ที่มีต่อการให้นิยามความหมายซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมกระทำผิด

แนวคิดการสมาคมที่แตกต่างกันของซูทเทอร์แลนด์ ได้ถูกนำไปใช้เป็นกรอบในการศึกษาวิจัยเพื่อทดสอบผลในการอธิบาย ตลอดจนนักวิชาการหลายท่านได้นำไปพัฒนาเพื่อให้การอธิบายพฤติกรรมเบี่ยงเบนมีความชัดเจนรัดกุมมากขึ้น

จากแนวคิดที่กล่าวมาทั้งหมดอาจสรุปได้ว่า ทฤษฎีการสมาคมที่แตกต่างกันได้มองปัจจัยพื้นฐานที่มีส่วนสำคัญเกี่ยวข้องกับการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนอยู่ที่ปัจจัยการเรียนรู้ (Social Learning) การปฏิสัมพันธ์ (Interaction) และการติดต่อสื่อสาร (Communication) ซึ่งส่วนมากบุคคลเหล่านี้จะเรียนรู้จากกลุ่มปฏุมุมิ โดยการเรียนรู้เกิดจากการปฏิสัมพันธ์ และที่สำคัญคือบุคคลจะมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนได้นั้นจะต้องมาจากการเน้นความสำคัญของนิยามที่สนับสนุนการละเมิดกฎหมาย มากกว่าที่ต่อต้านการละเมิดกฎหมาย ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับความเข้มข้นในความสัมพันธ์ ความถี่ ระยะเวลาของการสมาคม

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เทค (Tec. 1972 : 299) ได้ทำการศึกษาแนวคิดการสมาคมที่แตกต่างกันของซูทเทอร์แลนด์ โดยศึกษากับวัยรุ่นเกรด 10-12 จาก 5 โรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า ยังมีการสมาคมกับเพื่อนที่ใช้กัญชามากเท่าใด โอกาสที่วัยรุ่นจะใช้กัญชาไปด้วยก็จะยิ่งเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

เจนเซน (Jensen. 1972 : 72) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวัยรุ่นที่เสพสารเสพติด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับปริญญาตรี พบว่าจำนวนเพื่อนที่กระทำผิด และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการยอมรับทัศนคติ และความเชื่อที่ต่อต้านกฎหมาย มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการกระทำผิดของบุคคล

ฮินเดอร์แลงก์ (Hindelang. 1973 : 472) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการมีเพื่อนกระทำผิด กับพฤติกรรมกระทำผิดของบุคคล กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนที่กระทำผิดจากสถานกักกัน ผลการศึกษาพบว่า การมีเพื่อนกระทำผิดมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับพฤติกรรมกระทำผิด

ครอน (Krohn. 1974 : 178) ได้ศึกษาการสมาคมกับเพื่อนที่ใช้ยาเสพติด กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นที่สูบกัญชา จำนวน 320 คน ผลการศึกษาพบว่า การมีเพื่อนใช้ยาเสพติดมีความสัมพันธ์กับการสูบกัญชาของวัยรุ่น

ซิลเบอร์แมน (มรกต เจริญสวัสดิ์. 2531 : 21-22 ; อ้างอิงจาก Silberman. 1976) ได้ศึกษาอัตราการกระทำผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัย 9 แห่ง ผลการศึกษาพบว่า ยิ่งบุคคลมีความสัมพันธ์กับเพื่อนที่กระทำผิดมาก โอกาสที่เขาจะกระทำผิดก็ย่อมมีมาก

เอเคอร์ และคนอื่นๆ (Aker and Others. 1979 : 636) ได้ศึกษาพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นที่ดื่มสุราและใช้ยาเสพติด โดยตัวแปรหลักที่ใช้ในการศึกษา คือ การสมาคมที่แตกต่างกัน การเสริมแรงที่แตกต่าง การจำกัดความ และ การเลียนแบบ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรทุกตัวสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในการใช้ยาเสพติดได้ ร้อยละ 68 และตัวแปรทุกตัวสามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนในการดื่มแอลกอฮอล์ได้ ร้อยละ 55

เอเคอร์ และโคชาน (Aker and Cochran. 1985 : 340) ได้ศึกษาการใช้กัญชาของวัยรุ่น โดยนำทฤษฎีการสมาคมที่ต่างกันไปใช้ในการทดสอบ ผลการศึกษาพบว่า ทฤษฎีการสมาคมที่ต่างไปสามารถอธิบายความแปรปรวนของการใช้กัญชาได้ 67.87%

แมสเซย์ และครอน (Massey and Krohn. 1986 : 129) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของวัยรุ่น โดยใช้วิธีการศึกษาระยะยาว (Longitudinal Study) ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรการคบเพื่อนที่สูบบุหรี่มีอิทธิพลต่อการที่เด็กวัยรุ่นสูบบุหรี่

มาร์คอส , บาร์และจอห์นสัน (Marcos , Bahr and Johnson. 1986 : 158) ทำการทดสอบทฤษฎีความผูกพัน และการสมาคมที่แตกต่างกัน ในการอธิบายการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น โดยทำการศึกษา นักเรียนมัธยมในภาคตะวันออกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านการคบเพื่อนที่ใช้สารเสพติดสามารถอธิบายการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นได้ดีที่สุด

สปรินฮอลล์ และคนอื่นๆ (ภาวิณี อยู่ประเสริฐ. 2540 : 46 ; อ้างอิงจาก Sprinlhall et al. 1995) ศึกษาการเสพยาเสพติดของนักเรียนวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า แรงสนับสนุนจากสังคมโดยกลุ่มเพื่อนเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้วัยรุ่นเริ่มใช้สารเสพติด และป้องกันการใช้สารเสพติด และสาเหตุที่ทำให้วัยรุ่นใช้สารเสพติดมากที่สุด คือ การถูกชักชวนจากเพื่อน และการมีเพื่อนที่ใช้สารเสพติด

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เสริม ปุณณะหิตานนท์ (2517 : 76) ได้ศึกษาปัญหาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาเสพยาเสพติดให้โทษในประเทศไทยและปัญหาที่เกี่ยวข้องกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถึงนิสิตในมหาวิทยาลัย ในเขตนครหลวง จำนวน 4,409 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุการใช้ยาเสพติดของนักเรียน นักศึกษามาจากความต้องการความสนุกสนาน ร้อยละ 28.8 เพื่อให้เข้ากับเพื่อนได้ ร้อยละ 35.5 และเพื่อแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่ ร้อยละ 61.3

จิตร สิทธิอมร และคนอื่นๆ (นิรมล เปลียนจัญญ. 2530 : 41 ; อ้างอิงจาก จิตร สิทธิอมร และคนอื่นๆ. 2519) ได้ศึกษาปัญหาเสพยาเสพติดในผู้มารับการรักษาที่โรงพยาบาลรัฐญารักษ์ ในช่วงเมษายน-พฤษภาคม ปี พ.ศ.2519 ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ติดยาส่วนใหญ่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 15-25 ปี ร้อยละ 77.9 กล่าวว่าแหล่งที่ได้รับยาเสพติดครั้งแรกคือเพื่อน ร้อยละ 71 กล่าวว่าสาเหตุที่ใช้ยาเสพติดครั้งแรกเพราะเพื่อนชวน และอยากรู้ผลของยา

พรศรี พัฒนพงศ์ (นิรมล เปลียนจัญญ. 2530 : 42 ; อ้างอิงจาก พรศรี พัฒนพงศ์. 2520) ได้ศึกษาปัจจัยที่สนับสนุนและเป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษในสถานศึกษา ผลการศึกษาพบว่า เยาวชนที่ติดยาเสพติดมาจากครอบครัวที่ไม่มีความสงบสุข แยกแยก หรือหย่าร้าง บิดามีภรรยาบ่อย ดื่มสุรา แม่เล่นการพนัน หรือมาจากครอบครัวที่มีช่องว่างระหว่างวัย บิดามารดาพูดคุยกันไม่ค่อยเข้าใจ สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยมีการค้ายาเสพติด หรืออยู่ใกล้ชิดกับผู้ใช้ยาเสพติด

นิรมล เปลียนจัญญ (2530 : 91-95,136) ได้ศึกษาการใช้กัญชาและสารระเหยของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง และนักเรียนโรงเรียนเอกชน 2 แห่ง โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้ที่ไม่เคยใช้ยาเสพติดเลย ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ยาเสพติด และผู้ที่ยังคงใช้อยู่เป็นครั้งคราวหรือเป็นประจำ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า สาเหตุที่เด็กวัยรุ่นใช้กัญชา สารระเหย เป็นผลมาจากความใกล้ชิด สนับสนุนกับเพื่อนที่กระทำผิด และนักเรียนจะเชื่อความถูกต้องจากเกณฑ์ของกลุ่มมากกว่าตนเอง โดยอิทธิพลของเพื่อนจะมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมมากที่สุด ครอบครัว ชุมชน และการมีแหล่งที่สามารถหาซื้อสารเสพติดได้ง่าย ทำให้นักเรียนมีการใช้มากขึ้น

ยุบลวรรณ ประมวลรัฐการ (2532 : 48) ได้ศึกษาตัวแบบสมมุติฐานการใช้ยาหรือสิ่งเสพติดในวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า การคบเพื่อนที่ใช้จ่าย (เมื่อทดสอบตัวแบบโดยรวม ได้แก่ บุหรี่ ภัตตาคาร และแอลกอฮอล์) มีผลกระทบโดยตรงต่อการใช้จ่ายของวัยรุ่น และการคบเพื่อนที่ใช้จ่ายสิ่งเสพติดมีผลต่อการใช้จ่ายสิ่งเสพติดของวัยรุ่น

ปะภาสี สุขพรรณนีย์ (2536 : 94) ได้ศึกษาลักษณะการใช้และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 10-21 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดคลองเตย จำนวน 196 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ตามแนวลึก ผลการศึกษาพบว่า มีความสอดคล้องกับแนวคิดการสมาคมที่แตกต่างกัน คือ การคบเพื่อนที่ใช้สารเสพติดมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการใช้สารเสพติด

ไพฑูรย์ จัยสิน และคนอื่นๆ (2536 : 386-387) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนไทย ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่แนะนำให้นักเรียนใช้สารเสพติดครั้งแรก คือ เพื่อนของนักเรียนเอง ร้อยละ 71.56 และนักเรียนร้อยละ 92.01 กล่าวว่า มีเพื่อนในโรงเรียนใช้สารเสพติด โดยที่ปัจจัยด้านกลุ่มเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียนไทยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ธนพัฒน์ หาพิพัฒน์ (2539 : 104-105) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาสูบของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรม และวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ติดยาสูบ และไม่ติดยาสูบ จำนวน 1,693 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้ยาสูบของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า แหล่งซื้อขายยาสูบที่สำคัญก็คือ เพื่อนนักศึกษา คิดเป็นร้อยละ 64.8 และตัวแปรที่สำคัญกับพฤติกรรมการใช้ยาสูบคือ การสมาคมกับเพื่อนที่ใช้จ่ายยาสูบ โดยตัวแปรการสมาคมกับเพื่อนที่ใช้จ่ายยานี้มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาสูบในระดับที่สูงที่สุด

ปรีชา วิหคโต และคนอื่นๆ (2540 : 77) ได้ศึกษาสภาพการใช้จ่ายสิ่งเสพติดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยพิจารณาการใช้จ่ายสิ่งเสพติดประเภทยาสูบ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการใช้จ่ายยาสูบของนักเรียน คือ การมีเพื่อนสนิท การถูกชักชวนให้ทำในสิ่งไม่ถูกต้อง มีคนใกล้ชิดที่ใช้จ่ายยาสูบ

กมลทิพย์ วิจิตรสุนทรกุล (2542 : 109) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชายในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอาชีวศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ที่ศึกษาในสังกัดกรมอาชีวศึกษา และคณะกรรมการการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร จำนวน 614 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ ผลการศึกษาพบว่า การดื่มแอลกอฮอล์ครั้งแรกเกิดในกลุ่มเพื่อน ร้อยละ 92.5 และนักเรียนที่มีการดื่มแอลกอฮอล์ส่วนใหญ่จะมีเพื่อนสนิทดื่มแอลกอฮอล์ ร้อยละ 95.4

สุกัญญา เจียมประสา (2543 : 122-124) ทำการศึกษารายกรณีการเสพยาบ้า ศึกษาปัญหาสาเหตุ และแนวทางในการแก้ไข กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นที่เสพยาบ้า จำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามและแบบทดสอบ ใช้การศึกษารายกรณี ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่เสพยาบ้ามีสาเหตุมาจากการขาดความมั่นใจในตนเอง มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย ขาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดี บริเวณที่พักอาศัยเป็นแหล่งชุมชนแออัดที่มีการระบาดของยาบ้า เพื่อนมีการรวมกลุ่มกันเสพยาบ้า โดยเริ่มตั้งแต่ชักชวนในทดลองเสพจนกระทั่งเสพจนติดไม่สามารถเลิกได้ และเมื่อเพื่อนชวนให้เสพก็จะเสพตามเพื่อน เพื่อจะได้เข้ากลุ่มเพื่อนได้

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า การคบเพื่อนที่ใช้สารเสพติด และการใกล้ชิดกับ
ผู้ใช้สารเสพติด มีผลต่อการเสพยาเสพติดของเด็กและเยาวชน

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความผูกพัน

3.1.1 ความหมายของความผูกพัน

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 17-19) กล่าวว่า ความผูกพันเป็นความรู้สึกที่คำนึงถึงผู้อื่น หรือ
สังคมส่วนรวม และถือว่าการมีความผูกพันต่อผู้อื่นก็คือ การรับเอาบรรทัดฐานของสังคมเข้าไปในตัวบุคคล
(Internalization of Norms) มันจึงมีลักษณะของความเป็นศีลธรรมและจริยธรรมแฝงอยู่ เพราะเป็นความรู้สึกที่
คำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว มันจึงเป็นเครื่องเหนี่ยวรั้งไม่ให้บุคคลกระทำความผิด

เสริน ปุณณะหิตานนท์ (2527 : 503-504) กล่าวว่า ความผูกพัน หมายถึง ความสัมพันธ์
อย่างใกล้ชิดกับบุคคลอื่น

ฉัตรสุนน พฤติภิญโญ (2536 : 23) กล่าวว่า ความผูกพัน หมายถึง ความใส่ใจต่อความรู้สึก
ของผู้อื่นในสังคม

ปะภาสี สุขทรศนีย์ (2536 : 37) กล่าวว่า ความผูกพัน หมายถึง ความเคารพนับถือ เชื่อฟัง
และเห็นถึงความคาดหวังของผู้อื่น ตลอดจนรับเอามาเป็นแบบอย่างในการยึดถือปฏิบัติ

3.1.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 17-19) กล่าวว่า ความผูกพันหรือความรู้สึกชอบชั่วดี (Superego
or Conscious) ซึ่งมีลักษณะของการคำนึงถึงผลประโยชน์ของผู้อื่น หรือสังคมโดยส่วนรวมมากกว่าผล
ประโยชน์ของตนเอง ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีการควบคุม (Control Theory) ที่พบว่าแหล่งของความผูกพัน
ที่มีผลต่อการยับยั้งการกระทำความผิด ประกอบด้วยบิดา มารดา โรงเรียน และเพื่อน (Hindelang. 1973 : 471)

ความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดา (Attachment to Parent) เฮอร์ชี่ (Hirschi) เสนอว่าถ้า
บุคคลมีความรู้สึกผูกพันต่อบิดามารดาสูง ก็หมายถึงบุคคลจะยอมรับค่านิยมของบิดามารดาเข้าไปในตัวเขา
โดยที่ค่านิยมเหล่านี้เป็นค่านิยมที่ต่อต้านการกระทำความผิด (Hindelang. 1973 : 475) เฮอร์ชี่ (Hirschi) ยังมองว่า
วัยรุ่นที่มีความรู้สึกผูกพันกับบิดามีโอกาสกระทำความผิดน้อย เพราะใช้เวลาส่วนใหญ่กับบิดามารดา ซึ่งสิ่งนี้เป็น
องค์ประกอบย่อยองค์ประกอบหนึ่งในการป้องกันการกระทำความผิด แต่ขณะเดียวกันถ้าชีวิตครอบครัวไม่มีความสุข
เด็กก็จะออกนอกบ้านซึ่งอาจจะนำไปสู่การกระทำความผิดได้ (Hirschi. 1969 : 83)

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1973 : 159) รายงานผลการศึกษาสืบว่า ครอบครัวแตกแยกมีความ
สัมพันธ์กับการกระทำความผิดของเด็ก แต่ขนาดความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ อย่างไรก็ตามเฮอร์ชี่ (Hirschi) สรุปว่า
ยิ่งบุตรมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดาก็ยิ่งประพฤติดังความมุ่งหวัง หรือคาดหวังของบิดามารดาและไม่
ละเมิดกฎหมาย

นอกจากนี้ เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 94) ยังชี้ให้เห็นว่า ยิ่งเด็กวัยรุ่นมีความสัมพันธ์ใกล้ชิด
กับบิดามารดามากเท่าไร ก็จะมียิ่งมีความผูกพันและยึดถือบิดามารดามากขึ้น และการกระทำความผิดก็จะลดต่ำลง
และเมื่อเด็กมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดามาก เด็กวัยรุ่นก็จะยิ่งผูกพันกับความคาดหวังของผู้ปกครองมาก
ตามมามาก และจะมีผลให้เด็กผูกพันกับการยอมรับในกฎระเบียบของสังคมต่อไป

ความรู้สึกผูกพันต่อโรงเรียน (Attachment to School) ทฤษฎีการควบคุม (Control
Theory) มีข้อเสนอ (Postulates) ว่าความรู้สึกผูกพันที่มีต่อโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการกระทำ กล่าวให้

ชัดเจนก็คือ ก่อนที่เด็กจะกระทำการที่ไม่ดีในโรงเรียนนั้น เขาจะมีความรู้สึกผูกพัน (Attachment) ต่อกิจกรรมด้านการศึกษาต่ำลง ทำให้ลดความสนใจต่อการศึกษา ดังนั้นจึงมีอิสระหรือถูกปลดปล่อยให้มีโอกาสกระทำผิดได้ (Hirschi. 1969 : 120-124)

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 132,123) พบว่าเด็กที่ไม่ชอบโรงเรียนหรือปฏิเสธกฎเกณฑ์ของโรงเรียน มีแนวโน้มที่จะประพฤติผิดได้ง่าย และพบว่าเด็กนักเรียนชายที่ไม่ค่อยสนใจต่อความคิดของครูที่คิดเกี่ยวกับตัวเขา เด็กนักเรียนคนนั้นก็มักจะมีโอกาสที่จะกระทำผิดได้มากกว่า

ความรู้สึกผูกพันต่อเพื่อน (Attachment to Peers) เฮอร์ชี่ (Hirschi) เสนอว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความรู้สึกผูกพันกับเพื่อนมากจะกระทำผิดน้อย (Matsueda. 1982 : 490) เฮอร์ชี่ (Hirschi) ได้ทำการศึกษาเพื่อพิสูจน์ข้อเสนอดังกล่าว และผลการศึกษาพบว่า ทั้งความรู้สึกผูกพันที่มีต่อบิดามารดา และความรู้สึกผูกพันที่มีต่อเพื่อนจะมีความสัมพันธ์ในทางกลับกันกับการกระทำผิด (Krohn and massey. 1980 : 530) นอกจากนี้ยังมีการศึกษาพบว่า เด็กที่มีความรู้สึกผูกพันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับเพื่อนมากๆ จะมีแนวโน้มการกระทำผิดต่ำ (Glaser. 1974 : 93)

อย่างไรก็ตามเฮอร์ชี่ (Hirschi) ได้กล่าวเตือนไว้ด้วยว่า ความรู้สึกผูกพันที่มีผู้อื่นเป็นเพียงองค์ประกอบ หรือลักษณะหนึ่งของการควบคุมบุคคลเท่านั้น (Hirschi. 1969 : 19) ซึ่งก็หมายถึงว่า ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ อีกที่มีส่วนในการควบคุมตัวบุคคล

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 153) ได้อธิบายเพิ่มเติมในส่วนความผูกพันกับเพื่อน และผลประโยชน์ที่ได้รับในการปฏิบัติตามกฎ (Stakes in conformity) ว่าถ้าบุคคลได้รับผลประโยชน์น้อย จะนำไปสู่การเข้ากับกลุ่มที่กระทำผิดและนำไปสู่การกระทำผิดได้

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่าความผูกพันกับพ่อแม่ เพื่อน และครูอาจารย์มีส่วนส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนประพฤติตามกฎหมายได้

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

3.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เฮอร์ชี่ (ชนพันธ์ หาทิพนธ์. 2539 : 25 ; อ้างอิงจาก Hirschi. 1976) ศึกษาเด็กนักเรียนมัธยมที่แคลิฟอร์เนีย จำนวน 4,000 คน ผลจากการศึกษาได้สนับสนุนแนวคิดของเขาเอง โดยพบว่า องค์ประกอบทฤษฎีความผูกพันทั้ง 4 อันได้แก่ ความผูกพัน การยึดมั่น ความเกี่ยวข้อง และความเชื่อ สามารถอธิบายสาเหตุของการกระทำผิดได้ และความผูกพันที่มีต่อสังคมทั้ง 4 องค์ประกอบนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการกระทำผิด

เจนเซน (Jensen. 1972 : 72) ได้ศึกษาเกี่ยวกับวัยรุ่นที่เสพสารเสพติด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับปริญญาตรี ผลการศึกษาพบว่า ความผูกพันต่อบิดามารดาจะเป็นตัวต่อต้านการกระทำผิดของวัยรุ่น ไม่ว่าบิดามารดาจะมีพฤติกรรมที่ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง และไม่ว่าเด็กวัยรุ่นนั้น จะได้รับรู้ค่านิยมที่เกี่ยวกับการเป็นผู้กระทำความผิด หรือต่อต้านการกระทำผิดของบิดามารดาก็ตาม

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1973 : 170) ได้ศึกษาความรู้สึกผูกพันระหว่างเด็กและบิดามารดา ผลการศึกษพบว่า ยิ่งบุตรมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดามาก บุตรก็จะยิ่งประพฤติตามความมุ่งหวังหรือคาดหวังของบิดามารดา และไม่ละเมิดกฎหมาย

ลิสก้า และรีด (Liska and Reed. 1985 : 557) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการกระทำผิดของเด็กวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 9-12 ผลการศึกษาพบว่า ความรู้สึกผูกพันต่อโรงเรียนมี

ความสัมพันธ์เชิงลบกับพฤติกรรมการกระทำผิด นั่นคือ ถ้าเด็กวัยรุ่นมีความผูกพันต่อโรงเรียนน้อยลง เด็กวัยรุ่นก็มีแนวโน้มกระทำผิดมากขึ้น

แมสเซีย และครอน (Massey and Krohn. 1986 : 129) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า ความรู้สึกผูกพันมีอิทธิพลโดยตรงต่อการสูบบุหรี่ของวัยรุ่น

มาร์คอส, บาร์ และจอห์นสัน (Marcos, Bahr and Johnson. 1986 : 158) ทำการทดสอบทฤษฎีความผูกพัน และการสมาคมที่แตกต่างกัน ในการอธิบายการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น โดยทำการศึกษา นักเรียนมัธยมในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า ความรู้สึกผูกพันต่อโรงเรียนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการที่เด็กวัยรุ่นใช้ยาหรือสิ่งเสพติด

3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมนึก ชัชวาลย์ (ธนพัฒน์ หาพิพัฒน์. 2539 : 28 ; อ้างอิงจาก สมนึก ชัชวาลย์. 2529) ได้ศึกษาความผูกพันที่มีต่อสังคมกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชน โดยทำการศึกษาเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าองค์ประกอบทั้ง 4 ของความผูกพันทางสังคม อันประกอบด้วย ความรู้สึกผูกพัน ความยึดมั่นในแนวการกระทำที่สังคมยอมรับ ความเกี่ยวข้องในกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎเกณฑ์ และบรรทัดฐานของสังคมมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับพฤติกรรมการกระทำของนักเรียนวัยรุ่น

ปะภาสี สุขทรศนีย์ (2536 : 94) ได้ศึกษาลักษณะการใช้และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 10-21 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดคลองเตย จำนวน 196 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ตามแนวลึก ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านความผูกพันกับโรงเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น

ฉัตรสุนน พฤตวิญญู (2536 : 52) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความประพฤติผิดของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่เป็นโรงเรียนประเภทสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ความรู้สึกผูกพันต่อการบิดามารดา ครู และโรงเรียนสามารถอธิบายความประพฤติผิดของนักเรียนที่มีความผิดขนาดหนักได้ดี

ธนพัฒน์ หาพิพัฒน์ (2539 : 104-105) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาฆ่าของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ติดยาม้า และไม่ติดยาม้า จำนวน 1,693 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้ยาฆ่าของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาฆ่าคือ ความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดา ความรู้สึกผูกพันกับสถาบันและครูอาจารย์

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเสพยาเสพติด และการกระทำผิดของนักเรียน ได้แก่ ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อน และครูอาจารย์ในโรงเรียน

4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

4.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

4.1.1 ความหมายของความเกี่ยวข้อง

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 187) กล่าวว่า ความเกี่ยวข้อง หมายถึง การติดต่อสัมพันธ์กับกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งซึ่งสอดคล้องกับกฎระเบียบของสังคม เช่น กีฬา ดนตรี หรือกิจกรรมต่างๆ ในโรงเรียน

นัตรสมน พฤติบุญ (2536 : 25) กล่าวว่า ความเกี่ยวข้อง หมายถึง การที่บุคคลติดต่อสัมพันธ์กับกิจกรรมที่ถูกต้อง (involvement in conventional activities) เข้าร่วมกับกิจกรรมหรืองานที่สังคมยอมรับ เช่น การเล่นกีฬา การร่วมกิจกรรมของโรงเรียน เป็นต้น

ปะภาส สุขทรศนีย์ (2536 : 37) กล่าวว่า ความเกี่ยวข้อง หมายถึง การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ที่เป็นที่ยอมรับในสังคม เช่น การเล่นกีฬา เล่นดนตรี หรือการจัดตั้งกลุ่มสันทนาการต่างๆ

4.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องกับการที่สังคมยอมรับ

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 187) กล่าวว่า ความเกี่ยวข้อง (involvement) กับกิจกรรมที่สังคมยอมรับนี้เป็นเรื่องของการทำงานและพลังงานให้หมดไปกับการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง และสมมุติฐานเบื้องต้นที่เกี่ยวกับความเกี่ยวข้อง (Involvement) ก็คือ ถ้าบุคคลหมกหมุ่นทุ่มเทอยู่กับการกระทำที่ดี หรือการกระทำต่างๆ อันเป็นไปตามระเบียบ และบรรทัดฐานของสังคมแล้ว เขาก็จะไม่มีเวลาหรือโอกาสที่จะไปกระทำผิด หรือแม้แต่ว่าจะคิดเกี่ยวกับการกระทำผิดได้เลย (Hirschi. 1969 : 188) ซูทเทอร์แลนด์ (Sutherland) เองก็มีแนวคิดไปในทางเดียวกัน โดยเขาเสนอว่าพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนที่สังคมยอมรับจะกินเวลาของบุคคลให้หมดไป ซึ่งก็เท่ากับเป็นการป้องกันไม่ให้นบุคคลมีเวลาไปคบหา หรือเกี่ยวข้องกับการกระทำผิด (Matsueda. 1982 : 502)

เฮอร์ชี่ (Hirschi. 1969 : 187) กล่าวว่า คนที่เกี่ยวข้องกับการกิจกรรมในโรงเรียน บ้าน หรือสถานที่พักผ่อนหย่อนใจอื่นๆ เท่ากับเป็นการป้องกันการกระทำผิด

สำหรับการกระทำผิดของวัยรุ่นแล้ว ความเกี่ยวข้องกับการกิจกรรมที่สังคมยอมรับก็คือ กิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือกิจกรรมในเรื่องทางวิชาการ เช่น การทำการบ้าน และกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการวิชาการ เช่น การเล่นกีฬา การเข้ากลุ่ม หรือชมรมต่างๆ

เฮอร์ชี่ (Hirschi) มองว่าการที่ไม่เกี่ยวข้องของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมของโรงเรียน โดยใช้เวลาทำการบ้าน (จำนวนชั่วโมงต่อวันที่ให้กับการทำการบ้าน) เป็นตัววัดนั้นเป็นเพียงการวัดในด้านวิชาการเท่านั้น ยังมีกิจกรรมของโรงเรียนที่ไม่ใช่ทางวิชาการอีกด้วยและเพื่อจะวัดความเกี่ยวข้องในด้านนี้ เฮอร์ชี่ (Hirschi) ได้สร้างคำถามเพื่อวัดการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน เช่น การเล่นกีฬา การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เป็นต้น และเขาก็ศึกษาพบว่า ถ้านักเรียนได้เข้าไปมีความเกี่ยวข้องกับการกิจกรรมทั้ง 2 มาก ก็มีแนวโน้มการกระทำผิดต่ำ นั่นคือกิจกรรมทั้ง 2 ด้านมีสหสัมพันธ์เชิงลบกับการกระทำผิด (Hindelang. 1973 : 481)

นอกจากนี้ซูทเทอร์แลนด์ (Sutherland. 1956 : 37) ได้เสนอบทความที่กล่าวถึงอาชญากรรมของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม และไม่เกี่ยวข้องกับการอาชญากรรมมีความแตกต่างกัน โดยวัยรุ่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการอาชญากรรมมีโอกาส และความพอใจในกิจกรรมหรือสันทนาการ มากกว่าวัยรุ่นที่เกี่ยวข้องกับการอาชญากรรม

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

4.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ซูทเทอร์แลนด์ (Sutherland. 1956 : 37) ได้ศึกษาอาชญากรรมของวัยรุ่น พบว่า วัยรุ่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมมีโอกาส และความพอใจในกิจกรรมหรือสันทนาการ มากกว่าวัยรุ่นที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม

ฮินเดอร์แลงก์ (Hindelang. 1973 : 481) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ในการใช้เวลาว่างกับการกระทำผิด พบว่า วัยรุ่นที่มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของโรงเรียน ทั้งกิจกรรมทางวิชาการ และกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับวิชาการจะมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการกระทำผิด

ไม (Mei. 1991 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยของการกระทำผิดของวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นวัยรุ่นโคลัมเบียที่กระทำผิด ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นที่มีพฤติกรรมในการใช้เวลาไม่ถูกต้อง ได้แก่ การสูบบุหรี่ การดื่มสุรา และการมีประสบการณ์การเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำผิด

4.1.2 งานวิจัยในประเทศ

สุพจน์ จักขุทิพย์ (ฉัตรสุนัน พฤติภิญโญ. 2536 : 28 ; อ้างอิงจาก สุพจน์ จักขุทิพย์. 2521 : 146-147) ได้ศึกษาพบว่า ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพและวัยนั้น มาจากปัจจัยในการใช้เวลาว่างที่ไม่เหมาะสม

สมนึก ชัชวาลย์ (2529 : 77) ได้ศึกษาเรื่องความผูกพันที่มีต่อสังคมกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชน โดยทำการศึกษาเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าองค์ประกอบทั้ง 4 ของความผูกพันทางสังคม อันประกอบด้วย ความรู้สึกผูกพัน ความยึดมั่นในแนวทางการกระทำที่สังคมยอมรับ ความเกี่ยวข้องในกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎเกณฑ์บรรทัดฐานของสังคมมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับพฤติกรรมการกระทำของนักเรียนวัยรุ่น

ธนพัฒน์ หาพิพัฒน์ (2539 : 104-105) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาม้าของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ติดยาม้า และไม่ติดยาม้า จำนวน 1,693 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาม้าคือ ความเกี่ยวข้องกับการกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

ภาวิณี อยู่ประเสริฐ (2540 : 118) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,050 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามและแบบสำรวจพฤติกรรมนักเรียนที่โรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า การใช้เวลาว่างของเด็กนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ใช้สารเสพติดมักจะจับกลุ่มเพื่อนไปเดินเล่นตามศูนย์การค้า และเที่ยวตามแหล่งบันเทิง

จากเอกสารและงานวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่า ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารเสพติดของนักเรียน ได้แก่ การใช้เวลาว่างของนักเรียน และการเกี่ยวข้องกับการกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

5.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

5.1.1 ความหมายของความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

ทริโอ (Thio. 1988 : 46) กล่าวว่า ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม หมายถึง ความเชื่อในความถูกต้องเชิงศีลธรรมของกฎระเบียบที่มีอยู่ในสังคม

เฮอร์ชี (Hirschi. 1969 : 18) กล่าวว่า ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม หมายถึง การยอมรับ หรือการไม่ละเมิดกฎหมายของสังคม หรือการทำตามประสงค์ หรือเจตนารมณ์ และความคาดหวังของคนอื่นๆ ในสังคม

ฉัตรสมุน พงศิทธิบุญ (2536 : 6) กล่าวว่า ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม หมายถึง การใช้เวลา ความคิด และใช้พลังงานอยู่กับการกระทำสิ่งต่างๆ หรืออยู่กับกิจกรรมอันเป็นไปตามกฎระเบียบบรรทัดฐานของสังคม

ปะภาสี สุขทรศนี (2536 : 37) กล่าวว่า ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม หมายถึง การยอมรับ และเชื่อถือในความถูกต้องชอบธรรมของค่านิยม และบรรทัดฐานของสังคมว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้องและมีประโยชน์

5.1.2 แนวคิดเกี่ยวกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

เฮอร์ชี (Hirschi. 1969 : 18) กล่าวว่า ความเชื่อ (Belief) ในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมนี้ ก็คือ ความเชื่อในความถูกต้องเชิงศีลธรรมของกฎระเบียบที่มีอยู่ในสังคม บุคคลต่างๆ เชื่อว่ากฎต่างๆ มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน และมีความชอบธรรม และถือว่าเป็นพันธะที่สมาชิกในสังคมต้องปฏิบัติตาม (ฉัตรสมุน พงศิทธิบุญ. 2536: 26 ; อ้างอิงจาก Plamer) ทฤษฎีการควบคุม (Control Theory) ไม่ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมย่อยของผู้กระทำผิด (Delinquency Subculture) การกระทำผิดมิได้เป็นผลจากการมีความเชื่อที่ต้องการการกระทำผิด ในทางตรงกันข้ามการกระทำผิดมีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นถ้าขาดความเชื่อที่ห้ามกระทำผิด (Hindelang. 1973 : 198) กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าทฤษฎีการควบคุม (Control Theory) มีข้อเสนอเกี่ยวกับความเชื่อว่า ยิ่งคนเรามีความเชื่อ หรือเชื่อถือบรรทัดฐานของสังคมน้อยลงเท่าไร เขาก็ยังมีแนวโน้มที่จะละเมิดกฎเกณฑ์ของสังคม หรือมีการกระทำผิดมากขึ้นเท่านั้น (Matsueda. 1982 : 490)

เฮอร์ชี (Hirschi) กล่าวว่า การมีความเชื่อ หรือเชื่อถือ หรือยอมรับบรรทัดฐานกฎเกณฑ์ของสังคมก็คือ การยอมรับหรือมีความเชื่อต่อนิยามที่ไม่เห็นด้วยกับการละเมิดกฎหมาย เพราะบรรทัดฐานหรือกฎเกณฑ์ต่างๆ ของสังคมก็คือ นิยามที่ยึดถือร่วมกันของคนในสังคม ดังนั้นการละเมิดบรรทัดฐาน หรือกฎเกณฑ์ต่างของสังคมก็คือ การละเมิดความหมายที่ใช้ร่วมกันของสังคม หรือการทำอะไรที่ตรงกันข้ามกับความประสงค์หรือเจตนารมณ์และความคาดหวังของคนอื่นๆ ในสังคม (สมนึก ชัชวาลย์. 2529 : 17) กล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่าเมื่อบุคคลไม่มีความเชื่อในบรรทัดฐาน กฎระเบียบ และค่านิยมของสังคม เขาก็ปราศจากเครื่องยับยั้งซึ่งใจต่อการกระทำผิด คือมีอิสระจากความผูกพันทางสังคมทำให้พร้อมที่จะละเมิดกฎระเบียบ (Hirschi. 1969 : 18)

สำหรับบุคคลที่มีความเชื่อในความถูกต้องของกฎ และบรรทัดฐานที่มีอยู่ในสังคมที่แข็งแกร่งแล้ว เขาย่อมเชื่อกฎของสังคม และคนที่อายุน้อยจะแสดงความเชื่อผ่านเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือการมีทัศนคติที่ดีต่อกฎระเบียบทั่วไปและกฎหมายบ้านเมือง (Thio. 1988 : 46)

กล่าวโดยสรุปความเชื่อ (Belief) ถือเป็นองค์ประกอบประการหนึ่งของความผูกพันต่อสังคม ความเชื่อเป็นเรื่องของความเชื่อถือ ยอมรับ บรรทัดฐานกฎเกณฑ์ของสังคม ซึ่งสิ่งนี้เป็นของสังคม เขาก็จะเป็นอิสระจากความผูกพันที่มีต่อสังคม ทำให้มีโอกาสกระทำผิดได้

5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

5.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

เฮอร์ซี่ (ธนพัฒน์ หาพิพัฒน์. 2539 : 25 ; อ้างอิงจาก Hirschi. 1976) ศึกษา นักเรียนมัธยม ที่แคลิฟอร์เนีย จำนวน 4,000 คน ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่อในกฎระเบียบของสังคม สามารถอธิบาย สาเหตุของการกระทำผิดได้ และมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการกระทำผิดของนักเรียน

ครอน (Krohn. 1974 : 178) ได้ศึกษาความเชื่อในกฎระเบียบของสังคม ซึ่งอยู่ในทฤษฎีความผูกพันทางสังคมมาอธิบายพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่อในกฎระเบียบของสังคมที่เกี่ยวข้องกับการศึกษามีความแข็งแกร่งที่สุดในการป้องกันไม่ให้เกิดวัยรุ่นกระทำผิด

แมสเซย์ และครอน (Massey and Krohn. 1986 : 129) ได้ศึกษาพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า ความยึดมั่นต่อแนวการกระทำที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบของสังคมมีผลทางอ้อมต่อพฤติกรรมการสูบบุหรี่

5.2.2 งานวิจัยในประเทศ

สมนึก ชัชวาลย์ (2529 : 84) ได้ศึกษาเรื่องความผูกพันที่มีต่อสังคมกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชน โดยทำการศึกษาเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าองค์ประกอบทั้ง 4 ของความผูกพันทางสังคมประกอบด้วย ความรู้สึกผูกพัน ความยึดมั่นในแนวการกระทำที่สังคมยอมรับ ความเกี่ยวข้องในกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎเกณฑ์ บรรทัดฐานของสังคมมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับพฤติกรรมการกระทำผิดของนักเรียนวัยรุ่น

นิรมล เปลียนจรรยา (2530 : 91-95,136) ได้ศึกษาการใช้กัญชาและสารระเหยของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล 2 แห่ง และนักเรียนโรงเรียนเอกชน 2 แห่ง โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ผู้ที่ไม่เคยใช้ยาเสพติดเลย ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในการใช้ยาเสพติด และผู้ที่ยังคงใช้อยู่เป็นครั้งคราวหรือเป็นประจำ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มจะเชื่อความถูกต้องในกฎระเบียบจากเกณฑ์ของกลุ่มมากกว่าตนเอง แสดงให้เห็นว่ากฎระเบียบของสังคมเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถลดการใช้ยาเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นได้

ยุบลวรรณ ประมวลรัฐการ (2532 : 48) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องตัวแบบสมมุติฐานการใช้ยาหรือสิ่งเสพติดในวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลจากการศึกษาพบว่า ความเชื่อในความถูกต้องของบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์ของสังคมมีผลต่อการใช้สิ่งเสพติดของวัยรุ่น

ธนพัฒน์ หาพิพัฒน์ (2539 : 104-105) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 1,693 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรด้านความเชื่อในบรรทัดฐาน และกฎเกณฑ์ของสังคม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาของนักศึกษา

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า

6.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า

6.1.1 ความหมายของยาบ้า

ผู้วิจัยได้รวบรวมความหมายของยาบ้าได้ดังนี้

นพพร พานิชสุข (2528 : 2) กล่าวว่า ยาบ้า เป็นยาเสพติดประเภทกระตุ้นประสาทมีผลกระตุ้นระบบประสาทส่วนกลางโดยตรง เมื่อเสพเข้าไปแล้วอาจโดยการรับประทาน การเคี้ยว หรือการสูบ โดยทางจมูก จะทำให้เกิดความรู้สึกสบาย ตื่นตัว ตื่นเต้น เชื่อมมั่นในตนเองชั่วขณะ หรือบางทีเป็นยาที่ใช้ระงับความอ่อนเพลีย ลดความเจริญอาหาร เป็นต้น

สุพรรณ ชีวเวชเจริญชัย (2540 : 41) กล่าวว่า ยาบ้า เป็นยาเสพติดประเภทกระตุ้นประสาทที่อยู่ในกลุ่มแอมเฟตามีน ออกฤทธิ์ต่อระบบประสาทส่วนกลาง เป็นยาที่ได้จากการสังเคราะห์ขึ้นมาอยู่ในประเภทผิดกฎหมาย

ส่วนการพัฒนาระบบข้อมูล (นิรนาท แสนสา. 2543 : 19 ; อ้างอิงจาก ส่วนการพัฒนา ระบบข้อมูล สำนักงาน ป.ป.ส. 2540 : 5) กล่าวว่า ยาบ้า หมายถึง วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทที่จัดเป็นยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 ที่มีสารตั้งต้นในการผลิต ได้แก่ แอมเฟตามีน อีฟีดรีน เป็นต้น ซึ่งออกฤทธิ์กระตุ้นโดยตรงต่อระบบประสาทส่วนกลาง และทำให้เกิดผลต่อร่างกาย จิตใจ ทั้งอย่างเฉียบพลัน และ/หรือเรื้อรัง

สำนักอนามัย (2544 : 19) กล่าวว่า ยาบ้า หมายถึง วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ที่จัดเป็นยาเสพติดให้โทษประเภทที่ 1 มี ลักษณะเป็นเม็ด มีทั้งสีเข้มและสีอ่อน แต่มีสีหลักๆ อยู่ประมาณ 5 สี ได้แก่ สีน้ำตาล สีม่วง สีเหลือง สีเขียว และสีส้ม ออกฤทธิ์กระตุ้นโดยตรงต่อระบบประสาทส่วนกลาง มีผลให้นอนไม่หลับ วิตกกังวล เป็นสุข ไม่รู้สึกเหนื่อย เพิ่มพลังงาน กระตุ้นให้มีการพูด ทำงานกระฉับกระเฉง ลดความเจริญทางอาหาร รักษาโรคอ้วน แต่ถ้าได้รับยาในขนาดสูงจะทำให้เกิดอาการมึนงง ปวดศีรษะ การไหลเวียนโลหิตอาจล้มเหลว อาจเกิดอาการชัก ตื่นกลัวและอาจเป็นโรคจิตได้

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า ยาบ้า หมายถึง วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาทที่จัดเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ออกฤทธิ์กระตุ้นโดยตรงต่อระบบประสาทส่วนกลาง เสพโดยการกิน สูบหรือสูด และการฉีด มีผลทำให้ผู้เสพยารู้สึกสบาย ตื่นตัว กระฉับกระเฉง

6.1.2 ประวัติยาบ้า

ยาบ้าถูกคิดค้นขึ้นในปี พ.ศ.2470 โดย การ์ดอน เอ ออลลิส (Gardon A. Alles) ต่อมาวงการแพทย์พบว่า ยานี้ทำให้หลอดเลือดขยาย กระตุ้นการหายใจและกระตุ้นสมอง จึงนำมาใช้ในการรักษาโรคหอบหืด และมีบางคนใช้เป็นยาลดความอ้วน ใช้ในผู้ป่วยที่มีอาการอ่อนเพลีย ผู้ป่วยโรคจิตที่มีอาการซึมเศร้า และในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้นำมาใช้ในการสงคราม โดยแจกให้ทหารที่อยู่เวรยาม หลังสงครามเลิกจึงมีการนำยานี้มาใช้กันอย่างกว้างขวาง เช่น ในด้านกีฬา การขับรถทางไกล การดูหนังสือ การลดน้ำหนัก เป็นต้น

ในช่วงปี พ.ศ.2510 ยาบ้าได้แพร่ระบาดเข้ามาเมืองไทย โดยบริษัทโบโรเวลคัมจำกัด จากประเทศเกาหลี ยาบ้าที่ส่งเข้ามาขายตอนแรกนั้นมีเครื่องหมายการค้าเป็นรูปหัวม้าและมีคำว่า London คนจึงเรียกชื่อตามสัญลักษณ์ที่ติดบนเม็ดยาเรื่อยมาว่า “ยาม้า” ซึ่งต่อมากระทรวงสาธารณสุขได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ยาบ้า” เป็นยาเสพติดให้โทษชนิดหลายแรง (ประเภท1) และเป็นที่รู้จักกันแพร่หลายในปัจจุบัน

เดิมยาบ้าเป็นวัตถุออกฤทธิ์ตามพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518 แต่เนื่องจากสภาพปัญหาการแพร่ระบาดและผลกระทบต่างๆที่เกิดจากการค้าและโทษที่จะลงต่อผู้กระทำความผิดนั้น ยังเป็นปัญหามากและไม่เอื้ออำนวยต่อการป้องกันและปราบปรามยาบ้า ทำให้หน่วยงานของรัฐหลายหน่วยได้พยายามปรับปรุงแก้ไขให้การบังคับใช้กฎหมายในเรื่องยาบ้ากับผู้ที่กระทำความผิดได้รับโทษที่เหมาะสมกว่าที่เป็นอยู่ในกฎหมายวัตถุออกฤทธิ์ โดยพยายามผลักดันให้ยาบ้าเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1 เช่นเดียวกับเฮโรอีนดังนี้ (จิตรา ล้นหลาม. 2541 : 35)

ตาราง 1 เปรียบเทียบข้อหาและอัตราโทษที่สำคัญของยาเสพติดให้โทษ

ข้อหา	อัตราโทษ	
	ตาม พ.ร.บ. วัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท พ.ศ. 2518	ตาม พ.ร.บ. ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522
1. ผลิต	- จำคุก 5 ปี ถึง 20 ปี และปรับ 100,000-400,000 บาท (ม.89)	- จำคุกตลอดชีวิต (ม.65 ว.1)
2. นำเข้า		- กระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.65 ว.2)
3. ส่งออก		- มีปริมาณตั้งแต่ 20 กรัมขึ้นไป (สารบริสุทธิ์) ถือว่าเป็นการกระทำเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.65,ม.15)
4. จำหน่าย	- จำคุก 5 ปี ถึง 20 ปี และปรับ 100,000-400,000 บาท (ม.89)	- มีปริมาณไม่เกิน 100 กรัม (สารบริสุทธิ์)
5. ครอบครองเพื่อจำหน่าย		จำคุก 5 ปี ถึง จำคุกตลอดชีวิต และปรับ 50,000-500,000 บาท (ม.66 ว.1) - มีปริมาณไม่เกิน 100 กรัม (สารบริสุทธิ์) จำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต (ม.66 ว.2)
6. ครอบครอง	-ปริมาณไม่เกิน 0.5 กรัม จำคุก 1 ปี ถึง 5 ปี และปรับ 20,000-100,000 บาท (ม.106 ว.1) -ปริมาณเกิน 0.5 กรัม จำคุก 5 ปี ถึง 20 ปี และปรับ 100,000-400,000 บาท (ม.106 ทวิ)	-ปริมาณไม่เกิน 20 กรัม (สารบริสุทธิ์) จำคุก 1 ปี ถึง 10 ปี และปรับ 10,000-100,000 บาท (ม.67) -ปริมาณเกิน 20กรัม (สารบริสุทธิ์) ถือว่าครอบครองเพื่อจำหน่าย ประหารชีวิต (ม.91)
7. เสพ	- จำคุก 1 ปี ถึง 5 ปี และปรับ 20,000-100,000 บาท (ม.106 ตริ)	- จำคุก 6 เดือน ถึง 10 ปี และปรับ 5,000-100,000 บาท (ม.91)

6.1.3 สารประกอบที่มีอยู่ในเม็ดยาบ้า (กองฝักอบรม สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. 2537 : 14)

เมื่อทำการพิสูจน์หาสารประกอบที่มีอยู่ในยาบ้า พบว่า มีสารออกฤทธิ์ผสมอยู่ด้วย โดยที่เม็ดยาต่างๆ ที่แพร่หลายมีทั้งในรูปยาเดี่ยวหรือยาผสมก็ได้ ดังนี้

ยาเดี่ยว	- ในเม็ดยามีสารออกฤทธิ์เพียงชนิดเดียว ได้แก่ แอมเฟตามีน (Amphetamine) เมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine) อีเฟดรีน (Ephedrine) เฟนโพรพอเรกซ์ (Fenproporex) และคาเฟอีน (Caffeine) เป็นต้น
ยาผสม	- ในเม็ดยามีสารออกฤทธิ์ตั้งแต่ 2 ชนิดขึ้นไป เช่น เมทแอมเฟตามีน (แอมเฟตามีน) ผสม คาเฟอีน (Methamphetamine or Amphetamine and Caffeine)
- เมทแอมเฟตามีน (แอมเฟตามีน) ผสม อีเฟดรีน (Methamphetamine or Amphetamine and Ephedrine)
- อีเฟดรีน ผสม คาเฟอีน (Ephedrine and Caffeine)
- เพโมลีน ผสม คาเฟอีน (Pemoline and Caffeine)
- เมทแอมเฟตามีน (หรือแอมเฟตามีน) ผสม อีเฟดรีน และ คาเฟอีน (Methamphetamine or Amphetamine , Ephedrine and Caffeine)
- เพโมลีน ผสมกับ อีเฟดรีน และ คาเฟอีน (Pemoline Ephedrine and Caffeine)
- ฟินาโซน ผสมกับ อีเฟดรีน และ คาเฟอีน (Penazone , Pemoline , Ephedrine and Caffeine)
- เดกซ์โตรเมโทรแฟน ผสมกับ อีเฟดรีน และ คาเฟอีน (Dextromethorphan , Ephedrine and Caffeine)
- แอมเฟตามีน ผสมกับ เมทแอมเฟตามีน อีเฟดรีน และคาเฟอีน (Amphetamine , Methamphetamine , Ephedrine and Caffeine)
- เฟเนทิลีน ผสมกับ อีเฟดรีน คาเฟอีน และเบนโซเคน (Fenethyline , Ephedrine and Caffeine and Benzocaine)
- เฟเนทิลีน ผสมกับ เฟนฟลูรามีน อีเฟดรีน และคาเฟอีน (Fenethyline , Fenfluramine , Ephedrine and Caffeine)

โดยทั่วไปเรามักคิดว่าใน "ยาบ้า" มี "แอมเฟตามีน" เป็นสารประกอบอยู่เท่านั้น ทั้งนี้เนื่องจากในอดีตจะพบสารแอมเฟตามีนในเม็ดยา แต่ปัจจุบันนี้พบว่า 99% ของยาบ้าจริงจะตรวจพบสารแอมเฟตามีนเป็นสารสำคัญในเม็ดยา โดยที่เม็ดยา 1 เม็ด จะมีน้ำหนักสุทธิประมาณ 60-120 มิลลิกรัม (0.06-0.12 กรัม) และมีสารออกฤทธิ์ หรือเมทแอมเฟตามีน อยู่ประมาณ 30-40% หรือประมาณ 18-48 มิลลิกรัม (0.018-0.048 กรัม) นอกจากแอมเฟตามีนแล้วพบว่าปัจจุบันมีการนำเอาสารอื่นที่มีฤทธิ์ในการกระตุ้นการทำงานของระบบประสาทได้ทำนองเดียวกับแอมเฟตามีน หรืออนุพันธ์ของแอมเฟตามีนมาผสมด้วย แต่ความรุนแรงของการกระตุ้นประสาท และอาการข้างเคียงที่เกิดขึ้นจากฤทธิ์ของแต่ละตัวจะมีความแตกต่างกัน เช่น อีเฟดรีน (Ephedrine) คาเฟอีน (Caffeine) เฟเนทิลีน (Fenethyline) ฟินาโซน (Phenazone) เฟนฟลูรามีน (Fenfluramine) เพโมลีน (Pemoline) เดกซ์โตรเมโทรแฟน (Dextromethorphan) และเบนโซเคน (Benzocaine) เป็นต้น

ยาบ้าและวัตถุออกฤทธิ์ที่กำหนดให้เป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1 ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ 135 (พ.ศ.2539) แห่งพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 ได้แก่

1.	แอมเฟตามีน (Amphetamine)	อยู่ในลำดับที่	5
2.	เดกซ์แอมเฟตามีน (Dexamphetamine)	อยู่ในลำดับที่	9
3.	2-5 ไดเมททอกซี-4-เอทิลแอมเฟตามีน (2-5 Dimethoxy-4-Ethylamphetamine,DOET)	อยู่ในลำดับที่	10
4.	ไดเมททอกซีแอมเฟตามีน (Dimethoxyamphetamine,DMN)	อยู่ในลำดับที่	11
5.	ไดเมททอกซีโบรโมแอมเฟตามีน (Dimethoxybromoamphetamine,DOB)	อยู่ในลำดับที่	12
6.	เลแวนเฟตามีน (Levamphetamine)	อยู่ในลำดับที่	16
7.	เลโวเมทแอมเฟตามีน (Levomethamphetamine)	อยู่ในลำดับที่	17
8.	เดกซ์โตรไลเซออร์ไบด์หรือแอลเอสดี ((+)-Lysergide or LDS)	อยู่ในลำดับที่	18
9.	เมโคลควาโลน (Mecloqualone)	อยู่ในลำดับที่	19
10.	เมทแอมเฟตามีน (Methamphetamine)	อยู่ในลำดับที่	20
11.	เมทาควาโลน (Methaqualone)	อยู่ในลำดับที่	21
12.	5-เมททอกซี-3,4 เมทิลลีนไดออกซีแอมเฟตามีน (5-Mathylenedioxyamphetamine,MMDA)	อยู่ในลำดับที่	22
13.	เมทิลลีนไดออกซีแอมเฟตามีน (Mathylenedioxyamphetamine,MDA)	อยู่ในลำดับที่	23
14.	3,4-เมทิลลีนไดออกซีแอมเฟตามีน (3,4-Mathylenedioxyamphetamine,MDMA)	อยู่ในลำดับที่	24
15.	พาราเมททอกซีแอมเฟตามีน (Paramethoxyamphetamine,PMA)	อยู่ในลำดับที่	29
16.	ไตรเมททอกซีแอมเฟตามีน (Trimethoxyamphetamine,TMA)	อยู่ในลำดับที่	32

6.1.4 การออกฤทธิ์ของยาบ้า

สารประกอบส่วนใหญ่ที่พบในยาบ้า คือ แอมเฟตามีน/เมทแอมเฟตามีน (Amphetamine / Methamphetamine) เป็นยาที่กระตุ้นประสาทส่วนกลาง (CNS-Central Nervous System) เมื่อเสพจะทำให้มีอาการเคลิบเคลิ้ม (Euphoria) และเพิ่มปฏิกิริยาการพูดการเคลื่อนไหว สมองตื่นตัว ทำให้เกิดภาวะที่สามารถทำงานได้นานหรือดีกว่าปกติ (Hyperactive) เป็นเวลาหลายๆ ชั่วโมงโดยไม่มีอาการเมื่อย สำหรับผู้เสพติดแล้วพบว่าจะมีอาการหงุดหงิด กระวนกระวาย คลุ้มคลั่ง ประสาทแข็ง การตัดสินใจผิดพลาดหรืออาจมองเห็นภาพรบกวน นอกจากนี้ยังอาจตื่นตัว ตกใจง่าย จิตสับสน หวาดระแวง และมีอาการประสาท และจากผลของ

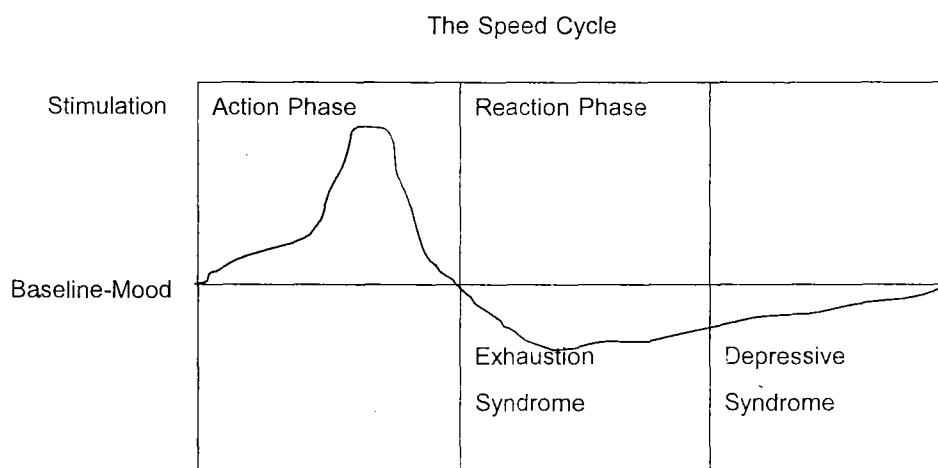
ยาที่มีต่อระบบอื่นของร่างกาย ก็อาจทำให้ผู้เสพติดป่วย หรือมีอาการผิดปกติบางอย่างเกิดขึ้นได้ เช่น หัวใจเต้นเร็ว ความดันโลหิตสูง ม่านตาขยาย มือสั่น ใจสั่น เหงื่อออก ปากแห้ง ฯลฯ เมื่อร่างกายขาดยาผู้เสพติดจะอ่อนแอเพลียมาก เนื่องจากร่างกายถูกฝืนให้ทำงานหนักตลอดเวลา การใช้ยาเกินขนาดอาจทำให้เกิดอันตรายถึงชีวิตได้ การออกฤทธิ์ของยานี้จะขึ้นอยู่กับขนาดที่ใช้ ระยะเวลาของการใช้ มีผลต่อสุขภาพและจิตใจของผู้ใช้ยา

สำหรับเมทแอมเฟตามีน เมื่อเสพเข้าร่างกาย จะอยู่ในร่างกายประมาณ 12-34 ชั่วโมง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลไกการสันดาปของร่างกาย และสภาวะความเป็นกรด/ด่างของปัสสาวะ เมื่อเสพยาเมทแอมเฟตามีนเข้าไป เมทแอมเฟตามีนบางส่วนจะถูกเปลี่ยนไปเป็นแอมเฟตามีน ซึ่งจากการตรวจหาปริมาณเมทแอมเฟตามีนในปัสสาวะของผู้เสพยาหลังจากการเสพ 24 ชั่วโมงจะพบว่า

ในสภาวะปกติ จะตรวจพบเมทแอมเฟตามีน 43% และพบแอมเฟตามีน 4-7% ของปริมาณเมทแอมเฟตามีนที่เสพ

ในสภาวะที่ปัสสาวะเป็นกรด จะตรวจพบเมทแอมเฟตามีน 76% และพบแอมเฟตามีน 7% ของปริมาณเมทแอมเฟตามีนที่เสพ

ในสภาวะที่ปัสสาวะเป็นด่าง จะตรวจพบเมทแอมเฟตามีน 2% และพบแอมเฟตามีนน้อยกว่า 0.1% (ปัญญา วรรณสถิตย์ และคนอื่น ๆ. 2525 : 79) ดังแสดงในภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 การออกฤทธิ์ของแอมเฟตามีน

จากกราฟแสดงให้เห็นถึงการออกฤทธิ์ของแอมเฟตามีน ในช่วงแรก (Action Phase) นั้นคือการออกฤทธิ์ของยาเต็มที่ทำให้ผู้เสพยามีการตื่นตัวตลอดเวลา มีแรงทำงานได้มากกว่าปกติ ไม่่วงนอน แต่พอยาเริ่มหมดฤทธิ์ก็จะเข้าสู่ช่วงที่ 2 (Exhaustion Syndrome) ในช่วงนี้ผู้เสพยาจะมีอาการอ่อนเพลีย เกิดสภาวะหมดอาลัยตายอยาก มีอาการซึม หรืออาจจะถึงขั้นฆ่าตัวตายได้ ผู้ที่ทนสภาวะนี้ไม่ไหวจึงต้องชวนขวายเป็นไปหายามาเสพอีก แต่ถ้าทนสภาวะนี้ได้อาการก็จะดีขึ้นเรื่อยๆ จนเข้าสู่สภาวะปกติไม่ต้องเสพยาอีกในช่วงที่ 3 (Depressive Syndrome)

6.1.5 ลักษณะและคุณสมบัติของยาบ้า

โดยทั่วไปลักษณะของยาบ้าเมื่อนำไปทำยาแล้วมักจะมีลักษณะเป็นเม็ดเล็กๆ หรือเป็นแคปซูล มีลักษณะดังนี้ (จิตรา ล้นหลาม. 2541 : 16-17)

รูปร่าง	เม็ดยากลมและแบน ทรงรีหรือเป็นผงบรรจุในแคปซูล
ขนาด	เส้นผ่าศูนย์กลางประมาณ 0.6-0.7 เซนติเมตร (6-7 มิลลิเมตร) หนาประมาณ 0.1-0.2 เซนติเมตร (1-2 มิลลิเมตร)
สี	ส้ม น้ำตาล ขาว ม่วงอ่อน ฟ้ำ ครีมน้ำตาล เขียว ซึ่งบางครั้งมีลักษณะเป็นจุดเล็กๆ เช่น ขาว น้ำตาลเข้ม และดำ เป็นต้น
สัญลักษณ์บนเม็ดยา	รูปหัวม้า/London (ด้านหนึ่งของเม็ดยาประทับรูปหัวม้าอีกด้านหนึ่งประทับคำว่า London) รูปหัวม้า/USA รูปหัวม้า/Marlboro กิลเลน/London M/*M/99 99/เส้นแบ่งครึ่งเม็ด Sp/99 /99 /Sp รูปคางคก/เส้นแบ่งครึ่งเม็ด K/44 **/เส้นแบ่งครึ่งเม็ด หรือบางเม็ดจะมีคำว่า "Super" พิมพ์อยู่เหนือรูปหัวม้าและมีอักษร "D" พิมพ์อยู่ใต้รูปหัวม้าอีกด้านหนึ่งของเม็ดยาจะเป็นเส้นแบ่งครึ่ง
น้ำหนัก	เม็ดยา 1 เม็ดหนักประมาณ 0.06-0.12 กรัม (60-120 มิลลิกรัม)
ลักษณะการบรรจุ	การแบ่งบรรจุมักแตกต่างกัน เช่น - ห่อแต่ละเม็ดด้วยกระดาษตะกั่ว หรือกระดาษหนังสือ หรือพลาสติก หรือซองบุหรี - บรรจุในหลอดกาแฟ ปิดหัวท้ายด้วยความร้อนอาจบรรจุ 1 เม็ดหรือมากกว่า - ใส่ในฝาหรือละลายในเครื่องดื่มชูกำลังยี่ห้อต่างๆ - ซุกซ่อนอยู่ในเนื้อทอฟฟี่ หรือลูกกวาด - บรรจุในถุง/ซองพลาสติกแบบมีฝา/ลิ้นปิดเปิด(แบบซองใส่ยา) ขนาดและสีต่างๆ กัน เช่น ซองสีแดง ซองสีเหลือง ซองสีขาว และซองพลาสติกใส ที่ซองอาจพิมพ์สัญลักษณ์ต่างๆ เช่น พิมพ์คำว่า "เปาบุ้นจิ้น", "สำหรับใช้กับไก่", "ซูเปอร์แมน", "ปลาฉลาม", "Methedrine", "Marlboro", "ตราดาว" และ "Jumbo Jet" ฯลฯ ถ้าเป็นการขายส่งมักจะแบ่งบรรจุถุงละ 200 เม็ด

6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้สารเสพติด

6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

การทบทวนเอกสารและงานวิจัยในครั้งนี้ไม่ได้แยกแยะชนิดของสารเสพติด แต่จะขอทบทวนเอกสารและงานวิจัยโดยรวมของยาเสพติดชนิดต่างๆ ดังนี้

ฮาร์เกอร์ (Harger. 1971 : 6158) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวัยรุ่นที่ติดสารเสพติดในชนชั้นกลางของอเมริกา สารเสพติดที่ศึกษาคือ ฝิ่นและแอมเฟตามีน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 8 ถึง 12 จากโรงเรียน 3 แห่ง จำนวน 4,230 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ขาดความอบอุ่นจากครอบครัวมี

โอกาสใช้สารเสพติดมากกว่านักเรียนที่ได้รับความอบอุ่นจากครอบครัว และการติดสารเสพติดของนักเรียนทำให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวลดลง

เฟอร์เนนเดส และโดโรเรส (Fernandez and Doldres. 1993 : 342-C) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติและความสัมพันธ์กับการติ่มสุรา กลุ่มตัวอย่าง คือ ชาวชิลีที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่เพศชาย จำนวน 1,001 คน และเพศหญิงจำนวน 535 คน ผลการศึกษาพบว่า มีเหตุผลหลายๆ อย่างในการติ่มสุราของผู้ที่ติ่มสุรา เช่น เพื่อสังคม เพื่อฉลอง เพื่อลดความอ้วน และเพื่อความสบายใจ ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างในการติ่มสุรา พบว่า แอลกอฮอล์เป็นตัวช่วยในการเข้าสังคมให้ประสบผลสำเร็จ โดยทั่วไปบุคคลจะมีการติ่มสุรามาก ในคนที่มียายุ 21 ปี ถึง 40 ปี

ดาร์เก้ และคนอื่นๆ (Darke and others. 1994 : 1077-1083) ได้ศึกษาการเปลี่ยนวิธีการเสพยาบ้าของผู้ติดยาเสพติด กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ใช้ยาบ้าจำนวน 301 คน ผลการศึกษาพบว่า การเสพยาบ้าโดยวิธีฉีดเป็นที่นิยมมากที่สุด ประมาณ 2 ใน 3 ของกลุ่มตัวอย่าง หรือคิดเป็นร้อยละ 67 ของกลุ่มตัวอย่าง เพราะวิธีการฉีดมีความประหยัด และมีความปลอดภัยต่อสุขภาพมากกว่าวิธีอื่นๆ

สถาบันวิจัยนานาชาติด้านสุขภาพอนามัย (Asahi News Service. 1997 : 1 / 2 ; อ้างอิงจาก National Institute of Mental Health. 1997) ได้สรุปผลการสำรวจการใช้แอมเฟตามีนของผู้เสพยาบ้าในทั้งที่ถูกกฎหมายและผิดกฎหมายในประเทศญี่ปุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชน 10,000 คน ในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จาก 186 โรงเรียนทั่วประเทศ ผลการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีปัญหาเรื่องการใช้แอมเฟตามีนในทางที่ผิด และแหล่งใหญ่ของการซื้อขายแอมเฟตามีนในญี่ปุ่นคือสถานียรถไฟใต้ดิน ซึ่งมีการจำหน่ายบัตรโทรศัพท์ปลอมควบคู่กับแอมเฟตามีน

แทนเนอร์ (Tanner. 1997 : 1892) ได้ศึกษาความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง และการใช้แอลกอฮอล์และไม่ใช้แอลกอฮอล์ กลุ่มตัวอย่าง คือ วัยรุ่นที่ใช้แอลกอฮอล์จำนวน 64 คน และวัยรุ่นที่ไม่ใช้แอลกอฮอล์จำนวน 33 คน จากกลุ่มตัวอย่างประชากรทั่วไป อีกกลุ่มหนึ่งเป็นวัยรุ่นที่ใช้แอลกอฮอล์จำนวน 28 คน จากกลุ่มที่กำลังได้รับการบำบัด เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบทดสอบ ผลการวิจัยพบว่า วัยรุ่นที่ใช้แอลกอฮอล์มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองต่ำกว่าวัยรุ่นที่ไม่ใช้แอลกอฮอล์ วัยรุ่นเพศชายมีระดับการใช้แอลกอฮอล์สูงกว่าวัยรุ่นเพศหญิง ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางลบกับการใช้แอลกอฮอล์

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า สาเหตุในการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นเป็นผลมาจากการขาดความอบอุ่นในครอบครัว เพื่อสังคม และเพื่อความสบายใจ

6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ปะภาสี สุขทรศนีย์ (2536 : 95) ได้ศึกษาลักษณะการใช้และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะเขตชุมชนแออัดคลองเตย กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กวัยรุ่นที่มีอายุระหว่าง 10-21 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ในชุมชนแออัดคลองเตย จำนวน 196 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ตามแนวทาง ผลการศึกษาพบว่า ความยึดมั่นต่อการกระทำที่สังคมยอมรับ ความรู้สึกผูกพันกับเพื่อนสนิท และความรู้สึกผูกพันต่อโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่นในชุมชนแออัดคลองเตย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วีรวรรณ สุธีร์ไกรลาศ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการต้านทานการติดยาเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสหศึกษา จำนวน 600 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า ความภาคภูมิใจในตนเอง สุขภาพจิต และการกล้าแสดงออก มีความ

สัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเสพยาเสพติด และมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปฏิเสธการชักจูงเรื่องยาเสพติดจากเพื่อน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ความภาคภูมิใจในตนเองเพียงตัวเดียว สามารถทำนายทัศนคติต่อการเสพยาเสพติดได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทัศนคติต่อการเสพยาเสพติด ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับยาเสพติด และความภาคภูมิใจในตนเอง สามารถทำนายการปฏิเสธการชักจูงเรื่องยาเสพติดจากเพื่อนในกลุ่มนักเรียนทั้งหมดได้ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่นๆ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการติดยาเสพติดของเยาวชน กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนผู้ติดยาเสพติดเฮโรอีน และเสพติดสารระเหย ที่เข้ามารับการบำบัดรักษาที่สถานบำบัดของรัฐและเอกชน และที่เข้ามาพำนักในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก และเยาวชนทั่วประเทศ เพศชาย จำนวน 695 คน เป็นผู้ติดยาเสพติดเฮโรอีน 433 คน และเสพติดสารระเหย 262 คน และกลุ่มเปรียบเทียบจำนวน 489 คน เป็นนักเรียนชาย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา จำนวน 245 คน และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 ในวิทยาลัยเทคนิค กรมอาชีวศึกษา จำนวน 244 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ มีการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่ม 1 เป็นนักเรียนที่รายงานว่าเคยเสพติด กลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนที่รายงานว่าไม่เคยเสพติด กลุ่มที่ 3 เป็นผู้เสพยาเฮโรอีน และกลุ่มที่ 4 เป็นผู้เสพติดสารระเหย ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มผู้เสพติดมีอายุเฉลี่ย 18.3 ปี ส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษา ร้อยละ 59 มีความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาอยู่ในระดับปานกลาง (ทะเลาะกันบ้างเป็นบางครั้ง) โดยผลการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 แตกต่างจากผู้ติดยาเสพติดกลุ่มที่ 3 และกลุ่มที่ 4 อย่างเด่นชัด นักเรียนตัดสินใจว่าในสถานการณ์ที่เป็นปัญหาต่างๆ ตนมีความสามารถในการหลีกเลี่ยงยาเสพติดได้สูงกว่า ควบคุมตนเองให้กระทำพฤติกรรมในทางที่ดีได้มากกว่า มีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเองทั้งในด้านวิชาการและไม่ใช่วิชาการดีกว่า

ธนวัฒน์ หาพิพัฒน์ (2539 : 104-105) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาฆ่าของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรม และวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่ติดยาฆ่า และไม่ติดยาฆ่า จำนวน 1,693 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามพฤติกรรมการใช้ยาฆ่าของนักศึกษา ผลการศึกษาพบว่า แหล่งซื้อขายยาฆ่าที่สำคัญก็คือ เพื่อนนักศึกษาในสถาบัน กลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจว่ายาฆ่าช่วยให้มีกำลังใจ และเป็นยาที่ทำให้ตาสว่าง และตัวแปรที่สำคัญกับพฤติกรรมการใช้ยาฆ่าคือ การสมาคมกับเพื่อนที่ใช้อยาฆ่า ความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดา ความรู้สึกผูกพันกับสถาบันและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ ความเชื่อในบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์ของสังคม และความรวดเร็วในการลงโทษ โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาฆ่าในระดับที่สูงที่สุดได้แก่ การสมาคมกับเพื่อนที่ใช้อยาฆ่า

✓ ภาวณิ อยู่ประเสริฐ (2540 : 118) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,050 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติด และแบบสำรวจพฤติกรรมนักเรียนที่โรงเรียน ผลการศึกษาพบว่า การใช้สารเสพติดของเพื่อนการใช้สารเสพติดของบุคคลในครอบครัว ภาวะวิกฤติที่เกิดขึ้นในชีวิต รายได้ของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการใช้สารเสพติดของนักเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 สำหรับความเชื่อเรื่องการใช้สารเสพติด ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงลบกับการใช้สารเสพติดของนักเรียนที่ระดับ นัยสำคัญทางสถิติ 0.01 และการใช้เวลาว่างที่ไม่มีประโยชน์ของนักเรียนมีความสัมพันธ์

กับการใช้สารเสพติดของนักเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01 แต่สภาพแวดล้อมบริเวณบ้านที่พักอาศัยไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียน

เยาวภา ผลกันทา (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการรับรู้อันตรายและสถานการณ์การใช้ยาบ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตเทศบาลเมือง จังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ที่ตั้งอยู่ในเทศบาลเมืองลำปาง 2 โรงเรียน จำนวน 352 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการรับรู้อันตรายของยาบ้าอยู่ในระดับมากร้อยละ 58.2 ระดับปานกลางร้อยละ 38.4 ระดับน้อยร้อยละ 3.4 ส่วนการรับรู้สถานการณ์การใช้ยาบ้าในโรงเรียนของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ เคยเห็นบุคคลเสพยาบ้าซึ่งเป็นเพื่อนในโรงเรียนร้อยละ 14.2 เพื่อนนอกโรงเรียนร้อยละ 22.4 เคยเห็นการแจกจ่ายยาบ้าในโรงเรียนร้อยละ 9.7 และเคยเห็นอาการของผู้เสพยาบ้าร้อยละ 14.8 ทราบว่ามีการซื้อขายยาบ้าในโรงเรียนร้อยละ 40.9 และมีความเห็นว่าสถานการณ์การใช้ยาบ้าในโรงเรียนลดลงร้อยละ 32.1 การทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า จำนวนแหล่งที่ได้รับข้อมูลข่าวสาร เกรตเฉลี่ย และเขตที่พักอาศัย มีความสัมพันธ์กับระดับการรับรู้อันตรายของยาบ้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บุญชร เจือดี (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของเด็กและเยาวชน ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง จำนวน 475 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติดว่า จะทำให้ร่างกายทรุดโทรมและสุขภาพจิตเสียอย่างมาก แต่จะทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี สัมผัสความทุกข์ คลายเครียดบ้างเล็กน้อย และการใช้ยาบ้าจะทำให้ขยัน มีพลังค่อนข้างมาก และกลุ่มตัวอย่างมีความตั้งใจค่อนข้างสูงที่จะไม่ใช้ยาเสพติด ยกเว้นการสูบบุหรี่ที่มีความตั้งใจเพียงเล็กน้อยที่จะไม่สูบบุหรี่

บังอร ดวงรัตน์ (2541 : 91-92) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 1,756 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีแหล่งที่ตั้งของโรงเรียนอยู่นอกเขตสุขาภิบาลจะมีการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพยาบ้าดีกว่านักเรียนที่มีแหล่งที่ตั้งของโรงเรียนอยู่ในเขตสุขาภิบาล และการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้โอกาสเสี่ยงของการเสพยาบ้า การรับรู้ความรุนแรงของการเสพยาบ้า และการรับรู้ประโยชน์ของการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพยาบ้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ประสพการณ์เกี่ยวกับยาบ้าที่มีบุคคลในครอบครัว ญาติ หรือเพื่อนเสพยาบ้ามีความสัมพันธ์กับการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพติดยาบ้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิรพันธ์ ไตรทิพจรัส (2542 : 231) ได้ศึกษาโครงสร้างทางสังคมของโรงเรียนกับการแพร่ระบาดของยาบ้า ศึกษากรณีโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ใช้ยาบ้า 18 คน นักเรียนที่ไม่ใช้ยาบ้า 11 คน ผู้บริหารโรงเรียนและครูอาจารย์ 22 คน ผู้ปกครองและผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งในและนอกโรงเรียน 15 คน รวมทั้งสิ้น 66 คน ใช้การสังเกตและการสัมภาษณ์ระดับลึก ผลการศึกษาพบว่า โครงสร้างทางสังคมของโรงเรียนซึ่งมีผลต่อการแพร่ระบาดของยาบ้าในโรงเรียนมีรากฐานมาจากการจัดระเบียบ บรรทัดฐานของโรงเรียน โดยครูมีความสัมพันธ์กับนักเรียนเชิงอำนาจ ครูมีการลงโทษรุนแรง ไม่ใกล้ชิด ไม่เอาใจใส่กับนักเรียน สภาพครอบครัวและสภาพแวดล้อมมีการหายาบ้าได้ง่าย นักเรียนสามารถซื้อขายยาบ้าร่วมกันเสพได้ ไม่มีคนคุมและการควบคุมไม่ได้ผล จึงทำให้นายาบ้าเข้าสู่โรงเรียนได้ง่าย โรงเรียนเอาผิดไม่ได้ทำให้หายยาบ้าได้ไม่ยากและผู้ขายมีกำไรมาก

ธันวาคม ศุภวราณรักษ์ (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนผู้ใหญ่วัดบางเขน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษามีจำนวน 152 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบและแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนในด้านความรู้กับเจตคติมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นิรนาท แสนสา (2543 : 198) ได้ศึกษากระบวนการเข้าสู่การใช้ยาบ้าของนักเรียนวัยรุ่น กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ป่วยที่ติดยาเสพติดที่อยู่ในระหว่างการบำบัดรักษาในโรงพยาบาล และนักเรียนที่กำลังศึกษาในสถานศึกษา ผลการศึกษาพบว่า กระบวนการเข้าสู่การใช้ยาบ้าครั้งแรกของนักเรียนวัยรุ่นมี 4 รูปแบบคือ ไม่ใคร่ครวญไตร่ตรอง , ใคร่ครวญไตร่ตรอง , ใคร่ครวญไตร่ตรองแต่ชลอการใช้ออกไปจนแน่ใจ และ ใช้ยาบ้าเพื่อแก้ไขปัญหา

วชิราภรณ์ ศรีเบญจกุล (2543 : 131-133) ได้ศึกษาปัจจัยของครอบครัวต่อการเสพยาบ้าในทัศนะของวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณีโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า จังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ติดยาบ้าจำนวน 120 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างรู้จักยาบ้าครั้งแรกจากการพูดคุยกับเพื่อน ร้อยละ 69.2 ซึ่งเป็นเพื่อนเรียน ร้อยละ 43.5 เพื่อนบ้าน ร้อยละ 26.7 และมีทัศนะว่าปัจจัยความรักความอบอุ่นด้านการดูแลเอาใจใส่ของบิดามารดามีส่วนสำคัญต่อการเสพยาบ้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 62.5 สำหรับปัจจัยการมีเวลาอยู่ร่วมกันในครอบครัวกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการมีเวลาสำหรับการพูดคุยระหว่างบิดามารดา สำคัญมากกว่าด้านการมีเวลาทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน และกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่าปัจจัยการติดต่อดูสื่อสารเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่มีต่อการเสพยาบ้า

สุกัญญา เจริญประชา (2543 : 122-124) ทำการศึกษารายกรณีการเสพยาบ้า ศึกษาปัญหาสาเหตุ และแนวทางในการแก้ไข กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่เสพยาบ้าจำนวน 5 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามและแบบทดสอบ ใช้การศึกษารายกรณี ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่เสพยาบ้ามีสาเหตุมาจากการขาดความมั่นใจในตนเอง มีอารมณ์อ่อนไหวง่าย ขาดความรักความอบอุ่นจากบิดามารดา ในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ไม่ดี บริเวณที่พักอาศัยเป็นแหล่งชุมชนแออัดที่มีการระบาดของยาบ้า เพื่อนมีการรวมกลุ่มกันเสพยาบ้า โดยเริ่มตั้งแต่ชักชวนในทตลงเสพจนกระทั่งเสพจนติดไม่สามารถเลิกได้ และเมื่อเพื่อนชวนให้เสพก็จะเสพตามเพื่อน เพื่อจะได้เข้ากลุ่มเพื่อนได้

ภัทรมน เพ็งส้ม (2544 : 104-107) ได้ศึกษาพฤติกรรมและการเสพยาบ้าของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในโครงการตำรวจประสานงานประจำโรงเรียน จังหวัดนนทบุรี กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่ติดยาบ้าจำนวน 211 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม พฤติกรรมและการเสพยาบ้าของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา และแบบสัมภาษณ์ระดับลึก ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ในการใช้ยาบ้าได้รับยาบ้ามาจากเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 73.6 และแหล่งที่ซื้อยาบ้าอยู่ใกล้ที่พักอาศัย ร้อยละ 69.8 โดยใช้วิธีขโมยเงินจากบิดามาซื้อยาบ้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 64.2 และจากการทดสอบความสัมพันธ์ พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา และบุคคลในครอบครัว ความสัมพันธ์ระหว่างพี่น้อง ความเอาใจใส่ดูแลของบิดามารดา และการมีเพื่อนหรือคนคุ้นเคยเสพยาบ้า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมและการเสพยาบ้าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเอกสารและงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า สภาพแวดล้อมทางสังคม ความสัมพันธ์ในครอบครัว การใช้เวลาว่าง และการมีเพื่อนเสพยาเสพติดมีผลต่อการเสพยาเสพติดของนักเรียน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แบ่งการดำเนินการเป็น 2 ตอน คือ การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพและการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ โดยหาข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์จากเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จำนวน 13 คน ส่วนการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กและเยาวชน ซึ่งจำแนกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มเสพยาบ้า และกลุ่มไม่เสพยาบ้า ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเสพยาบ้า ประชากรเป็นเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี จำนวน 1,500 คน

กลุ่มไม่เสพยาบ้า ประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลในระดับมัธยมศึกษาที่ไม่เสพยาบ้า จำนวน 1,500 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี จำนวน 403 คน ที่มีประวัติการเสพยาบ้า ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Sample Random Sampling) จากประชากร โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของยามาเน ด้วยความเชื่อมั่น 96 เปอร์เซนต์ ปรากฏว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 441 คน (Yamane. 1967 : 580-581)

กลุ่มไม่เสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมัธยมคันทรียา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญที่ไม่เสพยาบ้า จำนวน 391 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างเจาะจง (Purposive Sampling) จากประชากร โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างให้มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มเสพยาบ้าในด้านอายุ สถานภาพการสมรส ของบิดามารดา และรายได้ของครอบครัว โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของยามาเน ด้วยความเชื่อมั่น 96 เปอร์เซนต์ ปรากฏว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 441 คน (Yamane. 1967 : 580-581) เมื่อคัดเลือกแบบสอบถามที่ได้ข้อมูลสมบูรณ์มีจำนวน 794 ฉบับ (ดังแสดงไว้ในตาราง 2-3)

ตาราง 2 แสดงรายชื่อสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง และจำนวนเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง	จำนวนเด็กและเยาวชน (คน)
1	กองแรกรับ (บ้านเมตตา)	75
2	สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นใหญ่ (บ้านกรุณา)	151
3	สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนชายรุ่นเล็ก (บ้านมุกดา)	54
4	สถานกักและอบรมเด็กและเยาวชนชาย (บ้านอุเบกขา)	60
5	สถานฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนหญิง (บ้านปรางค์)	63
รวม		403

ตาราง 3 แสดงรายชื่อโรงเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง และจำนวนนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ลำดับ	โรงเรียน	จำนวนนักเรียน (คน)
1	โรงเรียนปทุมคงคา	155
2	โรงเรียนมัธยมสันพิทยา	136
3	โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ	102
รวม		391

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ชนิด ได้แก่

1. แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า แบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรสของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ประวัติการใช้ยาบ้า ปริมาณการใช้ยาบ้า วิธีการเสพยาบ้า เหตุผลที่เสพยาบ้า แหล่งที่สามารถหาซื้อยาบ้าได้ ชนิดของยาเสพติดที่ใช้ และระยะเวลาที่เสพยาบ้า

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ได้แก่

ส่วนที่ 1 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

ส่วนที่ 2 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

ส่วนที่ 3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

ส่วนที่ 4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

ส่วนที่ 5 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

2. แบบสัมภาษณ์

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า แบ่งเป็น 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

1.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ รวมทั้งนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

1.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โดยสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย จำนวน 28 ข้อ

1.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า ไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า จำนวน 28 ข้อ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try Out) กับเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี แห่งละ 10 คน รวม 50 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 50 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ ที่ไม่เสพยาบ้า ระดับชั้นละ 10 คน รวม 60 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์จำนวน 50 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจได้มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดมาถึงคะแนนต่ำสุด แล้วคัดนักเรียน 27% ที่ได้คะแนนสูง และ 27% ที่ได้คะแนนต่ำ จากนั้นจึงนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามได้แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า จำนวน 25 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 1.516-16.899

1.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า จำนวน 25 ข้อ ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงภายใน (Internal Consistency) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับข้อสอบรวม (Item-total Correlation) และข้อไหนที่มีค่า Correlation Coefficient if item deleted สูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha- Coefficient) โดยรวมจะตัดค่านั้นทิ้ง ได้แบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า จำนวน 19 ข้อ มีค่า Alpha if Item Deleted อยู่ระหว่าง .8970 - .9063

1.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2540 : 125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้าเท่ากับ .9084

ตัวอย่างแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ท่านไม่แน่ใจกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	การเสพยาบ้าทำให้สามารถเข้ากลุ่มเพื่อนได้.....					
00	การเสพยาบ้าเป็นการเพิ่มพลังให้แก่ว่างกาย.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจสอบและให้คะแนนตามความหมายของข้อคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

2.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ รวมทั้งนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า โดยสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย จำนวน 19 ข้อ

2.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้าไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎิ โยเหลา ผู้ช่วย

ศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ย่าบ้า จำนวน 19 ข้อ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try Out) กับเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุกดา บ้านอุเบกขา และบ้านปรางค์แห่งละ 10 คน รวม 50 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 50 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ ที่ไม่เสพยาบ้า ระดับชั้นละ 10 คน รวม 60 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์จำนวน 50 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจได้มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดมาถึงคะแนนต่ำสุด แล้วคัดนักเรียน 27% ที่ได้คะแนนสูง และ 27% ที่ได้คะแนนต่ำ จากนั้นจึงนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามได้แบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ย่าบ้า จำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.179-28.504

2.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ย่าบ้า จำนวน 16 ข้อ ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงภายใน (Internal Consistency) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับข้อสอบรวม (Item-total Correlation) และข้อไหนที่มีค่า Correlation Coefficient if items delete สูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha- Coefficient) โดยรวมจะตัดค่านั้นทิ้ง ได้แบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ย่าบ้า จำนวน 8 ข้อ มีค่า Alpha if Item Deleted อยู่ระหว่าง .6054 - .6696

2.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ย่าบ้า ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ย่าบ้าเท่ากับ .6765

ตัวอย่างแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้ย่าบ้า

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เป็นประจำ	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นเป็นประจำ
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นบ่อยครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นน้อยครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ท่านไม่เคยพบกับเหตุการณ์นั้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคยเลย
0	ในละแวกบ้านของข้าพเจ้ามีคนขายยาบ้า.....					
00	เพื่อนสนิทของข้าพเจ้าใช้ยาบ้า.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของข้อคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เป็นประจำ	ให้	5	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	4	คะแนน
บางครั้ง	ให้	3	คะแนน
น้อยครั้ง	ให้	2	คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เป็นประจำ	ให้	1	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	2	คะแนน
บางครั้ง	ให้	3	คะแนน
น้อยครั้ง	ให้	4	คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้	5	คะแนน

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

3.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ รวมทั้งนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความผูกพันต่อบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ โดยสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย จำนวน 40 ข้อ

3.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ จำนวน 40 ข้อ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try Out) กับเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปรางค์ แห่งละ 10 คน รวม 50 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 50 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ ที่ไม่เสพยาบ้า ระดับชั้นละ 10 คน รวม 60 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 50 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจได้มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดมาถึงคะแนนต่ำสุด แล้วคัดนักเรียน 27% ที่ได้คะแนนสูง และ 27% ที่ได้คะแนนต่ำ จากนั้นจึงนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้แบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ จำนวน 35 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.887-9.331

3.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ จำนวน 35 ข้อ ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงภายใน (Internal Consistency) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับข้อสอบรวม (Item-total Correlation) และข้อไหนที่มีค่า Correlation Coefficient if items delete สูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha- Coefficient) โดยรวมจะตัดค่านั้นทิ้ง ได้แบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ จำนวน 22 ข้อ มีค่า Alpha if Item Deleted อยู่ระหว่าง .8986 - .9051

3.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์เท่ากับ .9057

ตัวอย่างแบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ท่านไม่แน่ใจกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	ข้าพเจ้าภูมิใจมากที่ได้เกิดเป็นลูกของบิดามารดา.....					
00	บิดามารดา จู้จุกจิกกับข้าพเจ้ามากเกินไปจนน่าเบื่อ.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของข้อคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

4.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ รวมทั้งนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

4.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ โดยสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย จำนวน 27 ข้อ

4.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ จำนวน 27 ข้อ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try Out) กับเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุฑิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปรางค์ แห่งละ 10 คน รวม 50 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 50 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ ที่ไม่เสพยาบ้า ระดับชั้นละ 10 คน รวม 60 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 50 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจได้มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดมาถึงคะแนนต่ำสุด แล้วคัดนักเรียน 27% ที่ได้คะแนนสูง และ 27% ที่ได้คะแนนต่ำ จากนั้นจึงนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้แบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.690-9.732

4.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ จำนวน 14 ข้อ ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงภายใน (Internal Consistency) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับข้อสอบรวม (Item-total Correlation) และข้อไหนที่มีค่า Correlation Coefficient if items delete สูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha- Coefficient) โดยรวมจะตัดค่านั้นทิ้ง ได้แบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ จำนวน 14 ข้อ มีค่า Alpha if Item Deleted อยู่ระหว่าง .7971 - .8203

4.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ เท่ากับ .8216

ตัวอย่างแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เป็นประจำ	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นเป็นประจำ
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นบ่อยครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นน้อยครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ท่านไม่เคยพบกับเหตุการณ์นั้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคยเลย
0	ข้าพเจ้าหนีเรียน.....					
00	นอกจากการเรียนข้าพเจ้าเข้าร่วมกลุ่มหรือชมรมต่างๆของโรงเรียน.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของข้อคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เป็นประจำ	ให้	5	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	4	คะแนน
บางครั้ง	ให้	3	คะแนน
น้อยครั้ง	ให้	2	คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เป็นประจำ	ให้	1	คะแนน
บ่อยครั้ง	ให้	2	คะแนน
บางครั้ง	ให้	3	คะแนน
น้อยครั้ง	ให้	4	คะแนน
ไม่เคยเลย	ให้	5	คะแนน

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

5.1 ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ รวมทั้งนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

5.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม โดยสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย จำนวน 45 ข้อ

5.3 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิตา แสนคำเครือ

ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

5.4 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม จำนวน 45 ข้อ ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้ (Try Out) กับเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี แห่งละ 10 คน รวม 50 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 50 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ ที่ไม่เสพยาบ้า ระดับชั้นละ 10 คน รวม 60 คน ได้แบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์ จำนวน 50 คน จากนั้นนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 27% ของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยนำคะแนนที่ตรวจได้มาเรียงลำดับจากคะแนนสูงสุดมาถึงคะแนนต่ำสุด แล้วคัดนักเรียน 27% ที่ได้คะแนนสูง และ 27% ที่ได้คะแนนต่ำ จากนั้นจึงนำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test โดยเลือกเฉพาะข้อที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถาม ได้แบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม จำนวน 35 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.484-11.428

5.5 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม จำนวน 35 ข้อ ไปตรวจสอบความเที่ยงตรงภายใน (Internal Consistency) โดยใช้การหาค่าสหสัมพันธ์รายข้อกับข้อสอบรวม (Item-total Correlation) และข้อไหนที่มีค่า Correlation Coefficient if items delete สูงกว่าค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha- Coefficient) โดยรวมจะตัดค่านั้นทิ้ง ได้แบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม จำนวน 22 ข้อ มีค่า Alpha if Item Deleted อยู่ระหว่าง .8697 - .8800

5.6 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม ไปหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-126) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม เท่ากับ .8803

ตัวอย่างแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ท่านไม่แน่ใจกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
0	การศึกษาคือแนวทางที่นำไปสู่ความสำเร็จ.....					
00	การเรียนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย.....					

เกณฑ์การให้คะแนน

ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนตามความหมายของข้อคำถามในแต่ละข้อดังต่อไปนี้

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนน ดังต่อไปนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน

2. แบบสัมภาษณ์ มีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารและงานวิจัยต่างๆ ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ รวมทั้งนิยามศัพท์เฉพาะ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสัมภาษณ์
2. ผู้วิจัยสร้างแบบสัมภาษณ์ โดยสร้างข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย
3. ผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ ไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 คน คือ รองศาสตราจารย์ ดร.ดุขฎิ โยเหลา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ และความมุ่งหมายของการวิจัย แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

ประเด็นคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์

1. เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า
 - ขอให้เล่าถึงครอบครัวของตนเอง เพื่อนบ้าน โรงเรียน เพื่อน และครู
 - เวลาว่างมักทำอะไร อย่างไร
 - เริ่มใช้ยาบ้าได้อย่างไร ใช้แล้วรู้สึกอย่างไร
 - มีความคิดเห็นอย่างไรต่อยาบ้า
 - ใช้ยาบ้าแล้วมีผลดีหรือผลเสียอย่างไร
 - มีความคิดเห็นอย่างไรต่อกฎหมาย และผู้ควบคุมกฎหมายในกรณีเกี่ยวกับยาบ้า
2. พ่อแม่ ผู้ปกครอง
 - ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นอย่างไร
 - ในเวลาว่างเด็กมักทำอะไร มีกิจกรรมอะไรบ้าง
 - มีความคิดเห็นอย่างไรต่อยาบ้า

- สาเหตุที่ทำให้เด็กเสพยาบ้า
 - มีความคิดเห็นอย่างไรต่อกฎหมาย และผู้ควบคุมกฎหมายในกรณีเกี่ยวกับยาบ้า
3. ตำรวจ ครู นักจิตวิทยาและเจ้าหน้าที่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง
- มีความคิดเห็นอย่างไรต่อยาบ้า
 - ยาบ้าเป็นยาที่เสพติดหรือไม่
 - สาเหตุที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสพยาบ้า
 - การที่เด็กอยู่ในกลุ่มของผู้ที่เสพยาบ้ามีผลกับการเสพยาบ้าของเด็กหรือไม่ อย่างไร
 - มีความคิดเห็นอย่างไรต่อกฎหมาย และผู้ควบคุมกฎหมายในกรณีเกี่ยวกับยาบ้า

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือขออนุญาตในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย ไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมัธยมกษัตริย์พิทยา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย
2. ผู้วิจัยสัมภาษณ์และนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง มีรายละเอียดดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์กับเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุกดา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี โดยสัมภาษณ์คนละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมงถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง
 - 2.2 ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้ากับเด็กและเยาวชนทั้งสิ้น 882 คน โดยจำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเสพยาบ้า จำนวน 441 คน และกลุ่มไม่เสพยาบ้า จำนวน 441 คน โดยกลุ่มเสพยาบ้าเป็นเด็กและเยาวชนจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุกดา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี และกลุ่มไม่เสพยาบ้าเป็นนักเรียนโรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมัธยมกษัตริย์พิทยา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ
3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนน แล้วนำข้อมูลที่ได้รับมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป โดยได้รับแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์จำนวน 794 ฉบับ เป็นกลุ่มเสพยาบ้า 403 ฉบับ และกลุ่มไม่เสพยาบ้า 391 ฉบับ

การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาดำเนินการวิเคราะห์ เป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ใช้การวิเคราะห์ในลักษณะการบรรยาย โดยการสัมภาษณ์จะตั้งคำถามให้เด็กและเยาวชนอธิบายถึงปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น และที่สำคัญจะต้องซักถามถึงเหตุผลที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสพยาบ้าด้วย โดยมีขั้นตอนในการสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้
 - 1.1 การสร้างสัมพันธภาพ เป็นการสร้างบรรยากาศในการพูดคุยให้เป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้สัมภาษณ์ เพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์มีความไว้วางใจที่จะให้ข้อมูลได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง โดยผู้วิจัย

แนะนำตัวเอง ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ การเก็บข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เป็นความลับ โดยขออนุญาตบันทึกเทป และนำผลการสัมภาษณ์ไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น

1.2 การดำเนินการสัมภาษณ์

1.2.1 ผู้วิจัยยึดแนวในการสัมภาษณ์ที่ได้กำหนดไว้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียด ลึกซึ้ง เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อให้การดำเนินการสัมภาษณ์เป็นไปด้วยความราบรื่น และประสบความสำเร็จ

1.2.2 ผู้วิจัยใช้เทคนิคเบื้องต้นในการสัมภาษณ์เพื่อหาข้อมูล ได้แก่ การตั้งคำถาม การฟัง การเรียบ การสังเกต การให้กำลังใจ และการสรุปความ โดยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษามาช่วยในการสัมภาษณ์ และใช้ภาษาท่าทางที่เหมาะสม ประกอบกับน้ำเสียงที่ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น ในระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะดำเนินการบันทึกข้อมูล รายละเอียดต่างๆ ให้มากที่สุด โดยไม่ให้การสัมภาษณ์ไปรบกวนกระบวนการสัมภาษณ์

1.2.3 ผู้วิจัยสรุปข้อมูล ประเด็นที่สำคัญ เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ได้รับถูกต้อง ละเอียด สมบูรณ์ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และกล่าวขอบคุณผู้ให้สัมภาษณ์ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล และถ้าเป็นการสัมภาษณ์ครั้งแรกก็จะมีนัดหมายครั้งต่อไป

2. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ใช้การวิเคราะห์ค่าสถิติ โดยมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ ดังนี้

2.1 ตรวจสอบ และคัดเลือกแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์

2.2 ตรวจแบบสอบถามตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.3 คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.4 หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพติด โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation Coefficient)

2.5 ค้นหาตัวพยากรณ์การเสพติด โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติสำหรับวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

2.1 ค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม โดยใช้ t-test (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 131-132)

2.2 ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 125-126)

3. สถิติสำหรับทดสอบสมมติฐาน

3.1 หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพติด โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient)

3.2 ค้นหาตัวพยากรณ์การเสพติด โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาค้นคว้า

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล

ในการวิเคราะห์และการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
B	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยโลจิสติกของตัวพยากรณ์ซึ่งมีการแจกแจงเชิงเส้น
SE	แทน	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
W	แทน	ค่าสถิติวอลล์เทสต์ (Wald Test)
df	แทน	ชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	ค่ากำลังสองของสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยโลจิสติกของตัวพยากรณ์ซึ่งมีการแจกแจงแบบโลจิสติก
$\hat{y}$	แทน	ค่าพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยใช้คะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยใช้คะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของสมการพยากรณ์
X_1	แทน	ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า
X_2	แทน	โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า
X_3	แทน	ความผูกพันต่อบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์
X_4	แทน	ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ
X_5	แทน	ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม
Y	แทน	การเสพยาบ้า

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล โดยจำแนกเป็น 2 ตอน คือ การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม และการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ รายละเอียดดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (SPSS) ตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยและสมมติฐาน ดังต่อไปนี้

1.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้คือ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

1.2 วิเคราะห์ข้อมูลตามตัวแปรที่ศึกษา สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

1.3 วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

1.3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมกับการเสพยาบ้า โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient)

1.3.2 วิเคราะห์การค้นหาดัชนีพยากรณ์การเสพยาบ้า โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression)

2. การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ใช้สถิติพื้นฐาน และใช้การวิเคราะห์ในลักษณะการบรรยาย ดังต่อไปนี้

2.1 วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง สถิติที่ใช้คือ ค่าความถี่ และค่าร้อยละ

2.2 วิเคราะห์ข้อมูลตามตัวแปรที่ศึกษา

ผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มผู้เสพยาบ้า และกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า

ข้อมูลพื้นฐาน		กลุ่มผู้เสพยาบ้า		กลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า	
		n = 403	ร้อยละ	n = 391	ร้อยละ
เพศ	ชาย	329	81.64	334	85.42
	หญิง	74	18.36	57	14.58
อายุ	12	3	0.74	4	1.02
	13	4	0.99	7	1.79
	14	9	2.23	9	2.30
	15	43	10.67	41	10.49
	16	74	18.36	76	19.44
	17	168	41.69	151	38.62
	18	86	21.34	90	23.02
	19	13	3.23	13	3.32
	20	2	0.50	-	-
	21	1	0.25	-	-

ตาราง 4 (ต่อ)

ข้อมูลพื้นฐาน	กลุ่มผู้เสพยาบ้า		กลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า	
	n = 403	ร้อยละ	n = 391	ร้อยละ
ระดับการศึกษา				
ประถมศึกษา	51	12.65	-	-
มัธยมศึกษาตอนต้น	69	17.12	120	30.69
มัธยมศึกษาตอนปลาย	266	66	271	69.31
ประกาศนียบัตรวิชาชีพ	14	3.48	-	-
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง	1	.25	-	-
ไม่ได้ศึกษา	2	.5	-	-
สถานภาพการสมรสของบิดามารดา				
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	152	37.72	277	70.84
บิดามารดาหย่าร้าง	67	16.63	38	9.72
บิดามารดาแยกกันอยู่	124	30.77	48	12.28
บิดา หรือ มารดาเสียชีวิต	54	13.40	24	6.14
บิดา และ มารดาเสียชีวิต	6	1.48	4	1.02
รายได้ของครอบครัว				
ดีมาก	12	2.98	14	3.58
ดี	37	9.18	80	20.46
ปานกลาง	311	77.17	278	71.10
ไม่ดี	43	10.67	19	4.86
ประวัติการใช้ยาบ้า				
เคยใช้	403	100	-	-
ไม่เคยใช้	-	-	391	100

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้เสพยาบ้า เป็นเพศชาย 329 คน เป็นเพศหญิง 74 คน คิดเป็นร้อยละ 81.64 และ 18.36 ตามลำดับ มีอายุ 17 ปีมากที่สุด จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 41.69 มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 66 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 152 คน คิดเป็นร้อยละ 37.72 และรายได้ของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 77.17

กลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้าเป็นเพศชาย 334 คน เป็นเพศหญิง 57 คน คิดเป็นร้อยละ 85.42 และ 14.58 ตามลำดับ มีอายุ 17 ปีมากที่สุด จำนวน 151 คน คิดเป็นร้อยละ 38.62 มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมากที่สุด จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 69.31 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 277 คน คิดเป็นร้อยละ 70.84 และรายได้ของครอบครัวอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง คิดเป็นร้อยละ 71.10

จากการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า พบว่ามีจำนวนเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าทั้งสิ้น 403 คน ได้ร้อยละเอ็ดเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ยาบ้าดังแสดงในตาราง 5

ตาราง 5 แสดงความถี่และร้อยละของกลุ่มผู้เสพยาบ้าจำแนกตามพฤติกรรมการใช้ยาบ้า

พฤติกรรมการใช้ยาบ้า	ความถี่	ร้อยละ
ความถี่ในการใช้ยาบ้า		
น้อยกว่าสัปดาห์ละครั้ง	70	17.4
สัปดาห์ละครั้ง หรือมากกว่า	85	21
วันละครั้ง หรือมากกว่า	248	61.6
ปริมาณในการใช้ยาบ้า		
ครั้งละ 1 เม็ด หรือน้อยกว่า	189	46.9
ครั้งละ 2-5 เม็ด	134	33.3
ครั้งละ 6-10 เม็ด	42	10.4
มากกว่าครั้งละ 10 เม็ด	38	9.4
วิธีการเสพยาบ้า (ตอบได้มากกว่าหนึ่งวิธี)		
กินเหมือนยาทั่วไป	3	0.7
ใช้ไฟลนแล้วสูดควันเข้าปอด	398	97.5
ฉีดโดยใช้เข็มฉีดยา	7	1.8
เหตุผลที่ใช้ยาบ้า (ตอบได้มากกว่าหนึ่งเหตุผล)		
เพื่อกระตุ้นร่างกาย	180	11.9
เพื่อลดความอ้วน	136	9
คลายความก্লุ้มใจ	240	15.9
อยากลอง	743	49.2
เพื่อให้เข้ากับเพื่อนได้	209	13.8
ติดใจ	1	0.1
มีความต้องการเมื่อถึงเวลา (ใจสัน)	2	0.1
แหล่งที่สามารถหาซื้อยาบ้าได้* (ตอบได้มากกว่าหนึ่งแหล่ง)		
คลองเตย	197	21.3
เชื้อเพลิง	32	3.5
อินทามระ	33	3.6
ชองนนทรี	14	1.5
หนองจอก	11	1.2
* นำเสนอ 5 อันดับแรก		

ตาราง 5 (ต่อ)

พฤติกรรมการใช้ยาบ้า	ความถี่	ร้อยละ
ชนิดของสารเสพติดที่ใช้ (ตอบได้มากกว่าหนึ่งชนิด)		
บุหรื	286	47.6
ยาอี	14	2.4
ฝิ่น	6	1
สุรา	139	23.1
กัญชา	93	15.5
เฮโรอีน	15	2.5
สารระเหย	41	6.8
โคเคน	3	0.5
แวลียม	2	0.4
ดอมัม	1	0.2
ระยะเวลาที่ใช้ยาบ้า		
น้อยกว่า 1 ปี	140	34.7
1-2 ปี	145	36
3-4 ปี	90	22.3
ตั้งแต่ 5 ปี ขึ้นไป	28	6.9

จากตาราง 5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เสพยาบ้าส่วนใหญ่จะเสพวันละ 1 ครั้งหรือมากกว่า จำนวน 248 คิดเป็นร้อยละ 61.1 เสพครั้งละ 1 เม็ดหรือน้อยกว่า จำนวน 189 คิดเป็นร้อยละ 46.9 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ใช้วิธีเสพโดยใช้ฟิลงแล้วสูดควันเข้าปอด จำนวน 398 คิดเป็นร้อยละ 97.5 และสาเหตุที่ใช้เป็นเพราะอยากลอง จำนวน 743 คิดเป็นร้อยละ 49.2 กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 21.3 รายงานว่าสามารถหาซื้อยาบ้าได้จากคลองเตย โดยสารเสพติดส่วนใหญ่ที่เคยใช้คือบุหรื จำนวน 286 คิดเป็นร้อยละ 47.6 และกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 36 รายงานว่าเสพยาบ้ามาแล้ว 1-2 ปี

1.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตัวแปรที่ศึกษา

1.2.1 พิสัย ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม รายละเอียดดังแสดงในตาราง 6

ตาราง 6 แสดงพิสัยของเครื่องมือ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดาเพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมของกลุ่มผู้เสพยาบ้า และกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า

ตัวแปร	พิสัยของ คะแนน	กลุ่มผู้เสพยาบ้า $\bar{X}$	กลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า S.D.	กลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า $\bar{X}$	กลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า S.D.	t
ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1)	19-95	61.194	10.657	79.683	10.828	24.243
โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2)	8-40	20.288	6.089	32.550	5.503	29.743
ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครู อาจารย์ (X_3)	22-110	84.273	10.955	87.023	10.368	3.634
ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4)	14-70	43.958	9.086	46.527	7.546	4.328
ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของ สังคม (X_5)	22-110	80.563	11.305	84.801	10.706	5.424

จากตาราง 6 พบว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 5 ตัว ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4) และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X_5) ของกลุ่มผู้เสพยาบ้ามีค่าเท่ากับ 61.1935, 20.2878, 84.2730, 43.9578 และ 80.56331 ตามลำดับ และกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้ามีค่าเท่ากับ 9.6829, 32.5499, 87.0230, 46.5269 และ 84.8005 ตามลำดับ

1.2.2 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดาเพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม ของกลุ่มผู้เสพยาบ้า และกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) รายละเอียดดังแสดงในตาราง 7-8

ตาราง 7 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมของกลุ่มผู้เสพยาบ้า

ตัวแปร	(X_1)	(X_2)	(X_3)	(X_4)	(X_5)
ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1)	1.00	.273**	.308**	.173**	.291**
โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2)		1.00	.283**	.263**	.227**
ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3)			1.00	.327**	.528**
ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4)				1.00	.376**
ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X_5)					1.00

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 7 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 5 ตัว ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4) และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X_5) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่า r ตั้งแต่ .173 ถึง .528

ตาราง 8 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมของกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้า

ตัวแปร	(X_1)	(X_2)	(X_3)	(X_4)	(X_5)
ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1)	1.00				
โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2)	.205**	1.00			
ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3)	.348**	.305**	1.00		
ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4)	.277**	.218**	.420**	1.00	
ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X_5)	.377**	.283**	.563**	.418**	1.00

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 8 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 5 ตัว ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4) และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X_5) มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่า r ตั้งแต่ .205 ถึง .563

1.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน

1.3.1 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกเป็นกลุ่มผู้เสพยาบ้าจำนวน 403 คน และกลุ่มผู้ไม่เสพยาบ้าจำนวน 391 คน โดยคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation coefficient) รายละเอียดแสดงในตาราง 9

ตาราง 9 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	Y
ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X ₁)	1.00	.599**	.329**	.263**	.371**	.653**
โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X ₂)		1.00	.292**	.276**	.308**	.726**
ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X ₃)			1.00	.379**	.554**	-.128**
ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X ₄)				1.00	.411**	-.152**
ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X ₅)					1.00	-.189**
การเสพยาบ้า (Y)						1.00

** มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตาราง 9 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรพยากรณ์ทั้ง 5 ตัว ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X₁) โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X₂) ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X₃) ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X₄) และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X₅) มีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้า (Y) ของเด็กและเยาวชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีค่า r ตั้งแต่ -.128 ถึง .726

1.3.2 วิเคราะห์การค้นหาดัชนีพยากรณ์การเสพยาบ้า โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression) ดังแสดงในตาราง 10

ตาราง 10 การวิเคราะห์การถดถอยโลจิสติก เมื่อใช้การเสพยาบ้าเป็นตัวแปรเกณฑ์ในการศึกษา

ตัวแปรพยากรณ์	B	SE	W	df	Sig
a	.0302	.0710	.1813	1	.6702

จากตาราง 10 พบว่า สมการที่มีเฉพาะค่าคงที่มีค่าคงที่ เท่ากับ .0302 ผู้วิจัยจึงดำเนินการวิเคราะห์ขั้นต่อไป

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยนำตัวแปร 1 ตัวแปร เข้าสมการถดถอยโลจิสติก โดยใช้การวิเคราะห์แบบ Forward Stepwise ดังแสดงในตาราง 11

ตาราง 11 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ 1 ตัวแปรที่ทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

ตัวแปรพยากรณ์	B	SE	W	df	Sig	R	β
โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X ₂)	-.3023	.0200	228.629	1	.0000	-.4538	.7391
ค่าคงที่ a	8.0792	.5472	218.007	1	.0000		

$R^2 = .651$

จากตาราง 11 พบว่า โอกาสในการอยู่ใกล้ย่า (X₂) เป็นตัวแปรอันดับแรกที่เข้าสมการ แสดงว่าโอกาสในการอยู่ใกล้ย่าสามารถทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้ และทำนายได้ร้อยละ 65.1 สามารถนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$\hat{y} = 8.0792 - .3023 (\text{โอกาสในการอยู่ใกล้ย่า})$$

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยนำตัวแปรตัวที่ 2 เข้าสมการถดถอยโลจิสติก ดังแสดงในตาราง 12

ตาราง 12 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ 2 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

ตัวแปรพยากรณ์	B	SE	W	df	Sig	R	β
โอกาสในการอยู่ใกล้ย่า (X ₂)	-.2626	.0223	138.6381	1	.0000	-.3524	.7691
ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X ₁)	-.1165	.0124	88.6007	1	.0000	-.2805	.8900
ค่าคงที่ a	15.2404	1.1228	184.2476	1	.0000		

$$R^2 = .751$$

จากตาราง 12 พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X₁) เป็นตัวแปรอันดับที่ 2 ที่เข้าสมการ แสดงว่าความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X₁) สามารถทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้ และเมื่อวิเคราะห์ ร่วมกับโอกาสในการอยู่ใกล้ย่า (X₂) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้ร้อยละ 75.1 ซึ่งสามารถนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{y} = 15.2404 - .1165 (\text{ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า}) - .2626 (\text{โอกาสในการอยู่ใกล้ย่า})$$

สมการพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z = .7691 (\text{โอกาสในการอยู่ใกล้ย่า}) + .8900 (\text{ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า})$$

ขั้นที่ 3 ผู้วิจัยนำตัวแปรตัวที่ 3 เข้าสมการถดถอยโลจิสติก ดังแสดงในตาราง 13

ตาราง 13 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ 3 ตัวแปรที่ร่วมกันทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

ตัวแปรพยากรณ์	B	SE	W	df	Sig	R	β
โอกาสในการอยู่ใกล้ย่า (X ₂)	-.2878	.0243	139.7916	1	.0000	-.3538	.7499
ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X ₁)	-.1351	.0137	97.4596	1	.0000	-.2945	.8737
ความผูกพันกับบิดามารดา							
เพื่อน และครูอาจารย์ (X ₃)	.0741	.0136	29.6832	1	.0000	.1586	1.0769
ค่าคงที่ a	10.8729	1.2712	184.2476	1	.0000		

$$R^2 = .776$$

จากตาราง 13 พบว่า ตัวแปรพยากรณ์ที่สามารถทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ได้แก่ โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) ซึ่งทั้งสามตัวแปรนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ได้ร้อยละ 77.6 และสามารถนำค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์มาเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

สมการพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{y} = 10.8729 - .2878 (\text{โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า}) - .1351 (\text{ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า}) + .0741 (\text{ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์})$$

สมการพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z = .7499 (\text{โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า}) + .8737 (\text{ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า}) + 1.0769 (\text{ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์})$$

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จำนวน 13 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ ดังแสดงในตาราง 14

ตาราง 14 แสดงข้อมูลพื้นฐานของเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์

ข้อมูลพื้นฐาน		n = 13	ร้อยละ
เพศ	ชาย	8	61.54
	หญิง	5	38.46
อายุ	15	1	7.69
	16	4	30.77
	17	5	38.46
	18	3	23.08
ระดับการศึกษา			
	ประถมศึกษา	4	30.77
	มัธยมศึกษาตอนต้น	5	38.46
	มัธยมศึกษาตอนปลาย	4	30.77
สถานภาพการสมรสของบิดามารดา			
	บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	4	30.77
	บิดามารดาหย่าร้าง	2	15.38
	บิดามารดาแยกกันอยู่	4	30.77
	บิดา หรือ มารดาเสียชีวิต	2	15.38
	บิดา และ มารดาเสียชีวิต	1	7.70

จากตาราง 14 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจำนวน 13 คน ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ เป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 61.54 และ 38.46 ตามลำดับ มีอายุ 17 ปี จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 30.77 จำนวนเท่ากับเด็กและเยาวชนที่บิดาหรือมารดา เสียชีวิต

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ จำนวน 13 คน ตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐาน ของสังคม ดังแสดงในตาราง 15-19

ตาราง 15 แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรความเชื่อ เกี่ยวกับยาบ้า

ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า*	ความถี่	ร้อยละ
ยาบ้าไม่เป็นสิ่งผิดกฎหมาย	1	2.56
หาได้ง่าย ใครๆ ก็ใช้กัน	1	2.56
เป็นยาเสพติด	1	2.56
ทำให้ไม่มีอนาคต	3	7.69
ทำให้ขยัน กระชุ่มกระชวย อดอยากทำงาน	5	12.83
ทำให้อารมณ์ดี	1	2.56
ทำให้ร่างกายซูบผอม ทรุดโทรม	5	12.83
ช่วยให้สบายใจได้ แต่เป็นวิธีการหาทางออกที่ผิด	1	2.56
ทำให้ประสาทเสื่อม	3	7.69
ทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว / มีปัญหากับที่บ้าน	2	5.14
เข้ากับเพื่อนที่ดีๆ ไม่ได้	1	2.56
ไม่มีข้อดีเลย	1	2.56
ใช้แล้วตาแดง ไม่อยากนอน	3	7.69
ไม่มีอาการทางกาย แต่ใจจะอยาก	2	5.14
เสพติดแล้วไม่ติด	3	7.69
ไม่หิว ไม่อยากกิน เบื่ออาหาร	3	7.69
ทำอะไรได้นานขึ้น	1	2.56
ลืมความทุกข์ได้ชั่วขณะ	1	2.56
ใช้แล้วเทห์ ดูเก่งกว่าคนอื่น	1	2.56

* ตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ

จากตาราง 15 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้ขยัน กระชุ่มกระชวย อดอยากทำงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.83 เท่ากับจำนวนเด็กและเยาวชนที่มีความเชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้ร่างกายซูบผอม ทрудโทรม รองลงมาเชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้ไม่มีอนาคต ประสาทเสื่อม ไข้ แล้วตาข้างไม้อยากนอน เป็นยาที่เสพแล้วไม่ติด และเสพยาบ้าแล้วทำให้ไม่หิว ไม่อยากกิน เปื้ออาหาร คิดเป็นร้อยละ 7.69

เด็กและเยาวชนร้อยละ 5.14 เชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้มีปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว มีปัญหาที่บ้าน และเสพยาบ้าไม่มีอาการทางกายแต่ใจจะอยาก

ตาราง 16 แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า	ความถี่	ร้อยละ
<u>รู้จักยาบ้า เพราะ</u> (ตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ)		
เห็นในห้องน้ำบ้านลุง	1	5
เห็นพ่อกับพี่ชายเสพยาบ้าตั้งแต่ตัวเองยังเด็ก	1	5
เห็นพี่สาวตูด	1	5
เห็นน้ำเสพยาบ้ากับลูกน้อง	1	5
ข้างบ้านมีคนขาย คนเสพ	2	10
เพื่อนชวน	9	45
เห็นเพื่อนใช้	3	15
บ้านแฟนขายยาบ้า	1	5
เห็นวัยรุ่นในห้องเช่าใช้	1	5
<u>สาเหตุที่เสพครั้งแรก</u> (n = 13)		
เพื่อนชวน	7	53.85
อดอยาก	6	46.15

จากตาราง 16 พบว่า สาเหตุที่เด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน เสพยาบ้าครั้งแรกเพราะเพื่อนชวน มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 53.85 รองลงมาคืออดอยาก จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 46.15

เด็กและเยาวชนรู้จักยาบ้าเพราะเพื่อนชวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมาเห็นเพื่อนใช้ คิดเป็นร้อยละ 15 ข้างบ้านมีคนขาย คนเสพ คิดเป็นร้อยละ 10 และเห็นในห้องน้ำบ้านลุง เห็นพ่อกับพี่ชายเสพ ยาบ้าตั้งแต่ตัวเองยังเด็ก เห็นพี่สาวตูด บ้านแฟนขายยาบ้า และเห็นวัยรุ่นในห้องเช่าใช้ คิดเป็นร้อยละ 5

ตาราง 17 แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อน และครูอาจารย์	ความถี่	ร้อยละ
บิดา มารดา (ตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ)		
พ่อกับแม่ไม่เคยคุยกันดี ๆ เลยสักครั้ง / ทะเลาะกันทุกวัน	4	20
พ่อกับแม่ขี้โมโห และชอบด่า	1	5
พ่อกับแม่ชอบเอาเรื่องเล็กมาเป็นเรื่องใหญ่	1	5
แม่ชอบบังคับ หัวโบราณ	1	5
แม่ชอบเล่นไฟ ชี้นั่น ปากจัด	2	10
แม่ใจดี ไม่เคยด่า หรือว่าแรงๆ	2	10
พ่อเข้าใจ ให้อิสระ	1	5
พ่อไม่ทำงาน กินแต่เหล้า	1	5
พ่อดู ไม่ค่อยคุยกับใคร	1	5
พ่อเป็นคนดี ไม่กินเหล้า และไม่สูบบุหรี่	1	5
พี่สาวชอบประชด ชอบว่าแรงๆ	1	5
ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ และไม่ค่อยได้คุยกับใคร	1	5
อยู่กับยาย ยายขี้บ่น	1	5
ที่บ้านไม่ค่อยมีปัญหา คุยกันดี	2	10
เพื่อน		
ไม่มีเพื่อนที่เป็นเด็กเรียนดี เพราะเข้ากันไม่ได้	5	38.46
อยากเรียนหนังสือเก่งเหมือนเพื่อน จะได้มีคนรักมากๆ	2	15.38
คบเพื่อนที่ติดยาบ้าเหมือนกัน เพราะมีความจริงใจ และเป็นเพื่อนแท้	3	23.08
เพื่อนโกรธ ไม่พอใจใคร หรือชอบใคร จะรู้สึกตามไปด้วย	3	23.08
ครู อาจารย์		
ครูในโรงเรียนล้าเอียง	2	15.38
ครูให้ความยุติธรรม และรักนักเรียนทุกคนเท่ากัน	11	84.62

จากตาราง 17 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความผูกพันระหว่างเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้ากับบิดามารดา พบว่า เด็กและเยาวชนเห็นว่าพ่อกับแม่ไม่เคยคุยกันดี ๆ เลยสักครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20 รองลงมาเห็นว่าแม่ชอบเล่นไฟ ชี้นั่น ปากจัด คิดเป็นร้อยละ 10 มีจำนวนเท่ากับแม่ใจดีไม่เคยด่าหรือว่าแรงๆ และที่บ้านไม่ค่อยมีปัญหา คุยกันดี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความผูกพันระหว่างเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้ากับเพื่อน พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าไม่มีเพื่อนที่เป็นเด็กเรียนดี เพราะเข้ากันไม่ได้มากที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 รองลงมาจะคบเพื่อนที่ติดยาบ้าเหมือนกัน เพราะมีความจริงใจและเป็นเพื่อนแท้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 เท่ากับจำนวนเด็กและเยาวชนที่เห็นว่า เมื่อเพื่อนโกรธ ไม่พอใจใคร หรือชอบใคร จะรู้สึกตามไปด้วย

และเด็กและเยาวชนจำนวน 2 คน บอกว่าอยากเรียนหนังสือเก่งเหมือนเพื่อน จะได้มีคนรักมากๆ คิดเป็นร้อยละ 15.38

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความผูกพันระหว่างเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้ากับครูอาจารย์ พบว่าเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าเห็นว่าครูให้ความยุติธรรม และรักนักเรียนทุกคนเท่ากัน จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 84.62 รองลงมาคือครูในโรงเรียนลำเอียง จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 15.38

ตาราง 18 แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ*	ความถี่	ร้อยละ
ไปเที่ยวตามห้าง / แพนชั่นไอร์แลนด์ / เดอะมอลล์	3	14.29
ไปบ้านเพื่อน / ไปเที่ยวกับเพื่อน / ไปหาเพื่อน	13	61.91
สวนสยาม	1	4.76
ช่วยนำชายรับซื้อของเก่า	1	4.76
ไปเล่นสไนเกอร์ / เล่นการพนัน	1	4.76
กินเหล้า / ดูดยาบ้า	1	4.76
เที่ยว	1	4.76

* ตอบได้มากกว่าหนึ่งคำตอบ

จากตาราง 18 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าใช้เวลาในการไปเที่ยวบ้านเพื่อน ไปเที่ยวกับเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.91 รองลงมาไปเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า คิดเป็นร้อยละ 14.29 และอันดับสามไปเที่ยวสวนสยาม ช่วยนำชายรับซื้อของเก่า ไปเล่นสไนเกอร์ กินเหล้า และดูดยาบ้า คิดเป็นร้อยละ 4.76

ตาราง 19 แสดงความถี่และร้อยละของเด็กและเยาวชนจำนวน 13 คน ที่เสพยาบ้าตามตัวแปรความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม	n = 13	ร้อยละ
กฎหมายศักดิ์สิทธิ์ เที่ยงตรง เชื่อถือได้ / ลงโทษเหมาะสมดี	8	61.54
ช่วยให้สังคมสงบสุข / มีระเบียบวินัย ไม่เกิดปัญหา	3	23.08
ทำให้คนที่คิดไม่ดี ทำไม่ดี ลดน้อยลง	1	7.69
ทำให้คนในสังคมไม่กล้าทำผิด เพราะกลัวเป็นแกะดำ	1	7.69

จากตาราง 19 พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้ามีความเชื่อว่ากฎหมายมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ และลงโทษเหมาะสมดี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 61.54 รองลงมาเชื่อว่าทำให้สังคมสงบสุข มีระเบียบวินัย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 และเด็กและเยาวชนจำนวน 1 คน มีความเชื่อว่าทำให้คนที่คิดไม่ดี ทำไม่ดี ลดน้อยลง คิดเป็นร้อยละ 7.69 ซึ่งเท่ากับจำนวนเด็กและเยาวชนที่เชื่อว่าทำให้คนในสังคมไม่กล้าทำผิด เพราะกลัวเป็นแกะดำ

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สังเขปความมุ่งหมาย สมมติฐาน และวิธีดำเนินการวิจัย

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน
2. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์การเสพยาบ้าตามตัวแปรปัจจัยทางสังคม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ปัจจัยทางสังคม ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน
2. มีปัจจัยทางสังคมบางประการอย่างน้อย 1 ปัจจัย ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม สามารถทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้แบ่งการดำเนินการเป็น 2 ตอน คือ การศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพและการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณ โดยหาข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสัมภาษณ์จากเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จำนวน 13 คน ส่วนการศึกษาข้อมูลเชิงปริมาณใช้แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กและเยาวชน ซึ่งจำแนกเป็น 2 กลุ่มคือ กลุ่มเสพยาบ้า และกลุ่มไม่เสพยาบ้า

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเสพยาบ้า ประชากรเป็นเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี จำนวน 1,500 คน

กลุ่มไม่เสพยาบ้า ประชากรเป็นนักเรียนโรงเรียนรัฐบาลในระดับมัธยมศึกษาที่ไม่เสพยาบ้า จำนวน 1,500 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า จากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี จำนวน 403 คน ที่มีประวัติการเสพยาบ้า ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากประชากร โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของยามาเน่ ด้วยความเชื่อมั่น 96 เปอร์เซ็นต์ ปรากฏว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 441 คน (Yamane, 1967 : 580-581)

กลุ่มไม่เสพยาบ้า กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมัธยมสันพิทยา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญที่ไม่เสพยาบ้า จำนวน 391 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างเฉพาะเจาะจง (Purposive

Sampling) จากประชากร โดยสุ่มกลุ่มตัวอย่างให้มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มเสพยาบ้าในด้านอายุ สถานภาพ การสมรสของบิดามารดา และรายได้ของครอบครัว โดยกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตารางของยามาเน ด้วยความเชื่อมั่น 96 เปอร์เซนต์ ปรากฏว่าต้องใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 441 คน (Yamane, 1967 : 580-581) เมื่อคัดเลือกแบบสอบถามที่ได้ข้อมูลสมบูรณ์มีจำนวน 794 ฉบับ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 2 ชนิด ได้แก่

1. แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา สถานภาพการสมรสของบิดามารดา รายได้ของครอบครัว ประวัติการใช้ยาบ้า ปริมาณการใช้ยาบ้า วิธีการเสพยาบ้า เหตุผลที่ใช้ยาบ้า แหล่งที่สามารถหาซื้อยาบ้าได้ ชนิดของยาเสพติดที่ใช้ และระยะเวลาที่ใช้ยาบ้า

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ได้แก่

ส่วนที่ 1 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

ส่วนที่ 2 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

ส่วนที่ 3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

ส่วนที่ 4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

ส่วนที่ 5 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

2. แบบสัมภาษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำหนังสือขออนุญาตในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย ไปยังสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง โรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมักกะสันพิทยา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย

2. ผู้วิจัยสัมภาษณ์และนำแบบสอบถามไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง มีรายละเอียดดังนี้

2.1 ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์กับเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุดา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี โดยสัมภาษณ์คนละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมงถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง

2.2 ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้ากับเด็กและเยาวชนโดยจำแนกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเสพยาบ้า และกลุ่มไม่เสพยาบ้า โดยกลุ่มเสพยาบ้าเป็นเด็กและเยาวชนจากสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง 5 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุดา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปราณี และกลุ่มไม่เสพยาบ้าเป็นนักเรียนโรงเรียนปทุมคงคา โรงเรียนมักกะสันพิทยา และโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ

3. ผู้วิจัยคัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนน แล้วนำข้อมูลที่รับมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป โดยได้รับแบบสอบถามฉบับที่สมบูรณ์จำนวน 794 ฉบับ เป็นกลุ่มเสพยาบ้า 403 ฉบับ และกลุ่มไม่เสพยาบ้า 391 ฉบับ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้รับมาดำเนินการวิเคราะห์ เป็น 2 ลักษณะดังนี้

1. ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ใช้การวิเคราะห์ในลักษณะการบรรยาย โดยการสัมภาษณ์จะตั้งคำถามให้เด็กและเยาวชนอธิบายถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และที่สำคัญจะต้องซักถามถึงเหตุผลที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสพยาบ้าด้วย โดยมีขั้นตอนในการสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

1.1 การสร้างสัมพันธภาพ เป็นการสร้างบรรยากาศในการพูดคุยให้เป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยกับผู้ให้สัมภาษณ์ เพื่อให้ผู้ให้สัมภาษณ์มีความไว้วางใจที่จะให้ข้อมูลได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง โดยผู้วิจัยแนะนำตัวเอง ซึ่งแจ้งวัตถุประสงค์ของการสัมภาษณ์ การเก็บข้อมูลที่ได้รับจากการสัมภาษณ์เป็นความลับ โดยขออนุญาตบันทึกเทป และนำผลการสัมภาษณ์ไปใช้ประโยชน์ในการวิจัยเท่านั้น

1.2 การดำเนินการสัมภาษณ์

1.2.1 ผู้วิจัยยึดแนวในการสัมภาษณ์ที่ได้กำหนดไว้ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดลึกซึ้ง เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อให้การดำเนินการสัมภาษณ์เป็นไปด้วยความราบรื่น และประสบความสำเร็จ

1.2.2 ผู้วิจัยใช้เทคนิคเบื้องต้นในการสัมภาษณ์เพื่อหาข้อมูล ได้แก่ การตั้งคำถาม การฟัง การเรียบ การสังเกต การให้กำลังใจ และการสรุปความ โดยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษามาช่วยในการสัมภาษณ์ และใช้ภาษาท่าทางที่เหมาะสม ประกอบกับน้ำเสียงที่ทำให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น ในระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะดำเนินการบันทึกข้อมูล และรายละเอียดต่าง ๆ ให้มากที่สุด โดยไม่ให้การสัมภาษณ์ไปรบกวนกระบวนการสัมภาษณ์

1.2.3 ผู้วิจัยสรุปข้อมูล ประเด็นที่สำคัญ เพื่อให้แน่ใจว่าข้อมูลที่ได้รับถูกต้องละเอียดสมบูรณ์ เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย และกล่าวขอบคุณผู้ให้สัมภาษณ์ที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล และถ้าเป็นการสัมภาษณ์ครั้งแรกก็จะมีนัดหมายครั้งต่อไป

2. ข้อมูลเชิงปริมาณ ใช้การวิเคราะห์ค่าสถิติ โดยมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ ดังนี้

2.1 ตรวจสอบ และคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์

2.2 ตรวจสอบแบบสอบถามตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

2.3 คำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.4 หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment correlation Coefficient)

2.5 ค้นหาตัวพยากรณ์การเสพยาบ้า โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาค้นคว้าเป็น 2 ตอน คือ ผลการศึกษาเชิงปริมาณ และผลการสัมภาษณ์ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาเชิงปริมาณ

1.1 การเสพยาบ้ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) และความเชื่อ

เกี่ยวกับยาบ้า (X_1) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .726 และ .653 ตามลำดับ และมีความสัมพันธ์ทางลบกับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X_5) ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4) และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.189, -.152 และ -.128 ตามลำดับ

1.2 ผลการวิเคราะห์การค้นหาดัชนีพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน พบว่า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนการเสพยาบ้าได้ร้อยละ 77.6 โดยสามารถสร้างสมการพยากรณ์ได้ดังนี้

สมการพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยใช้คะแนนดิบ

$$\hat{Y} = 10.8729 - .2878 (\text{โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า}) - .1351 (\text{ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า}) + .0741 (\text{ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์})$$

สมการพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยใช้คะแนนมาตรฐาน

$$Z = .7499 (\text{โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า}) + .8737 (\text{ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า}) + 1.0769 (\text{ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์})$$

2. ผลการสัมภาษณ์

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 13 คน พบว่า เป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 5 คน คิดเป็นร้อยละ 61.54 และ 38.46 ตามลำดับ มีอายุ 17 ปี มากที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 สถานภาพการสมรสของบิดามารดา อยู่ด้วยกันมากที่สุด จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 30.77 มีจำนวนเท่ากับเด็กและเยาวชนที่บิดาหรือมารดาเสียชีวิต

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า เด็กและเยาวชนมีความเชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้หยั่น กระชุ่มกระชวย อยากทำงานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 12.83 เท่ากับจำนวนความเชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้ร่างกาย ชุ่มผอม ทрудโทรม รองลงมาเชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้ไม่มีอนาคต ประสาทเสื่อม ไข้แล้วตาข้างไม่ยกนอน เป็นยาที่เสพแล้วไม่ติด และเสพยาบ้าแล้วทำให้ไม่หิว ไม่อยากกิน เบื่ออาหาร คิดเป็นร้อยละ 7.69 และเด็กและเยาวชนร้อยละ 5.14 เชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้เสียครอบครัว มีปัญหาที่บ้าน และเสพยาบ้าไม่มีอาการทางกายแต่ใจจะอยาก

2.2.2 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า สาเหตุที่เด็กและเยาวชนเสพยาบ้าครั้งแรกเพราะเพื่อนชวน มากที่สุด จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 59.85 รองลงมาคืออยากลอง จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 46.15 และเด็กและเยาวชน รู้จักยาบ้าเพราะ เพื่อนชวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 45 รองลงมาเห็นเพื่อนใช้ คิดเป็นร้อยละ 15 ข้างบ้านมีคนขาย คนเสพ คิดเป็นร้อยละ 10 และเห็นในห้องน้ำบ้านลุง เห็นพ่อกับพี่ชายเสพยาบ้า ตั้งแต่ตัวเองยังเด็ก เห็นพี่สาวดูด บ้านแฟนขายยาบ้า และเห็นวัยรุ่นในห้องเช่าใช้ คิดเป็นร้อยละ 5

2.2.3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความผูกพันกับบิดามารดา พบว่า เด็กและเยาวชนเห็นว่าพ่อกับแม่ไม่เคยคุยกันดี ๆ เลยสักครั้งมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 20 รองลงมาเห็นว่าแม่ชอบเล่นไฟ ขี้บ่น ปากจัด คิดเป็นร้อยละ 10 มีจำนวนเท่ากับแม่ใจดีไม่เคยตำ

หรือว่าแรงๆ และที่บ้านไม่ค่อยมีปัญหา คุยกันดี ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความผูกพันกับเพื่อน พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าไม่มีเพื่อนที่เป็นเด็กเรียนดี เพราะเข้ากันไม่ได้มากที่สุด จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 38.46 รองลงมาจะคบเพื่อนที่ติดยาบ้าเหมือนกัน เพราะมีความจริงใจและเป็นเพื่อนแท้ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 เท่ากับจำนวนเด็กและเยาวชนที่เห็นว่า เมื่อเพื่อนโกรธ ไม่พอใจใคร หรือชอบใคร จะรู้สึกตามไปด้วย และเด็กและเยาวชนจำนวน 2 คน บอกว่าอยากเรียนหนังสือเก่งเหมือนเพื่อน จะได้มีคนรักมากๆ คิดเป็นร้อยละ 15.38 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านความผูกพันกับครู อาจารย์ พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าเห็นว่าครูในโรงเรียนลำเอียง จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 53.85 รองลงมาคือครูให้ความยุติธรรม และรักนักเรียนทุกคนเท่ากัน จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 46.15

2.2.4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าใช้เวลาในการไปเที่ยวบ้านเพื่อน ไปเที่ยวกับเพื่อนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 61.91 รองลงมาไปเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า คิดเป็นร้อยละ 14.29 และอันดับสามไปเที่ยวสวนสยาม ช่วยนำชายรับซื้อของเก่า ไปเล่นสไนเกอร์ กินเหล้า และดูตยาบ้า คิดเป็นร้อยละ 4.76

2.2.5 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้ามีความเชื่อว่ากฎหมายมีความเที่ยงตรง เชื่อถือได้ และลงโทษเหมาะสมดี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 61.54 รองลงมาเชื่อว่าทำให้สังคมสงบสุข มีระเบียบวินัย จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 23.08 และเด็กและเยาวชนจำนวน 1 คน มีความเชื่อว่าทำให้คนที่คิดไม่ดี ทำไม่ดี ลดน้อยลง คิดเป็นร้อยละ 7.69 ซึ่งเท่ากับจำนวนเด็กและเยาวชนที่เชื่อว่าทำให้คนในสังคมไม่กล้าทำผิด เพราะกลัวเป็นแกะดำ

อภิปรายผลการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยอภิปรายผลการศึกษาค้นคว้าเป็น 2 ตอน คือ ผลการศึกษาปริมาณ และผลการสัมภาษณ์ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ผลการศึกษาเชิงปริมาณ พบว่า

1.1 การเสพยาบ้ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) ($r = +.726$) และความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) ($r = +.653$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางบวก นอกจากนี้การเสพยาบ้ายังมีความสัมพันธ์กับความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม (X_5) ($r = -.189$) ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ (X_4) ($r = -.152$) และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) ($r = -.128$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยความสัมพันธ์เป็นไปในทิศทางลบ ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่าปัจจัยทางสังคมมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

1.1.1 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า การศึกษาครั้งนี้พบว่า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเสพยาบ้าที่ระดับนัยสำคัญ .01 ($r = +.726$) แสดงว่า เด็กและเยาวชนที่มีโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้ามากก็จะมีโอกาสเสพยาบ้ามาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมของเด็กและเยาวชน ประกอบไปด้วยผู้ที่เสพยาหรือขายยาบ้า ละแวกบ้านมีคนขายยาบ้า เพื่อนสนิทเสพยาบ้า หรืออาจเป็นคนในครอบครัวเสพยาหรือขายยาบ้า ทำให้เด็กและเยาวชนถูกชักจูงให้ไปเกี่ยวข้องกับยาบ้าได้ง่ายกว่าเด็กและเยาวชนทั่วไปที่สภาพแวดล้อมห่างจากยาบ้า

ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของธนวัฒน์ หาพิพัฒน์ (2539 : 104-105) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาบ้าของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรม และวิทยาลัยเทคนิค

ในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า แหล่งซื้อขายยาบ้าที่สำคัญก็คือ เพื่อนนักศึกษาในสถาบัน โดยตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาบ้าในระดับที่สูงที่สุดได้แก่ การสมาคมกับเพื่อนที่ใช้ยาบ้า และปรีชา วิหคโต และคนอื่นๆ (2540 : 77) ได้ศึกษาสภาพการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประถมศึกษา โดยพิจารณาการใช้ยาเสพติดประเภทยาบ้า ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมมีความสัมพันธ์กับการใช้ยาบ้าของนักเรียน คือ การมีเพื่อนสนิท การถูกชักชวนให้ทำในสิ่งไม่ถูกต้อง และมีคนใกล้ชิดที่ใช้ยาบ้า ซึ่งสอดคล้องกับสุกัญญา เจียมประชา (2543 : 122-124) ที่ทำการศึกษารายกรณีการเสพยาบ้า ศึกษาปัญหาสาเหตุ และแนวทางในการแก้ไข ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่เสพยาบ้ามีสาเหตุมาจากการที่บริเวณที่พักอาศัยเป็นแหล่งชุมชนแออัดที่มีการระบาดของยาบ้า เพื่อนมีการรวมกลุ่มกันเสพยาบ้า โดยเริ่มตั้งแต่ชักชวนให้ทดลองเสพจนกระทั่งติดและไม่สามารถเลิกได้ และเมื่อเพื่อนชวนให้เสพก็จะเสพตามเพื่อน เพื่อจะได้เข้ากลุ่มเพื่อนได้

ผลจากการศึกษาพบว่าโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้ามีความสัมพันธ์อย่างสูงกับการใช้ยาบ้า จึงเป็นที่น่าคิดว่าการที่จำนวนผู้ใช้ยาเสพติดสูงขึ้นเป็นจำนวนมากนั้น สาเหตุที่สำคัญยิ่งประการหนึ่งน่าจะมาจากการที่เด็กและเยาวชนมีโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการขาดการควบคุมทางสังคมที่ดี ในการหายาบาได้ง่ายจึงเป็นส่วนช่วยสนับสนุนพฤติกรรมการใช้ยาบ้าของเด็กและเยาวชนไทย ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงขึ้น จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไปว่าจะลดโอกาสในการใกล้ชิดกับยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้อย่างไร รวมไปถึงมาตรการใดที่สามารถควบคุมให้เด็กและเยาวชนอยู่ห่างไกลยาเสพติดได้

1.1.2 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า การศึกษาครั้งนี้พบว่า ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้ามีความสัมพันธ์ทางบวกกับการเสพยาบ้าที่ระดับนัยสำคัญ .01 ($r = +.653$) แสดงว่า เด็กและเยาวชนที่มีความเชื่อว่าฤทธิ์ของยาบ้าช่วยเพิ่มพลังความแข็งแรงให้แก่ร่างกาย ช่วยผ่อนคลายความเครียด หรือเสพยาบ้าเพียงเล็กน้อยไม่ทำให้ติด จะมีการเสพยาบ้ามาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าเห็นว่าการเสพยาบ้าทำให้ตนสามารถเข้ากลุ่มเพื่อนได้ ช่วยลดความน่าเบื่อหน่ายของชีวิต เสพยาบ้าแล้วไม่เป็นอันตรายร้ายแรงต่อร่างกาย และทำให้อารมณ์ดี จึงทำให้เด็กและเยาวชนสนใจที่จะเสพเพื่อเป็นทางออกในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น หรือในเด็กและเยาวชนที่ยังแก้ไขปัญหามาไม่ได้ แต่เพื่อไม่ให้ตนเองวิตกกังวลมากนักจึงใช้ยาบ้าเพื่อให้ลืมความทุกข์หรือปัญหาต่างๆ ที่ค้างคาใจ

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของบุญชร เจือดี (2541 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเชื่อเกี่ยวกับผลของการใช้ยาเสพติดว่า จะทำให้สนุกสนาน ร่าเริง อารมณ์ดี ลืมความทุกข์ คลายเครียดบ้างเล็กน้อย และการใช้ยาบ้าจะทำให้ขยัน มีพลังค่อนข้างมาก และช่วยคลายความเครียดได้ และสอดคล้องกับวชิราภรณ์ ศรีบุญจกุล (2543 : 132) ที่ศึกษาปัจจัยของครอบครัวต่อการเสพยาบ้าในทัศนะของวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณีโรงพยาบาลพระนั่งเกล้า จังหวัดนนทบุรี พบว่า ทัศนะของวัยรุ่นส่วนใหญ่ คือ ร้อยละ 89.2 ตอบว่า ยาบ้าทำให้รู้สึกขยัน กระปรี้กระเปร่า และอยากทำงานมากขึ้น

ผลจากการศึกษาครั้งนี้ทำให้เห็นว่า ทัศนคติและความเชื่อมีผลต่อพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน โดยเฉพาะเรื่องของการใช้ยาบ้า จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไปว่าความเชื่อเหล่านี้มาจากไหน และแนวทางในการปรับเปลี่ยนความเชื่อนี้จะทำได้โดยวิธีใด

1.1.3 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม การศึกษาครั้งนี้พบว่าความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเสพยาบ้าที่ระดับนัยสำคัญ .01 ($r = -.189$) แสดงว่า เด็กและเยาวชนที่มีความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมน้อยจะมีการเสพยาบ้ามาก ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนมีความเชื่อว่าไม่มีความจำเป็นที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมาย และเห็นว่าการเรียนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย รวมไปถึงตำราของผู้เป็นผู้นับถือกฎหมายไม่มีความซื่อสัตย์ เป็นผู้กระทำผิดเสียเอง ทำให้เด็กและเยาวชนไม่ศรัทธาในการประพฤติตามระเบียบของสังคม

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของครอน (Krohn. 1974 : 178) ที่นำทฤษฎีความผูกพันทางสังคมมาอธิบายพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของวัยรุ่น ผลการศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นที่มีความผูกพันอยู่กับองค์ประกอบต่างๆ ของสังคมเป็นสิ่งสำคัญในการป้องกันต่อต้านพฤติกรรมการสูบบุหรี่ของวัยรุ่น และยังพบอีกว่าองค์ประกอบของความเชื่อและความผูกพันต่อการศึกษาที่มีความแข็งแกร่งที่สุดในการป้องกันไม่ให้เกิดวัยรุ่นกระทำผิด และยุบลดบรรณ ประมวลรัฐการ (2532 : 48) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องตัวแบบสมมุติฐานการใช้อยาหรือสิ่งเสพติดในวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยใช้เทคนิควิถีวิเคราะห์ (path analysis) คือการวิเคราะห์โดยรวมประเภทของยาเสพติด และแยกประเภทของยาเสพติด พบว่า ความเชื่อในความถูกต้องของบรรทัดฐาน กฎเกณฑ์ของสังคมมีผลกระทบโดยตรงต่อการใช้สิ่งเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับธนวัฒน์ หาพิพัฒน (2539 : 104-105) ที่ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาบ้าของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า ตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาบ้าคือ ความเชื่อในบรรทัดฐาน และกฎเกณฑ์ของสังคม

ผลจากการศึกษาครั้งนี้พบว่า ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมมีความสัมพันธ์ทางลบกับการใช้ยาบ้า แสดงให้เห็นว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้ามีสาเหตุหนึ่งมาจากการละเมิดกฎระเบียบ ข้อบังคับของสังคม จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไปว่าครอบครัว โรงเรียน ผู้ใกล้ชิด รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะจัดกิจกรรมใดที่สามารถปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนเกิดความเคารพ นับถือในตัวกฎหมาย และผู้ควบคุมกฎหมาย

1.1.4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ การศึกษาครั้งนี้พบว่า ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเสพยาบ้าที่ระดับนัยสำคัญ .01 ($r = -.152$) แสดงว่า เด็กและเยาวชนที่มีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับมากจะมีการเสพยาบ้า น้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนใช้เวลาว่างในการเล่น หรือชมกีฬา เข้าร่วมกิจกรรมป้องกันการเสพยาเสพติด ช่วยผู้ปกครองหรือครูทำงานเมื่อมีเวลาว่าง ทบทวนบทเรียน ค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อประกอบการเรียน ให้ความสำคัญในการทำบ้าน โดยทำงานต่างๆ ที่ได้รับมอบหมายด้วยตนเอง

ผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของสุพจน์ จักขุทิพย์ (ฉัตรสุนัน พฤติบุญ. 2536 : 28 ; อ้างอิงจาก สุพจน์ จักขุทิพย์. 2521 : 146-147) ที่ศึกษาพบว่า ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนประพฤติตนไม่เหมาะสมกับสภาพและวัยนั้น มาจากปัจจัยในการใช้เวลาว่างที่ไม่เหมาะสม และธนวัฒน์ หาพิพัฒน (2539 : 104-105) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาบ้าของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า ตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรม การใช้ยาบ้าคือ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ ซึ่งพบผลคล้ายคลึงกับงานวิจัยของภาวิณี อยู่ประเสริฐ (2540 : 118) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า การใช้เวลาว่างของเด็กนักเรียนมีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ใช้สารเสพติดมักจะจับกลุ่มเพื่อนไปเดินเล่นตามศูนย์การค้า และเที่ยวตามแหล่งบันเทิง

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า การใช้เวลาว่างของเด็กและเยาวชนเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเสพติด แสดงให้เห็นว่าถ้าเด็กมีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมก็จะห่างไกลยาบ้าได้ ซึ่งการใช้เวลาว่างนี้เป็นสิ่งที่ควรเรียนรู้ และสามารถนำไปสอนในบทเรียนให้กับเด็กได้ โดยภาครัฐและเอกชนควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เยาวชนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น การจัดกีฬาต้านยาเสพติด การฝึกสมาธิ วิปัสสนา โดยร่วมกับชมรมสมาคมต่างๆ เช่น ยูวพุทธิกสมาคม การบำเพ็ญประโยชน์ โดยการร่วมปลูกป่า เจริญพระเกียรติ หรือการทำกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์แก่สาธารณะชน การเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือคนพิการ หรือผู้ป่วยยากไร้ในโรงพยาบาล ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้เด็กและเยาวชนเห็นคุณค่าในการใช้เวลาว่าง และจะทำให้เด็กและเยาวชนไม่ไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

1.1.5 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ การศึกษาค้นคว้าพบว่า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์มีความสัมพันธ์ทางลบกับการเสพติดที่ระดับนัยสำคัญ .01 ($r = -.128$) แสดงว่า เด็กและเยาวชนที่มีความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์มากจะมีการเสพติดน้อย ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนมีความภาคภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งในครอบครัว ในโรงเรียน และเป็นส่วนหนึ่งของเพื่อน ให้ความสำคัญ และคำนึงถึงความรู้สึกของบุคคลที่เขารักและสนใจ ดังนั้นเมื่อเด็กและเยาวชนมีความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ก็จะเสพติดน้อยกว่าเด็กและเยาวชนที่ไม่มีความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

ผลการศึกษาค้นคว้าสอดคล้องกับผลการศึกษาของเฮอร์ชชี (Hirschi, 1973 : 170) ที่ได้ศึกษาความรู้สึกผูกพันของเด็ก และบิดามารดา ผลการศึกษาพบว่า ยิ่งบุตรมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดา บุตรก็จะยิ่งประพฤติตามความมุ่งหวังหรือคาดหวังของบิดามารดา และไม่ละเมิดกฎหมาย สอดคล้องกับลิสก้า และรีด (Liska and Reed, 1985 : 557) ที่ศึกษาพบความสัมพันธ์ในเชิงลบระหว่างความรู้สึกผูกพันต่อโรงเรียน กับพฤติกรรมการกระทำผิด คือ ถ้าเด็กวัยรุ่นมีความผูกพันต่อโรงเรียนน้อยลง เด็กวัยรุ่นก็มีแนวโน้มกระทำผิดมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับมาร์คอส, บาร์ และจอห์นสัน (Marcos, Bahr and Johnson, 1986 : 158) ทำการทดสอบทฤษฎีความผูกพัน และการสมาคมที่แตกต่างกัน ในการอธิบายการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น โดยทำการศึกษานักเรียนมัธยมในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของสหรัฐอเมริกา ผลการศึกษาพบว่า ความรู้สึกผูกพันต่อโรงเรียนมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการที่เด็กวัยรุ่นใช้ยาหรือสิ่งเสพติด ส่วนงานวิจัยในประเทศไทยนั้น สมนึก ชัชวาลย์ (2529 : 58) ได้ศึกษาความผูกพันที่มีต่อสังคมกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชน โดยทำการศึกษาเฉพาะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ พบว่าความผูกพันทางสังคมมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับ พฤติกรรมการกระทำผิดของนักเรียนวัยรุ่น และชนพัตน์ หาพิพัฒน์ (2539 : 104-105) ได้ศึกษาพฤติกรรมการใช้ยาของนักศึกษา กรณีศึกษานักศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรม และวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา พบว่า ตัวแปรที่สัมพันธ์กับ พฤติกรรมการใช้ยา คือความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดา ความรู้สึกผูกพันกับสถาบันและครูอาจารย์

ผลจากการศึกษาค้นคว้าพบว่า ความผูกพันกับบุคคลสำคัญมีความสัมพันธ์ทางลบกับการเสพติดของเด็กและเยาวชน จึงเป็นประเด็นที่ควรให้ความสนใจว่า การที่เด็กและเยาวชนหันไปเสพติดนั้น ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการที่เด็กขาดความผูกพันที่ดีกับครอบครัว สภาพครอบครัวขาดการเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ทำให้เป็นที่น่าสนใจในการค้นคว้าต่อไปว่า จะมีวิธีการหรือกิจกรรมใดบ้างที่สามารถสร้างความผูกพันระหว่างเด็กกับครอบครัวให้แข็งแรงมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นเกราะป้องกันการเสพติดของเด็กและสังคมไทย

1.2 การค้นหาตัวพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

การค้นหาตัวพยากรณ์การเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน พบว่า ตัวพยากรณ์ที่สามารถทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน คือ โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า (X_2) ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า (X_1) และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ (X_3) ซึ่งทั้ง 3 ตัวแปรนี้สามารถร่วมกันอธิบายความแปรปรวนของการเสพยาบ้าได้ร้อยละ 77.6 สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่า ปัจจัยทางสังคมสามารถทำนายการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้ และนำมาอภิปรายได้ดังต่อไปนี้

1.2.1 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า เป็นตัวพยากรณ์ที่มีความสำคัญในการพยากรณ์การเสพยาบ้าเป็นอันดับแรก เนื่องจากสิ่งแวดล้อมเป็นตัวหล่อหลอมให้เด็กเกิดพฤติกรรมได้ บุคคลอยู่ในสังคมแบบใด ก็ย่อมมีแนวโน้มที่จะดำเนินการตามสังคมแบบนั้นได้ เมื่อเด็กและเยาวชนอยู่ใกล้ชิดกับผู้ที่ใช้ยาบ้า ผู้ขายยาบ้า ก็จะหล่อหลอมให้เด็กและเยาวชนใช้ยาบ้าตามไปด้วย ซึ่งโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้าสามารถทำนายการเสพยาบ้าได้ร้อยละ 65.1

1.2.2 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า เป็นตัวพยากรณ์ที่มีความสำคัญในการพยากรณ์การเสพยาบ้าเป็นอันดับสอง เนื่องจากความเชื่อ ความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดนั้น ย่อมส่งผลให้บุคคลมีแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมไปตามความเข้าใจ และยอมรับไปตามความเชื่อที่ผิวนั้น และเมื่อเด็กและเยาวชนมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับยาบ้าก็จะทำให้เขาเสพยาบ้าได้ เมื่อร่วมกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้าสามารถทำนายการเสพยาบ้าได้ร้อยละ 75.1

1.2.3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ เป็นตัวพยากรณ์ที่มีความสำคัญในการพยากรณ์การเสพยาบ้าเป็นอันดับสาม เนื่องจากความรู้สึก การรับรู้ของบุคคลเป็นพื้นฐานในการแสดงพฤติกรรม เมื่อบุคคลรู้สึกเช่นไร รับรู้เช่นไร เขาก็จะแสดงออกมาแบบนั้น ในทางเดียวกัน เมื่อเด็กและเยาวชนมีความผูกพัน มีความรัก เคารพนับถือต่อบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ เขาจะไม่เสพยาบ้า ยาเสพติด เพราะกลัวจะทำให้บุคคลที่เขารักและผูกพันเสียใจ เมื่อร่วมกับโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า และความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้าสามารถทำนายการเสพยาบ้าได้ร้อยละ 77.6

ผลจากการค้นหาตัวพยากรณ์นี้ทำให้ทราบว่าโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า และความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน และเมื่อรวมกันแล้วยังมีผลต่อการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนมากยิ่งขึ้น แสดงให้เห็นว่าพื้นฐานของสังคมไทยยังขาดความเอาใจใส่ ความใกล้ชิด และขาดการดูแล ตลอดจนขาดการให้ความรู้ในเรื่องยาบ้าที่ถูกต้องกับเด็กและเยาวชน กล่าวคือ ถ้าสภาพแวดล้อมของเด็กอยู่ใกล้ยาบ้า แต่ตัวเด็กเองมีความเชื่อที่ถูกต้องเกี่ยวกับยาบ้าว่าไม่มีผลดีกับร่างกาย เด็กก็จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้า ในทางตรงกันข้ามถ้าเด็กมีความรู้ หรือความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับยาบ้า และสภาพแวดล้อมของบ้านเต็มไปด้วยการขายและการเสพ รวมทั้งเด็กรู้สึกว่ายู้งานแล้วไม่มีความสุข ก็ยิ่งเป็นการสนับสนุนให้เด็กหันไปเสพยาบ้าได้มากยิ่งขึ้น จึงเป็นสิ่งที่น่าคิดว่าครอบครัว โรงเรียน ชุมชน และหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ควรร่วมมือกันในการจัดโครงการ และกิจกรรมต่างๆ ที่ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีในครอบครัว ตลอดจนให้ความรู้ที่ถูกต้อง เพื่อเป็นแนวทางในการป้องกันการเสพยาบ้า และลดพฤติกรรมเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนให้น้อยลง

2. ผลการสัมภาษณ์ พบว่า

2.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 13 คน พบว่า เป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 5 คน อายุ 17 ปีมากที่สุด จำนวน 5 คน ระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นมากที่สุด จำนวน 5 คน แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุ 17 ปี ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่น เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต อาจ会有ความสนใจ อยากรู้ อยากลองในสิ่งต่างๆ รอบตัว ทำให้เสพยาบ้า และเพศชายเป็นเพศที่กล้าแสดงออก กล้าคิด กล้าทำกว่าเพศหญิง ทำให้เสพยาบ้ามากกว่า และพบว่าระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ยังเป็นการสนับสนุนให้เห็นว่าเป็นช่วงวัยของชีวิตที่ต้องการค้นหาสิ่งแปลกๆ ต่างๆ รอบตัว

2.2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.2.1 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า เด็กและเยาวชนมีความเชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้หยัน กระชุ่มกระชวย อยากทำงาน และกรณีเดียวกันเชื่อว่าเสพยาบ้าทำให้ร่างกายซูบผอม ทрудโทรม ใช้แล้วตาค้าง ไม่อยากนอน ไม่อยากกิน เบื่ออาหาร และเป็นที่น่าสังเกตว่ายาบ้า ได้กระจายไปสู่ทุกสังคมเช่น กรณีศึกษาหญิง ที่บอกว่า “ยาบ้าหาได้ง่าย ใครๆ ก็ใช้กัน” และกรณีศึกษาบุ ที่บอกว่า “หนูคิดว่าถ้าสูบลดเทห์ และเก่งกว่าคนอื่น” ทำให้เราได้ข้อมูลเพิ่มเติมว่ามีเด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งเห็นว่า ยาบ้าเป็นสิ่งที่ทำให้คนเสพดูเด่นกว่าคนอื่น นอกจากนั้นยังพบว่าเด็กและเยาวชนเชื่อว่ายาบ้าเป็นยาที่เสพแล้วไม่ติดทางกาย แต่ติดที่ความรู้สึก ใจจะอยาก จึงเป็นที่น่าสนใจและควรให้ความสนใจว่าสิ่งเร้าเป็นสิ่งสำคัญที่กระตุ้นให้เกิดความสนใจยาบ้า ถ้าสามารถควบคุมสิ่งเร้าได้ เด็กและเยาวชนก็สามารถลดการเสพยาบ้าได้ จึงควรทำการศึกษาต่อไปว่าวิธีการใดที่สามารถควบคุมสิ่งเร้าเกี่ยวกับยาบ้าได้

2.2.2 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า จากการสัมภาษณ์ พบว่า เด็กและเยาวชนรู้จักยาบ้า เพราะเห็นพ่อกับพี่ชายเสพยาบ้าตั้งแต่ตัวเองยังเด็ก เห็นพี่สาวดูด เห็นในหอน้ำบ้านลุง ข้างบ้านมีคนขายคนเสพ เพื่อนชวน เห็นเพื่อนใช้ บ้านแฟนขายยาบ้า และเห็นวัยรุ่นในหอน้ำเข้าใช้ โดยจึงพอสรุปได้ว่า เด็กและเยาวชนกว่าครึ่งเคยเห็นการใช้ยาบ้าจากครอบครัว หรือคนใกล้เคียงมาก่อน ก่อนที่จะได้รับคำชวนจากเพื่อน และสาเหตุที่เด็กและเยาวชนเสพยาบ้าครั้งแรก เป็นเพราะเพื่อนชวน และอยากรู้ อยากลอง เช่น การบอกเล่าในกรณีศึกษาของต่อมาว่า “เพื่อนมันมาชวน มันมาตั้งอยู่เรื่อยๆ ว่าให้ลองเสพ ผมก็เลยลอง เพราะอยากรู้ว่าทำไมมันถึงใช้กัน”

2.2.3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ จากการสัมภาษณ์ เด็กและเยาวชนด้านความผูกพันกับบิดามารดา ส่วนใหญ่รายงานว่า พ่อกับแม่ทะเลาะกันทุกวัน ซี้โมโห และชอบด่า ชอบเอาเรื่องเล็กมาเป็นเรื่องใหญ่ แม่ชอบบังคับ หัวโบราณ ชอบเล่นไฟ ชีบ่น พ่อไม่ทำงาน กินแต่เหล้า เด็กและเยาวชนบางคนรายงานว่าไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ และไม่คอยได้คุยกับใคร แสดงให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสพยาบ้า เนื่องจากเด็กและเยาวชนกว่าครึ่งที่เสพยาบ้ามาจากครอบครัวที่แตกแยก ความสัมพันธ์ไม่ราบรื่น และเป็นที่น่าสังเกตว่าการสื่อสารในครอบครัวก็เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนเสพยาบ้า มีกรณีศึกษาเพียง 2 กรณี คือ โต กับต่อที่พบว่า ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นไปด้วยความราบรื่นดี แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยศึกษาความสัมพันธ์ทั่วๆ ไป ไม่ได้เจาะลึกถึงระบบครอบครัวอย่างละเอียดเพียงพอ จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาถึงระบบครอบครัวอย่างลึกซึ้งมากขึ้น

จากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนด้านความผูกพันกับเพื่อน พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าไม่มีเพื่อนที่เป็นเด็กเรียนดี เพราะเข้ากันไม่ได้ และส่วนใหญ่จะคบเพื่อนที่ติดยาบ้าเหมือนกัน โดยให้เหตุผลว่าเพื่อนที่เสพยาบ้าจะมีความจริงใจ และเป็นเพื่อนแท้ และเมื่อเพื่อนโกรธ ไม่พอใจใคร หรือชอบใคร จะรู้สึกตามไปด้วย เด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งรายงานว่า อยากเรียนหนังสือเก่งเหมือนเพื่อน จะได้มีคนรักมากๆ แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้ามีความผูกพันกับเพื่อนที่เสพยาบ้า เช่นกรณีศึกษาของเอกที่บอกว่า “ผมรักเพื่อน เพื่อนไปไหนผมก็ไปด้วย ถ้ามีเงินมากก็จะพาเพื่อนไปเลี้ยงเหล้า เลี้ยงยา”

จากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนด้านความผูกพันกับครู อาจารย์ พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าจำนวน 2 คน บอกว่าครูในโรงเรียนลำเอียงและอีก 11 คน บอกว่าครูให้ความยุติธรรม และรักนักเรียนทุกคนเท่ากัน แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้าส่วนใหญ่มีความผูกพันกับครูอาจารย์

2.2.4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ จากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า พบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อน ไปเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า ไปเที่ยวสวนสยาม ทำกิจกรรมที่สนุกสนาน โดยเป็นที่น่าสนใจพบว่า เด็กและเยาวชนบางส่วนใช้เวลาไม่ถูกต้อง เช่น วัฒน์ ที่กล่าวว่า “บางทีก็โดดเรียน ไปอยู่บ้านเพื่อน” จึงเป็นที่น่าสนใจในการทำการศึกษาว่า จะมีการสอนกิจกรรมและวิธีการในการใช้เวลาว่างให้กับเด็กอย่างไร จึงจะทำให้เด็กมีการใช้เวลาว่างอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถสร้างให้เด็กและเยาวชนเป็นผู้มีคุณภาพของสังคมได้

2.2.5 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม จากการสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า พบว่า เด็กและเยาวชนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคน รายงานเหมือนกันว่า กฎหมายเป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือ น่าเคารพ เทียงตรง และเป็นสิ่งที่ควบคุมให้คนในสังคมทำในสิ่งที่ถูกต้อง ในขณะที่เดียวกัน เด็กและเยาวชนเห็นว่า กฎระเบียบของสังคม และการปฏิบัติตามกฎระเบียบนั้น เป็นสิ่งที่ช่วยทำให้สังคมสงบสุข ทำให้สังคมมีระเบียบวินัย ไม่เกิดปัญหา เช่น กรณีศึกษาของ ด้อม ที่กล่าวว่า “ผมเชื่อว่ากฎระเบียบทำให้สังคมไม่เกิดปัญหา ทำให้คนที่คิดไม่ดี ทำไม่ดี ลดน้อยลง” และโตที่รายงานคล้ายกันว่า “ผมเชื่อว่ากฎหมาย และกฎระเบียบของสังคมชัดเจน เชื่อสัจย์ และยังทำให้คนในสังคมไม่กล้าทำผิด เพราะกลัวเป็นแกะดำ”

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

ตัวแปรของการศึกษาคครั้งนี้ ได้แก่ ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ และความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคมของเด็กและเยาวชน สามารถป้องกันและพัฒนาได้ดังนี้

1. ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า จากการศึกษาข้อมูลคุณภาพและปริมาณ พบว่า เด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้ามีความเชื่อว่าการเสพยาบ้าทำให้ตนสามารถเข้ากลุ่มเพื่อนได้ ซึ่งเมื่อเสพไปแล้วไม่เป็นอันตรายร้ายแรงต่อร่างกาย แต่ยังช่วยเพิ่มพลังความแข็งแรง และช่วยผ่อนคลายความเครียด ความน่าเบื่อหน่าย นอกจากนี้ เด็กและเยาวชนยังให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าเสพยาบ้าเพียงเล็กน้อยไม่ทำให้ติด จึงเห็นว่าความเชื่อมีอิทธิพลที่สำคัญยิ่งต่อการเสพยาบ้า ดังนั้นพ่อแม่ ผู้ปกครอง ควรให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่องยาบ้า รวมไปถึงแนวทางการป้องกันตนเองไม่ให้เกี่ยวข้องกับยาบ้า อาจร่วมกับทางโรงเรียนในการจัดนิทรรศการ ให้ความรู้ การแสดงละคร บทบาทสมมติ การเชิญวิทยากร หรือกรณีตัวอย่างจากผู้ที่ประสบกับการใช้ยาบ้า หรือผู้ที่กำลังเป็นที่สนใจในหมู่เด็กและเยาวชน ดารา นักแสดง เป็นต้น

2. โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า จากผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า สภาพแวดล้อมของเด็กและเยาวชนเป็นตัวชักนำให้ติดยาบ้า ในละแวกบ้านรอบๆ บ้านมีแต่ผู้ค้าและผู้ติดยาบ้า ตลอดจนพ่อแม่และเพื่อนติดยาบ้า ทำให้เด็กและเยาวชนติดยาบ้าได้ง่าย แสดงให้เห็นว่าโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้ามีส่วนสำคัญยิ่งในการส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนติดยาบ้าได้ ดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะต้องลดโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้าของเด็กและเยาวชน โดยทางบ้าน พ่อแม่ หรือผู้ปกครอง ควรให้ความดูแล เอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ปลูกฝังให้เด็กและเยาวชนห่างไกลยาเสพติด ไม่คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมการเสพยาบ้า และทางโรงเรียนควรร่วมกับพ่อแม่ ผู้ปกครอง และชุมชน ในการควบคุมให้ชุมชนเป็นแหล่งปลอดยาเสพติด โดยจัดตั้งกรรมการชุมชน ให้คนในชุมชนเป็นผู้สอดส่องดูแลความเรียบร้อย คอยเป็นหูเป็นตาให้กับชุมชนของตนเอง ซึ่งความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันจะทำให้ชุมชนเกิดความสามัคคี ความเป็นอันหนึ่งอันเดียว และเกิดเป็นชุมชนที่เข้มแข็ง ที่จะคอยช่วยเหลือ ป้องกันและแก้ไข ไม่ให้ชุมชนเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาบ้าได้

จากการศึกษาครั้งนี้ทำให้ได้ข้อสังเกตว่านโยบายการควบคุมทางสังคม ของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ควรได้รับการสนับสนุน เนื่องจากสถานบันทั้งเป็นแหล่งหนึ่งที่ทำให้เด็กและเยาวชนเกิดการเสพยาบ้าได้ง่าย เพราะการที่เด็กและเยาวชนใช้เวลาในการเที่ยวกลางคืน ห่างไกลจากสายตาพ่อแม่ ผู้ปกครอง สุนัข หมี ตุ๊กตา คบเพื่อนที่มีความประพฤติเบี่ยงเบน ยิ่งเป็นตัวสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนเกิดความสนใจในการเสพยาบ้าได้ เมื่อมีการควบคุมทางสังคมเกิดขึ้น ทำให้ลดโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้

3. ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ ผลจากการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่มีครอบครัวที่แตกแยก บางครอบครัวอยู่ด้วยกันแต่มีความสัมพันธ์ที่ห่างเหิน ไม่ราบรื่น พ่อแม่ ผู้ปกครอง ทะเลาะวิวาทกันบ่อยครั้ง หรือทำงานจนไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลบุตร ทำให้เด็กขาดความผูกพันต่อครอบครัว ขาดที่ปรึกษาที่ดี เกิดความคับข้องใจ บางคนรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียน ครูลำเอียง ทำให้มีความประพฤติเบี่ยงเบนหลายประการ เช่น สูบบุหรี่ ดื่มเหล้า หนีเรียน ผลการเรียนไม่ดี ทำให้หนีไปคบเพื่อนที่มีลักษณะแบบเดียวกับตนเองจนห่างจากกลุ่มเพื่อนที่ประพฤติดี สิ่งเหล่านี้เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เด็กและเยาวชนใช้ยาบ้าได้ จึงเห็นได้ว่าความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์เป็นสิ่งสำคัญที่ควรได้รับการสนับสนุน โดยครอบครัวควรให้ความรัก ความอบอุ่น ให้ความสนใจ คอยดูแลเอาใจใส่ และเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับเด็กและเยาวชน ตลอดจนเพื่อน และครูในโรงเรียนควรให้ความจริงใจ เพื่อให้เขาเกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสังคม เพราะเมื่อเขาสนใจความรู้สึกของบุคคลอื่นจะทำให้เขาไม่เข้าไปยุ่งกับยาบ้าได้ โดยทางโรงเรียน ควรร่วมกับชุมชนและผู้ปกครองในการจัดกิจกรรมที่เสริมสร้างความรัก ความผูกพันที่ดีในครอบครัว เช่น จัดกิจกรรมวันพ่อ หรือวันแม่ โดยเชิญผู้ปกครองมาร่วมกิจกรรมที่จัดขึ้นในโรงเรียน เป็นต้น

4. ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า เด็กและเยาวชนใช้เวลาว่างในการเดินเที่ยวตามห้างสรรพสินค้า ไปบ้านเพื่อน ห้องพักของเพื่อน ใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับกลุ่มคนที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดทำให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมในการเสพยาบ้าได้ เห็นได้ว่าการใช้เวลาว่างหรือความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่างๆ เป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งที่มีอิทธิพลในการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ดังนั้นทางโรงเรียนควรร่วมกับครูพลศึกษา และครูในโรงเรียน ในการรณรงค์ให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ อาาร่วมกับหน่วยงานของเอกชนในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เยาวชนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ เช่น การจัดกีฬาต้านยาเสพติด การฝึกสมาธิวิปัสสนา โดยร่วมกับชมรมสมาคมต่างๆ เช่น ยูวพุทธิกสมาคม การบำเพ็ญประโยชน์ โดยการร่วมปลูกป่าเฉลิมพระเกียรติ หรือการทำกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน การเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือคนพิการ หรือผู้ป่วยยากไร้ในโรงพยาบาล ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้จะช่วยให้เด็กและ

เยาวชนเห็นคุณค่าในการใช้เวลาว่าง จะทำให้ห่างไกลจากการถูกชักชวนหรือเข้าใกล้ยาบ้า และช่วยป้องกันปัญหา ยาบ้าของสังคมได้ รวมไปถึงครู อาจารย์ และผู้ปกครองควรใส่ใจในการสอบถามเด็กที่ชอบใช้เวลาว่างอยู่บ้านเพื่อน เพราะบ้านเพื่อนเป็นแหล่งที่สำคัญแหล่งหนึ่งที่ทำให้นักเรียนทดลองใช้ยาบ้าได้

5. ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า เด็กและเยาวชนมีความเชื่อในตัวกฎหมาย และกฎระเบียบของสังคมมาก ซึ่งเด็กและเยาวชนที่เชื่อถือในกฎระเบียบเหล่านี้เป็นเด็กและเยาวชนที่เสพยาบ้า ดังนั้นครอบครัว โรงเรียน ผู้ใกล้ชิด รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสนใจในการจัดกิจกรรมใดที่กระตุ้นให้เด็กและเยาวชนปฏิบัติตามความเชื่อที่มีต่อกฎหมาย จะทำให้ปัญหาการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชนไทยในสังคมลดลง

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้พบประเด็นที่น่าสนใจเพิ่มเติมหลายประการ ดังนี้

1. ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า จากการศึกษาพบว่า เด็กและเยาวชนมีความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับยาบ้าหลายประการ เช่น มีความเชื่อว่าเมื่อเสพยาบ้าแล้วจะทำให้เข้ากลุ่มเพื่อนได้ ทำให้กล้าแสดงออก หรือเสพยาบ้าเพียงเล็กน้อยไม่ทำให้ติด และจากการสัมภาษณ์ยังพบว่า เด็กและเยาวชนบางคนมีความเชื่อว่าเสพยาบ้าแล้วเท่ เป็นจุดเด่นของเพื่อน และดูเก่งกว่าคนอื่น จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไปว่าจริง ๆ แล้วความเชื่อเหล่านี้เริ่มมาได้อย่างไร และมีวิธีการหรือแนวทางใดบ้างที่สามารถปรับเปลี่ยนความเชื่อเหล่านี้ให้เป็นความเชื่อที่ถูกต้องได้

2. โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า ผลจากการศึกษาพบว่าโอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้ามีความสัมพันธ์อย่างสูงกับการใช้ยาบ้า แสดงให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมทางสังคมเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมในการเสพยาบ้า จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไปว่าจะลดโอกาสในการใกล้ชิดยาบ้าของเด็กและเยาวชนได้อย่างไร รวมไปถึงมาตรการใดที่สามารถควบคุมให้เด็กและเยาวชนอยู่ห่างไกลยาเสพติดได้

3. ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อน และครูอาจารย์ จากการศึกษาพบว่าความผูกพันกับบุคคลสำคัญมีผลกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน จึงเป็นประเด็นที่ควรให้ความสนใจว่า การที่เด็กและเยาวชนหันไปเสพยาบ้านั้น ส่วนหนึ่งน่าจะมาจากการที่เด็กขาดความผูกพันที่ดีกับครอบครัว สภาพครอบครัวขาดการเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน ทำให้เป็นที่น่าสนใจในการค้นคว้าต่อไปว่า จะมีเทคนิคหรือวิธีการใดที่สามารถสร้างความผูกพันระหว่างเด็กกับครอบครัวให้แข็งแรงมากยิ่งขึ้น อาจจัดเป็นกิจกรรมหรือสร้างโปรแกรมเสริมสร้างความผูกพันของครอบครัว เพื่อเป็นเกราะป้องกันการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน

4. การเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ จากการศึกษาพบว่าการใช้เวลาว่างของเด็กและเยาวชนเป็นปัจจัยหนึ่งที่สัมพันธ์กับการเสพยาบ้า แสดงให้เห็นว่าถ้าเด็กมีการใช้เวลาว่างที่เหมาะสมก็จะห่างไกลยาบ้าได้ จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไปว่ากิจกรรมที่เกี่ยวกับการใช้เวลา หรือกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสังคม กิจกรรมใดที่สามารถสร้างจิตสำนึก หรือกระตุ้นให้เด็กและเยาวชนลดพฤติกรรมในการเสพยาบ้าได้

5. ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม จากการศึกษาพบว่าเด็กและเยาวชนมีความนับถือในตัวบทกฎหมาย และกฎระเบียบของสังคม แต่เด็กและเยาวชนเหล่านั้นล้วนเป็นผู้เสพยาบ้า จึงเป็นที่น่าสนใจในการศึกษาต่อไปว่าจะมีเทคนิควิธีการใดที่สามารถทำให้เด็กและเยาวชนที่มีความความเลื่อมใส และนับถือกฎระเบียบของสังคมอยู่แล้วนั้น ปฏิบัติตามข้อบังคับของกฎหมาย เพื่อไม่เกิดปัญหาของสังคมในเรื่องการเสพยาบ้า

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ✓ กมลทิพย์ วิจิตรสุนทรกุล. (2542). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดื่มแอลกอฮอล์ของนักเรียนอาชีวศึกษาชายในกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (อาชีววิทยาและงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษณ์ เจือดี. (2541). *การศึกษาตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดตามทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลของเด็กและเยาวชนในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- จิตรา ล้นหลาม. (2541). *ประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามผู้ค้ายาบ้า : ศึกษากรณีการเปลี่ยนประเภทจากวัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทเป็นยาเสพติดให้โทษประเภท 1*. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- จิรพันธ์ ไตรทิพจรัส. (2542). *โครงสร้างทางสังคมของโรงเรียนกับการแพร่ระบาดของยาบ้า : ศึกษากรณีโรงเรียนมัธยมศึกษา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ ฉัตรสุนัน พงติภิญโญ. (2536). *ปัจจัยที่ส่งผลความประพฤติดีของนักเรียน : ศึกษากรณีโรงเรียนมัธยมศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ดุขฎิ โยเหลา, ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร และชัยวัฒน์ วงษ์อาษา. (2540). "ปัจจัยบ่งชี้สาเหตุการใช้และติดสารระเหยของเด็กและเยาวชนในกรุงเทพมหานครและจังหวัดยโสธร," รายงานการวิจัย ฉบับที่ 63. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ✓ ทิพย์อร ไชยณรงค์. (2535). *รายงานการวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ผลงานวิจัยด้านยาเสพติด*. กรุงเทพฯ : กองวิเคราะห์โครงการและประเมินผล สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ ธนวัฒน์ หาพิพัฒน์. (2539). *พฤติกรรมการใช้ยาของนักศึกษา กรณีศึกษาวิทยาลัยเกษตรกรรมและวิทยาลัยเทคนิคในภาคกลาง สังกัดกรมอาชีวศึกษา*. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ธันวาคม ศุภวรรณรักษ์. (2543). *พฤติกรรมสุขภาพเกี่ยวกับการป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนผู้ใหญ่วัดบางเขน กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นพพร พานิชสุข. (2528). *อิทธิพลของครอบครัวที่มีต่อการใช้ยากระตุ้นประสาทประเภทแอมเฟตามีนของเด็กวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (สังคมสงเคราะห์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- นิรนาท แสนสา. (2543). กระบวนการเข้าสู่การใช้ยาบ้าของนักเรียนวัยรุ่น. ปรินูณานิพนธ์ กศ.ด. (พัฒนศึกษาศาสตร์).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- นิรมล เปลี่ยนจรรยา. (2530). การใช้กัญชาและสารระเหยของนักเรียนวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร : การเรียนรู้ทางสังคม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- น้ำเพชร ชาญภิญโญ. (2533). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัญหาการติดสารระเหยของเด็กและเยาวชนในเขตดุสิต. กรุงเทพฯ : มุฉินวิวิจัยทางการแพทย์ วชิรพยาบาล.
- บังอร ดวงรัตน์. (2541). ปัจจัยที่มีต่อความสัมพันธ์ต่อการปฏิบัติเพื่อป้องกันการเสพยาบ้าของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดการประถมศึกษา จังหวัดสุพรรณบุรี. ปรินูณานิพนธ์ กศ.ม. (สุขศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ ปรีชา วิหคโต และคนอื่นๆ. (2540). การศึกษาสภาพการใช้ยาเสพติดของนักเรียนระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- ✓ ปะภาศรี สุขทรศนีย์. (2536). ลักษณะการใช้และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะเขตชุมชนแออัดคลองเตย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (สังคมวิทยาและมนุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ปัญญา วรรณสถิตย์ และคนอื่นๆ. (2525). "การศึกษาถึงลักษณะและชนิดของวัตถุที่มีฤทธิ์ต่อจิตและประสาทที่ลักลอบจำหน่ายกับคนขับรถบรรทุกในภาคกลางและภาคเหนือของไทย," รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ : กองควบคุมวัตถุเสพติด สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา.
- ✓ ผจงจิต อินทสุวรรณ และคนอื่นๆ. (2539). "ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการติดยาเสพติดของเยาวชน," รายงานการวิจัย ฉบับที่ 55. กรุงเทพฯ : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ฝีกอบรม, กอง. (2537). การแพร่ระบาดของแอมเฟตามีน. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2540). วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ✓ ไพฑูรย์ จัยสิน และคนอื่นๆ. (2536). รายงานการวิจัยเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดในกลุ่มนักเรียนไทย. กรุงเทพฯ : กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- ภาวิณี อยู่ประเสริฐ. (2540). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้สารเสพติดของนักเรียนวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ภัทรมน เพ็งส้ม. (2544). พฤติกรรมการเสพยาบ้าของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในโครงการตำรวจประสานงานประจำโรงเรียน จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (การบริหารงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- มรกต เจริญสวัสดิ์. (2531). การศึกษาอิทธิพลของประสบการณ์เดิมต่อความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้การเสี่ยง
ถูกกลืนโทษกับพฤติกรรมการกระทำผิดวินัยนักศึกษา ทั้งในปัจจุบันและอนาคต ศึกษากรณีนักศึกษา
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ยุบลวรรณ ประมวลรัฐการ. (2532). ตัวแบบสมมุติฐานการใช้ยาหรือสิ่งเสพติดในวัยรุ่น : ทดสอบเฉพาะนักเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (สังคมวิทยาและ
มานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เยาวภา ผลกันทา. (2540). การรับรู้อันตรายและสถานการณ์การใช้น้ำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในเขต
เทศบาลเมือง จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วชิราภรณ์ ศรีเบญจกุล. (2543). ปัจจัยของครอบครัวต่อการเสพยาบ้าในทัศนะของวัยรุ่น : ศึกษาเฉพาะกรณี
โรงพยาบาลพระนั่งเกล้า จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (สังคมสงเคราะห์ศาสตร์). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- วีรวรรณ สุธีร์ไกรลาศ. (2536). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการต้านทานการติดยาเสพติดของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ วท.ม. (วิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีสมบัติ บุญเมือง. (2541). การรับข้อมูลเกี่ยวกับยาเสพติดที่มีผลต่อการติดยาเสพติดของวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์
สศ.ม. (อาชีวศึกษาและงานยุติธรรม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ศาลเยาวชนและครอบครัว. (2541). รายงานประจำปี 2541. กรุงเทพฯ. สถานพินิจและคุ้มครองเด็กและ
เยาวชนกลาง กระทรวงยุติธรรม.
- สนิห สมัครการ และคนอื่นๆ. (2530). "พฤติกรรมและทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดของคนหนุ่มสาวไทย," รายงาน
วิจัย. กรุงเทพฯ : สำนักวิจัย สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ✓ สมนึก ชัชวาลย์. (2529). ความผูกพันที่มีต่อสังคมกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนของเยาวชน : ศึกษาเฉพาะกรณีในระดับ
นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (สังคมวิทยา
และมานุษยวิทยา). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ✓ สุกัญญา เจียมประชา. (2543). การศึกษารายกรณีการเสพยาบ้า : ปัญหา สาเหตุ และแนวทางในการแก้ไข.
สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- สุชาติ เลหาบริพัตร. (2541). คู่มือแนวทางการดำเนินงานแก้ไขปัญหการระบาดของยาบ้าด้านการแพทย์และ
สาธารณสุข ปี 2541. กรุงเทพฯ : กองประสานการปฏิบัติการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด กรมการแพทย์.
- สุปรียา ดรุณาณันพุดติ. (2538). ปัจจัยที่มีผลต่อการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน : ศึกษาเฉพาะกรณีเด็ก
และเยาวชนในจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ สศ.ม. (พัฒนาสังคม). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.

- สุพรรณ วีระเวชเจริญชัย. (2540). *ยาและสิ่งเสพติดให้โทษ*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- ✓ เสริน ปุณณะหิตานนท์. (2517,กันยายน-ธันวาคม). "การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาเสพติดให้โทษในประเทศไทย และปัญหาที่เกี่ยวข้องกัน," *การวิจัยทางการศึกษา*. 4(3) : 37-55.
- เสริน ปุณณะหิตานนท์. (2527). *การกระทำผิดในสังคม : สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ✓ โสภา ชูพิกุลชัย ชปิลมันน์, พรณี ศรียุทธศักดิ์ และจรรุวรรณ ธรรมวิทย์. (2533). *การศึกษาปัญหาการแพร่ระบาดของสารเสพติดในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ : สมาคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สำนักอนามัย. (2544). *คู่มือดูแลสุขภาพ*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- อรสม สุทธิสาคร. (2539, เมษายน). "เส้นทางภารกิจลับบนอำนาจมืดและทางโค้งของเยาวชน," *โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์*. 17(3) : 63-69.
- Aker, Ronald L. and Cochran, John K.. (1985). "Adolescent Marijuana use : A Test of Three Theories of Deviant Behavior." *Deviant Behavior*. 6(3) : 323-346.
- Aker, Ronald L. and others. (1979). "Social Learning and Deviant Behavior : A Specific Test of a General Theory." *American Sociological Review*. 44 : 636-655.
- Arnett, J.. (1992). "Reckless behavior in adolescence : A developmental perspective," *Developmental Review*. 12 : 339-373.
- Ary, Dennis V. and others. (1999). *Adolescent problem behavior : the influence of parent and peer*. U.S.A. : Elsevier Science.
- Asahi News Service. (1997). "Health Topics : Japanese Youth Discover Amphetamine," *The New York Time Syndicate*. September 6,1997. 9/13.
- Darke and others. (1994). *Transitions between routes of administration of regular amphetamine users*. New South Wales : National Drug and Alcohol Research Center, Australia.
- Fernandez, Franco and Dolores, Maria. (1993). "Attitudinal variables and their relationship with Alcohol consumption : An epidemiological study on the population of Seville," *Dissertation Abstracts International*. 54(1) : 342-C.
- Glazer, Daniel. (1974). *Handbook of Criminology*. Chicago : Rand McNally College Publishing.
- Hager, David. (1971,5 January). "Adolescent Drug Use in Middle America ; Social Psychological Correlation," *Dissertation Abstracts*. 31(10).
- Heino, A. and others. (1996). "Differences in risk experience between sensation avoiders and sensation seekers," *Person individual Differ*. 20 : 71-79.
- Hindelang, Michale J.. (1973). "Causes of Delinquency : A Partial replication and extension," *Social Problems*. 20 : 471-487.

- สุพัฒน์ วีระเวชเจริญชัย. (2540). ยาและสิ่งเสพติดให้โทษ. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เสริม ปุณณะหิตานนท์. (2517,กันยายน-ธันวาคม). "การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดให้โทษในประเทศไทย และปัญหาที่เกี่ยวข้องกัน," *การวิจัยทางการศึกษา*. 4(3) : 37-55.
- เสริม ปุณณะหิตานนท์. (2527). *การกระทำผิดในสังคม : สังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- โสภา ชูพิกุลชัย ขปิลมันน์, พรณี ศรียุทธศักดิ์ และจารุวรรณ ธรรมวิทย์. (2533). *การศึกษาปัญหาการแพร่ระบาดของติดยาเสพติดในเด็กและเยาวชนย่านชุมชนแออัด : ศึกษาเฉพาะกรณีในเขตกรุงเทพมหานคร*. กรุงเทพฯ : สมาคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สำนักอนามัย. (2544). *คู่มือดูแลสุขภาพ*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- อรสม สุทธิสาคร. (2539, เมษายน). "เส้นทางภารกิจลับบนอำนาจมืดและทางโค้งของเยาวชน," *โครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์*. 17(3) : 63-69.
- Aker, Ronald L. and Cochran, John K.. (1985). "Adolescent Marijuana use : A Test of Three Theories of Deviant Behavior." *Deviant Behavior*. 6(3) : 323-346.
- Aker, Ronald L. and others. (1979). "Social Learning and Deviant Behavior : A Specific Test of a General Theory." *American Sociological Review*. 44 : 636-655.
- Arnett, J.. (1992). "Reckless behavior in adolescence : A developmental perspective," *Developmental Review*. 12 : 339-373.
- Ary, Dennis V. and others. (1999). *Adolescent problem behavior : the influence of parent and peer*. U.S.A. : Elsevier Science.
- Asahi News Service. (1997). "Health Topics : Japanese Youth Discover Amphetamine," *The New York Time Syndicate*. September 6,1997. 9/13.
- Darke and others. (1994). *Transitions between routes of administration of regular amphetamine users*. New South Wales : National Drug and Alcohol Research Center, Australia.
- Fernandez, Franco and Dolores, Maria. (1993). "Attitudinal variables and their relationship with Alcohol consumption : An epidemiological study on the population of Seville," *Dissertation Abstracts International*. 54(1) : 342-C.
- Glazer, Daniel. (1974). *Handbook of Criminology*. Chicago : Rand McNally College Publishing.
- Hager, David. (1971,5 January). "Adolescent Drug Use in Middle America ; Social Psychological Correlation," *Dissertation Abstracts*. 31(10).
- Heino, A. and others. (1996). "Differences in risk experience between sensation avoiders and sensation seekers," *Person individual Differ*. 20 : 71-79.
- Hindelang, Michale J.. (1973). "Causes of Delinquency : A Partial replication and extension," *Social Problems*. 20 : 471-487.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. แบบทดสอบเพื่อการวิจัย
3. รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ที่ ทม 1012/ 2765

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

18 กรกฎาคม 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิภาญดา พรหมธรวาจิตร นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.นันทา สุรักษา และ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ และขอให้เด็กและเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าในบ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปรางค์ บ้านละ 10 คน รวมจำนวน 50 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ในระหว่างเดือน กรกฎาคม – สิงหาคม 2544

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิภาญดา พรหมธรวาจิตร ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ และจะกรุณามีหนังสือแจ้งไปยังบ้านที่อยู่ในความดูแลของท่านจะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 2770

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

16 กรกฎาคม 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิภาญดา พรหมธาวิจิต นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.นันทา สุรักษา และ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ และขอให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1 - 5 ชั้นปีละ 10 คน รวมจำนวน 50 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า ในระหว่างเดือนกรกฎาคม – สิงหาคม 2544

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิภาญดา พรหมธาวิจิต ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 32๕ 5

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

5 กันยายน 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมศึกษา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิภาญดา พรหมราชวิจิตต์ นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.นันทา สุรักษา และ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ และขอให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1-6 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามการศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ในระหว่างเดือนกันยายน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิภาญดา พรหมราชวิจิตต์ ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 3246

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๕ กันยายน 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนปทุมคงคา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิภาญดา พรหมธาวิจิต นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.นันทา สุริรักษา และ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ และขอให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1-6 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามการศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ในระหว่างเดือนกันยายน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิภาญดา พรหมธาวิจิต ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 3287

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๕ กันยายน 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิภาดา พรหมราชวิจิต นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.นันทา ผู้รักษา และ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ และขอให้เด็กและเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้าในบ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา บ้านอุเบกขา และบ้านปรางค์ บ้านละ 80 คน รวม 400 คน คอบแบบสอบถามการศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน และขอสัมภาษณ์เด็กและเยาวชนที่มีประวัติการเสพยาบ้า ในระหว่างเดือนกันยายน – ตุลาคม 2544

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิภาดา พรหมราชวิจิต ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

ที่ ทม 1012/ 3246

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

๕ กันยายน 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม

เนื่องด้วย นางสาววิภาญดา พรหมราชกิจิต นิติระดับปริญญาโท วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “การศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน” โดยมี อาจารย์ ดร.นันทา ผู้รักษา และ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในการนี้ นิติมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขออนุญาตใช้สถานที่ และขอให้ให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษา ชั้นปีที่ 1-6 จำนวน 200 คน ตอบแบบสอบถามการศึกษาปัจจัยทางสังคมบางประการที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้าของเด็กและเยาวชน ในระหว่างเดือนกันยายน

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาววิภาญดา พรหมราชกิจิต ได้เก็บข้อมูลในการทำปริญญานิพนธ์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 664-1000 ต่อ 5726, 5644

โทรสาร. 258-4119

แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ประกอบด้วย 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล มีจำนวน 12 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า มีทั้งหมด 8 หน้า มีข้อคำถามจำนวน 85 ข้อ แบ่งได้ 5 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า จำนวน 19 ข้อ

ส่วนที่ 2 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า จำนวน 8 ข้อ

ส่วนที่ 3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์ จำนวน 22 ข้อ

ส่วนที่ 4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ จำนวน 14 ข้อ

ส่วนที่ 5 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม จำนวน 22 ข้อ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด และกรอกรายละเอียดลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1. เพศ ☐ ชาย
☐ หญิง
2. อายุ.....ปี
3. ระดับการศึกษา ☐ ประถมศึกษาปีที่.....
☐ มัธยมศึกษาปีที่.....
☐ ปวช.ปีที่.....
☐ ปวส.ปีที่.....
☐ปริญญาตรีปีที่.....
☐ อื่นๆ (ระบุ).....
4. สถานภาพการสมรสของบิดามารดา
☐ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ☐ บิดา หรือมารดาเสียชีวิต
☐ บิดามารดาหย่าร้าง ☐ บิดา และมารดาเสียชีวิต
☐ บิดามารดาแยกกันอยู่
5. รายได้ของครอบครัวโดยรวมอยู่ในเกณฑ์
☐ ดีมาก (มีเงินเก็บทุกเดือน) ☐ ปานกลาง (พอกินพอใช้)
☐ ดี (ส่วนใหญ่มีเงินเก็บ) ☐ ไม่ดี (ไม่ค่อยพอใช้ เป็นหนี้)
6. ประวัติการใช้ยาบ้า
☐ ไม่เคยใช้ (ข้ามไปทำตอนที่ 2)
☐ เคยใช้ (ถ้าเคยใช้ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ใน ☐ ต่อไปนี้)
☐ นานๆ ครั้ง (2-3 เดือนครั้ง หรือน้อยกว่า)
☐ ใช้ทุกเดือน
☐ ใช้ทุกสัปดาห์
☐ ใช้สัปดาห์ละหลายครั้ง
☐ ใช้ทุกวัน
☐ ใช้มากกว่า 1 ครั้งต่อวัน

7. ปริมาณยาบ้าที่ใช้ ☐ ครั้งละ ¼ เม็ด ☐ ครั้งละ 2-5 เม็ด
☐ ครั้งละ ½ เม็ด ☐ ครั้งละ 6-10 เม็ด
☐ ครั้งละ 1 เม็ด ☐ มากกว่า 10 เม็ดต่อครั้ง

8. วิธีการเสพยาบ้า ☐ กินเหมือนกินยาทั่วไป
☐ ใช้ไฟลนแล้วสูดควันเข้าปอด
☐ ฉีดโดยใช้เข็มฉีดยา
☐ อื่นๆ (ระบุ).....

9. เหตุผลที่ใช้ยาบ้า (กรุณาใส่หมายเลขเพื่อเรียงลำดับความสำคัญของเหตุผลที่ใช้)
..... เพื่อให้อ่านหนังสือ หรือทำกิจกรรมต่างๆ ได้นานขึ้น
..... เพื่อลดความอ้วน
..... เพื่อแสวงหาประสบการณ์แปลกใหม่
..... เพื่อให้เข้ากับเพื่อนได้
..... เพื่อนชวนให้ลอง
..... คลายความก্লุ้มใจ
..... อยากรู้ฤทธิ์ยา
..... อื่นๆ (ระบุ).....

10. แหล่งที่สามารถหาซื้อยาบ้าได้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1.
2.
3.

11. ชนิดของยาเสพติดที่ใช้ ☐ บุหรี่ ☐ สุรา
☐ ยาบ้า ☐ กัญชา
☐ ยาอี ☐ เฮโรอีน
☐ ฝิ่น ☐ สารระเหย
☐ อื่นๆ (ระบุ).....

12. ระยะเวลาที่ใช้ยาบ้า ☐ น้อยกว่า 1 ปี
☐ 1-2 ปี
☐ 3-4 ปี
☐ มากกว่า 5 ปี (ระบุ).....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามปัจจัยทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับการเสพยาบ้า

ส่วนที่ 1 ความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ท่านไม่แน่ใจกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	การเสพยาบ้าทำให้สามารถเข้ากลุ่มเพื่อนได้.....					
2.	การเสพยาบ้าเป็นการเพิ่มพลังให้แก่วางกาย.....					
3.	ยาบ้าเป็นเพื่อนที่ดียามเหงา.....					
4.	การเสพยาบ้าจำนวนเล็กน้อยไม่ทำให้ติด.....					
5.	การเสพยาบ้าช่วยลดความวิตกกังวล.....					
6.	การเสพยาบ้าทำให้อารมณ์ดี.....					
7.	การเสพยาบ้าช่วยลดความเบื่อหน่ายของชีวิต.....					
8.	การเสพยาบ้าไม่มีอันตรายร้ายแรงต่อร่างกาย.....					
9.	การทดลองเสพยาบ้าเป็นการหาประสบการณ์ชีวิตที่ดี.....					
10.	การเสพยาบ้าทำให้ประสาทหลอน และกลายเป็นโรคจิตได้...					
11.	การเสพยาบ้าช่วยลดความทุกข์ใจ.....					
12.	การเสพยาบ้าทำให้ลืมความทุกข์ ความผิดหวัง.....					
13.	การเสพยาบ้าทำให้การตัดสินใจผิดพลาด.....					
14.	การเสพยาบ้าช่วยจัดความประหม่า.....					
15.	การเสพยาบ้าทำให้มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น.....					
16.	การเสพยาบ้าช่วยเพิ่มสมรรถภาพทางเพศ.....					
17.	การเสพยาบ้าทำให้จิตใจร่าเริงสนุกสนาน.....					
18.	คนที่เสพยาบ้าเป็นคนที่ไม่มีใครอยากคบ.....					
19.	การเสพยาบ้าทำให้ชีวิตตกต่ำ.....					

ส่วนที่ 2 โอกาสในการอยู่ใกล้ยาบ้า

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เป็นประจำ	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นเป็นประจำ
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นบ่อยครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ท่านพบกับเหตุการณ์นั้นน้อยครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ท่านไม่เคยพบกับเหตุการณ์นั้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	น้อยครั้ง	ไม่เคยเลย
1.	ในละแวกบ้านของข้าพเจ้ามีคนขายยาบ้า.....					
2.	โรงเรียนของข้าพเจ้าเข้มงวดในการตรวจสอบการไ้ยาบ้า.....					
3.	ในละแวกบ้านของข้าพเจ้ามีคนเสพยาบ้า.....					
4.	ข้าพเจ้าอยู่ในสถานที่ที่มีการขายยาบ้า.....					
5.	ข้าพเจ้าพบเพื่อนที่ไ้ยาบ้า.....					
6.	ข้าพเจ้าถูกชักชวนให้ซื้อหรือขายยาบ้า.....					
7.	ข้าพเจ้าเห็นคนในครอบครัวไ้ยาบ้า.....					
8.	เพื่อนสนิทของข้าพเจ้าไ้ยาบ้า.....					

ส่วนที่ 3 ความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ท่านไม่แน่ใจกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
✓ 1.	ข้าพเจ้าภูมิใจมากที่ได้เกิดเป็นลูกของบิดามารดา.....					
2.	ข้าพเจ้าให้ความสำคัญกับสิ่งที่บิดามารดาคาดหวังในตัวข้าพเจ้าเสมอ.....					
3.	ข้าพเจ้าจะคำนึงถึงความรู้สึกของบิดามารดาก่อนที่จะทำอะไรลงไป.....					
4.	บิดามารดา จู้จุกจิกกับข้าพเจ้ามากเกินไปจนน่าเบื่อ.....					
5.	ข้าพเจ้าเล่าปัญหาของข้าพเจ้าให้บิดามารดาฟัง.....					
6. ✓	ข้าพเจ้าชอบรับประทานอาหารร่วมกับบิดามารดา.....					
7.	ครูเอาใจใส่ในเรื่องการเข้าชั้นเรียนของข้าพเจ้า.....					
8.	สาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากอยู่บ้านมาจากบิดามารดา.....					
9.	สาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่อยากไปโรงเรียนมาจากครู.....					
10.	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่ออยู่บ้านกับคนในครอบครัว.....					
11.	ข้าพเจ้ามีความสุขเมื่ออยู่กับเพื่อนในโรงเรียน.....					
12.	บิดามารดามีความเข้าใจในตัวข้าพเจ้าเป็นอย่างดี.....					
13.	ครูอาจารย์เป็นบุคคลที่น่าเคารพสำหรับข้าพเจ้า.....					
14.	บิดามารดาไม่รักข้าพเจ้า.....					
15.	ข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญคนหนึ่งของครอบครัว.....					
16.	ข้าพเจ้ามีความสนิทสนมกับบิดามารดาเป็นอย่างดี.....					
17.	บิดามารดาสนใจเรื่องการเรียนของข้าพเจ้าเสมอ.....					
18.	ข้าพเจ้าไม่สนใจว่ามีปัญหาอะไรเกิดขึ้นในบ้าน.....					
19.	ข้าพเจ้าเชื่อที่จะต้องปฏิบัติตามความคิดของบิดามารดา.....					
20.	ข้าพเจ้ารู้สึกโกรธเมื่อบิดามารดา.....					
21.	บิดามารดาไม่สนใจเมื่อข้าพเจ้าขอคำปรึกษา.....					
22.	เมื่อมีปัญหาข้าพเจ้าพูดคุยกับเพื่อนที่โรงเรียน.....					

ส่วนที่ 4 ความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เป็นประจำ	หมายถึง	ท่านปฏิบัติตามข้อความนั้นเป็นประจำ
บ่อยครั้ง	หมายถึง	ท่านปฏิบัติตามข้อความนั้นบ่อยครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ท่านปฏิบัติตามข้อความนั้นบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	ท่านปฏิบัติตามข้อความนั้นน้อยครั้ง
ไม่เคยเลย	หมายถึง	ท่านไม่เคยปฏิบัติตามข้อความนั้นเลย

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	ข้าพเจ้าทำการบ้าน หรืองานที่อาจารย์มอบหมายด้วยตนเอง.....					
2.	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการเล่น หรือชมกีฬาประเภทต่าง ๆ.....					
3.	นอกจากการเรียน ข้าพเจ้าเข้าร่วมกลุ่มหรือชมรมต่าง ๆ ของโรงเรียน.....					
4.	ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมป้องกันการเสพติด.....					
5.	ข้าพเจ้าช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน.....					
6.	ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการ.....					
7.	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างในการอ่านหนังสือ.....					
8.	ข้าพเจ้าทบทวนบทเรียน หรือค้นคว้าเพิ่มเติมเพื่อประกอบ การเรียน.....					
9.	ข้าพเจ้าลอกการบ้านเพื่อน.....					
10.	ข้าพเจ้าเรียนพิเศษ.....					
11.	ข้าพเจ้าช่วยคุณครูทำงานเมื่อมีเวลาว่าง.....					
12.	ข้าพเจ้าสอนการบ้านเพื่อน.....					
13.	ข้าพเจ้าหลีกเลี่ยงการเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน.....					
14.	ข้าพเจ้าหนีเรียน.....					

ส่วนที่ 5 ความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

คำชี้แจง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างหลังข้อความที่ตรงกับ
ความคิดเห็นของท่านมากที่สุด โปรดตอบทุกข้อ

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น
เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านเห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ท่านไม่แน่ใจกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยกับข้อความนั้น
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ท่านไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนั้น

ข้อที่	ข้อความ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
1.	การศึกษาคือแนวทางที่นำไปสู่ความสำเร็จ.....					
2.	การเรียนรู้เป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย.....					
3.	ผลการเรียนไม่มีความสำคัญ ขอแค่จบก็พอใจแล้ว.....					
4.	ข้าพเจ้าไม่ยอมทุจริตในการสอบแม้ว่าจะมีโอกาส.....					
5.	การเรียนรู้ให้ได้เกรดดีเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับข้าพเจ้า.....					
6.	ข้าพเจ้าไม่สูบบุหรี่ ดื่มเหล้า หรือลองยาเสพติดแม้ว่าจะถูก ชักชวน.....					
7.	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามความพอใจโดยไม่สนใจกฎระเบียบ.....					
8.	ข้าพเจ้าชอบฝ่าฝืนกฎหมาย.....					
9.	ข้าพเจ้าไม่ยอมขาดเรียนโดยไม่จำเป็น.....					
10.	ข้าพเจ้าพยายามรักษาความซื่อสัตย์สุจริตในทุกกรณี.....					
11.	จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายบ้านเมือง.....					
12.	คนที่ยึดถือและปฏิบัติตามเกณฑ์ของสังคมนับได้ว่าเป็นคนดี.....					
13.	มาตรการทางกฎหมายช่วยป้องกันการแพร่ระบาดของยา บ้าได้.....					
14.	กฎหมายไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ในสังคมไทย.....					
15.	คนทำผิดสามารถหลบเลี่ยงการถูกลงโทษได้หากรู้จักวิธี.....					
16.	ตำรวจเป็นบุคคลที่ช่วยป้องกันการแพร่ระบาดของยาบ้า.....					
17.	ตำรวจมีความซื่อสัตย์ในการจับกุมผู้เสพยาบ้า.....					
18.	ต้องรู้จักผู้มีอิทธิพลจึงจะอยู่ในสังคมไทยได้.....					
19.	สังคมจะไม่มีปัญหาถ้าทุกคนปฏิบัติตามกฎหมาย.....					
20.	ครูขาดความยุติธรรมในชั้นเรียน.....					
21.	ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว.....					
22.	นักเรียนไม่ควรละเมิดระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน.....					

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.ดุษฎี โยเหลา
สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ
ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ภาคผนวก ข

คุณภาพเครื่องมือ

ตาราง 20 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความเชื่อเกี่ยวกับยาบ้า

ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted	ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted
1	9.211	.9017	11	9.216	.9004
2	11.923	.8998	12	8.873	.9006
3	9.586	.8990	13	2.472	.9063
4	7.587	.8991	14	8.089	.9030
5	13.573	.9010	15	7.321	.9019
6	16.899	.8970	16	7.538	.9027
7	11.744	.8987	17	6.680	.9003
8	8.454	.9028	18	2.509	.9037
9	10.210	.9018	19	3.557	.9001
10	4.022	.9008			

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9084

ตาราง 21 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามโอกาสในการอยู่ใกล้യാ

ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted
1	7.703	.6319
2	2.456	.6685
3	7.104	.6329
4	5.338	.6266
5	3.775	.6402
6	8.778	.6277
7	2.179	.6696
8	28.504	.6054

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6765

ตาราง 22 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความผูกพันกับบิดามารดา เพื่อนและครูอาจารย์

ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted	ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted
1	4.268	.9031	12	7.431	.8994
2	7.551	.8997	13	6.072	.9026
3	6.453	.9005	14	7.184	.9016
4	5.558	.9026	15	5.921	.9015
5	6.002	.9013	16	6.760	.8992
6	5.958	.9012	17	5.433	.9018
7	5.267	.9027	18	6.677	.9006
8	6.780	.9010	19	9.331	.8986
9	6.587	.9016	20	4.449	.9034
10	6.760	.8995	21	8.380	.9012
11	4.407	.9051	22	2.887	.9041

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .9057

ตาราง 23 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่สังคมยอมรับ

ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted	ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted
1	7.820	.7971	8	5.616	.8128
2	3.205	.8203	9	6.506	.8051
3	6.405	.8165	10	3.148	.8024
4	9.732	.8007	11	6.242	.8038
5	8.083	.8024	12	2.690	.8069
6	5.567	.8105	13	4.695	.8134
7	7.351	.8039	14	6.169	.8063

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8216

ตาราง 24 แสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามความเชื่อในกฎระเบียบและบรรทัดฐานของสังคม

ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted	ข้อ	t-test	Alpha if Item Deleted
1	6.571	.8759	12	6.580	.8726
2	9.335	.8717	13	4.204	.8756
3	9.020	.8729	14	3.171	.8800
4	6.612	.8753	15	3.740	.8774
5	6.744	.8726	16	3.729	.8777
6	8.007	.8726	17	4.910	.8749
7	7.145	.8755	18	3.915	.8725
8	11.428	.8697	19	5.483	.8762
9	6.660	.8750	20	4.063	.8789
10	6.682	.8730	21	2.484	.8792
11	4.769	.8722	22	5.374	.8746

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8803

ภาคผนวก ค

ข้อมูลการสัมภาษณ์

ข้อมูลการสัมภาษณ์

กรณีศึกษาที่ 1 : หญิง

หญิงอายุ 17 ปี เป็นหญิง หญิงเป็นบุตรคนเดียวของพ่อแม่ พ่อเคยมีภรรยามาแล้วแต่หญิงไม่ทราบจำนวน รู้เพียงว่ามากกว่า 2 คน แม่เคยมีสามีมาแล้ว 1 คน หญิงมีพี่ต่างมารดา รวม 3 คน เป็นชาย 1 คน อายุ 22 ปี เป็นหญิง 2 คน อายุ 19 และ 18 ปี หญิงเป็นเด็กเรียนดี บ้านมีฐานะ เป็นคนไม่ชอบคุยกับใคร ถ้ามีปัญหาจะแก้ปัญหาด้วยตัวเอง แต่ถ้าอึดอัดใจมากๆ จะคุยให้เพื่อนฟัง ไม่ค่อยชอบเล่าให้พ่อแม่ฟัง พ่อเป็นแพทย์ประจำอยู่ที่โรงพยาบาลบำราศนราดูร แม่มีอาชีพค้าขายอยู่ที่สโมสรทหารอากาศ แม่เป็นคนหัวโบราณ ไม่ค่อยให้อิสระ ชอบบังคับ ทำให้หญิงไม่ค่อยชอบแม่ จะรักพ่อมากกว่า ตระกูลทางพ่อเป็นแพทย์และพยาบาลทุกคน พ่อจะรักและคอยถามหญิงว่าเป็นอย่างไรบ้าง คอยเข้าใจ และให้อิสระ พ่อหญิงอายุได้ 3 ขวบ พ่อกับแม่ก็แยกทางกัน ตอนนั้นหญิงเรียนจบอนุบาล 1 พอดี พ่อก็รับหญิงไปอยู่บ้านลุงที่ชลบุรี เป็นโรงงานปูน มีคนงานมาก พื้นที่ใหญ่ประมาณเท่าบ้านปรางค์ กว้างขวางมาก หญิงบอกว่าในบ้านไม่ค่อยมีใครสนใจใคร หญิงจะทำอะไรไม่มีใครว่า แต่ห้ามออกนอกบ้าน หญิงเล่าให้ฟังว่ามีอยู่ครั้งหนึ่ง ตอนนั้นหญิงเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 กำลังเดินเล่นในบริเวณท้ายบ้าน พบบ้านคนงานเลยเดินเข้าไป พอถึงชั้น 2 ที่ห้องน้ำล้างหญิงพบเครื่องปั๊มยาบ้า มีลักษณะคล้ายที่ทำน้ำแข็งใส แต่ขนาดเล็กกว่า สามารถปั๊มยาบ้าได้ครั้งละ 10-20 เม็ด และเห็นกระป๋องนมผงเด็กวางอยู่ในกระป๋องมียาบ้าจำนวนมาก พอเดินเข้ามาเห็นเลยบอกหญิงว่าต่อไปห้ามเข้ามาที่นี่อีก หญิงบอกว่าตอนนั้นไม่แน่ใจว่าขายยาบ้าหรือไม่ จึงไปถามลุง ลุงบอกว่าคนงานต้องใช้เพื่อให้ทำงานได้ทนยิ่งขึ้น ช่วงปิดเทอมแม่มารับหญิงไปอยู่กรุงเทพฯ เจ็ก (น้องแม่) ก็ชวนหญิงสูบบุหรี่ หญิงสูบไม่เป็น เจ็กจึงสอนให้สูบ จากนั้นเมื่อพ่อทราบเรื่องจึงพาหญิงย้ายโรงเรียนจากชลบุรีมาอยู่ที่กรุงเทพฯ มาอยู่กับพ่อ แต่พ่อไม่มีเวลาให้ จึงให้หญิงอยู่กับพี่สาวต่างแม่ ซึ่งพี่สาวคนนั้นนิสัยดี ปัจจุบันเรียนอยู่มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย พ่อให้เงินหญิงกับพี่สาวคนละ 1,000 บาทต่อวัน พร้อมกับบัตร ATM อีกคนละ 1 ใบ หญิงบอกว่าช่วงนั้นไปเที่ยว The Mall งามวงศ์วานทุกวัน ตอนนั้นหญิงเกเรมาก ดึงในโรงเรียน เป็นหัวหน้าแก๊งค์ เพราะมีเงินเยอะ อยากได้อะไรก็ได้ บางวันก็ไม่ไปโรงเรียน หันไปอยู่บ้านเพื่อน เพื่อนชวนสูบบุหรี่ และดูยาบ้า หญิงก็เลยลองดูเพราะเห็นตั้งแต่เด็ก แต่ไม่รู้ว่าเขาเสกกันอย่างไร หญิงบอกว่าไม่ค่อยชอบ แต่พอเห็นของก็ต้องสูบถ้าไม่เห็นจะรู้สึกเฉยๆ

หญิงเล่าให้ฟังเพิ่มเติมว่า ช่วงใกล้จะจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พ่อพาหญิงไปแม่ฮ่องสอน ไปเอายาบ้าสถานที่ที่ไปอยู่ในภูเขา เป็นโรงงานใหญ่มาก มีคนแต่งตัวแบบทหารพรานยืนถือปืนคุมตลอดระยะทางที่รถแล่นเข้าไป เมื่อรถเข้าไปจะต้องปิดไฟหน้ารถ และต้องเข้าไปตอนกลางคืน พอไปถึงจะมีคนส่องไฟเข้าไปในรถว่าใครมาบ้าง หญิงได้เข้าไปที่ห้องโถงใหญ่กับพ่อเพื่อคุยกับหัวหน้าใหญ่ จากนั้นก็เข้าไปที่ห้องเก็บของ หญิงบอกว่าตกใจมากเพราะของที่เห็นอยู่ตรงหน้าเป็นยาบ้ากองเท่าภูเขา หลายกอง และมีถุงที่บรรจุยาบ้าไว้แล้ว ถุงละ 200 เม็ด เขาขายในราคาเม็ดละ 1 บาท หัวหน้าใหญ่ให้คนงานตักยาบ้าใส่กระสอบให้พ่อ บอกว่าไม่ต้องนับ คิดไปพลั่วละ 20 บาท ขนาดของพลั่วไม่ใหญ่มากนัก หัวหน้าใหญ่บอกว่าให้จ่ายเป็นเหรียญเพราะธนบัตรของไทยพวกเขาใช้ไม่เป็น เอาไป玩玩เล่นเปล่าๆ หญิงบอกว่าตั้งแต่นั้นมาหญิงรู้สึกว่ายาบ้าหาได้ง่ายขึ้น เมื่อไม่มีก็เอาที่พ่อ หญิงยังรู้สึกว่าตนยิ่งใหญ่ มีอำนาจ มีเงิน หลังจากนั้นหญิงก็เริ่มพัฒนาเป็นผู้ชายและใช้ยาบ้ามากยิ่งขึ้น หญิงบอกว่าใช้แล้วติด ถึงตอนนี้หญิงเล่าว่าพ่อออกจากการเป็นแพทย์แล้ว เนื่องจากถูกจับคดียาบ้าข้อหา มีไว้เพื่อจำหน่าย จำนวน 200,000 เม็ด ศาลตัดสินประหารชีวิตแต่ลดโทษเหลือจำคุก 50 ปี แต่พ่อก็ยังส่งทุเรียน บุหรี่ และยาบ้าจากเรือนจำบางขวางมาให้ที่บ้านได้ทานอยู่เรื่อยๆ และตอนนั้นหญิงอายุ 12 ปี

มีแฟนแล้ว หญิงหนีออกจากบ้านไปอยู่กับแฟนที่ปากเกร็ด หญิงเล่าว่าตอนที่อยู่ปากเกร็ดหญิงเป็นผู้ค้ายาบ้า รายใหญ่ มีคนที่อายุมากกว่าเป็นลูกน้องอยู่หลายคน คอยเป็นหูเป็นตาและหาลูกค้าให้ หญิงยอมรับว่าช่วงนั้น หญิงเสพยาบ้าทั้งวัน เริ่มจากตอนเช้าเวลา 5.30 น. จะเสพก่อนไปตลาดเพื่อเอาของไปขาย พอกลับจากตลาด ก็เสพอีก ประมาณ 8.00 น. ก่อนจะไปรับของจากขาใหญ่ก็เสพ กลับมาห่อของเรียบร้อยก็เสพ แล้วก็นอน พอ ตื่นขึ้นมา 11.00 น. ก็เสพ แล้วก็นอน ตอนเย็นๆ ก็เสพ พอประมาณ 21.00 น. จะปิดประตูบ้าน จะไม่เปิดบ้าน ตอนกลางคืน ลูกค้าบางคนที่ต้องการยาบ้าตอนนี้ จะให้ติดต่อโดยใช้วิธีผิวปากเรียก หรือบางรายอาจโทรศัพท์ มาสั่ง แต่ส่วนใหญ่หญิงจะเอายาบ้าไว้ที่ลูกน้องให้ลูกน้องเป็นคนคอยจัดการ คอยปล่อยของให้ ที่บ้านหญิงจะ ไม่มีของอยู่เลย เพราะเดี๋ยวตำรวจมาค้นเจอ สาเหตุที่หญิงถูกจับคราวนี้ หญิงเล่าให้ฟังว่าเป็นการล่อซื้อจาก ตำรวจ 40 เม็ด ก่อนที่จะถูกจับครั้งนี้หญิงเคยถูกจับมาแล้วหลายครั้ง แต่แต่ละครั้งจำนวนเม็ดมากกว่าครั้งนี้ ทั้ง 180 เม็ด 120 เม็ด และ 191 เม็ด แต่ก็ให้เงินตำรวจไปทุกครั้งและพันข้อหาทุกครั้งเช่นเดียวกัน แต่ครั้งนี้ไม่มี เงินติดตัว เพราะให้เงินตำรวจไป 6 ครั้งติด (รวมประกันลูกน้อง 3 ครั้ง) ตำรวจบอกจะให้เวลา 15 นาที ถ้าไม่มีเงินก็ไปโรงพัก พอแฟนเอาเงินมาตำรวจบอกว่าส่งเรื่องเข้าโรงพักไปเรียบร้อยแล้ว หญิงเลยถูกจับ หญิงอยู่ บ้านปราณีมา 8 เดือนแล้ว เพิ่งตัดสินให้จำคุก 1 ปี

หญิงบอกว่าใช้ยาบ้ามา 4 ปีแล้ว ผลดีของการใช้ยาบ้าไม่มีเลย มีแต่ผลเสีย หญิงเล่าว่าบางครั้ง ตัวเองรู้สึกเบลอ ประสาทเสื่อม ปวดหลัง ปวดขา รู้สึกว่ากระดูกยุ เพราะเคยได้ยินมาว่ายาบ้าผสมกรัสม็อกโซน หญิงเคยหกล้มแล้วลุกไม่ขึ้นเหมือนไม่มีกระดูกสันหลัง และจะเป็นอย่างนี้บ่อยๆ ปัจจุบันก็ยังเป็น หญิงคิดว่า คนส่วนใหญ่ที่ติดยาบ้าสาเหตุมาจากสิ่งแวดล้อม ทั้งคนในบ้าน แถวบ้าน คนที่เรารู้จัก ถ้าเขาใช้ยาหรือขายยา ก็ทำให้ติดยาบ้าได้ หญิงมองว่ายาบ้าเป็นเรื่องธรรมดาไม่ได้เป็นสิ่งผิดกฎหมาย เพราะหญิงคลุกคลีมาตั้งแต่ เด็ก สำหรับกฎหมายหญิงบอกว่าศักดิ์สิทธิ์และเที่ยงตรง เชื่อถือได้ แต่ตำรวจหรือพวกที่ใช้กฎหมายกลับไม่ เชื่อตรง มั่นใจเสียไม่ดี บางคนทั้งเสพยาบ้าและขายยาบ้า เอายาบ้ามาจากที่อื่นมาให้เราขาย ถ้าเรามีเงินตำรวจ ก็จะได้กับเรา มีตำรวจเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่เป็นคนดี หญิงบอกว่าตนเองเกิดมาใช้กรรม ยาบ้าทำให้หญิงได้ ข้อคิดที่ว่า ตอนที่ไม่มีเงินเราสบายทุกอย่าง มีแต่คนคอยฟัง เงินให้เราได้ทุกอย่างที่เราต้องการ หญิงบอกว่าตอนนี้ กำลังคิดอยู่ว่า ถ้าออกจากบ้านปราณีไปแล้วจะไปช่วยแม่ขายของที่สโมสร หรือจะกลับไปอยู่ที่ปากเกร็ด เพราะ ไม่แน่ใจว่าคนทั่วไปจะยอมรับคนที่เคยถูกจับได้หรือไม่ แต่สำหรับวงการของยาบ้าหญิงสามารถอยู่ได้แน่นอน เพราะวงการนี้ชอบคนใจถึง ซึ่งตัวหญิงเองก็เป็นคนใจถึงอยู่แล้ว และหญิงก็รู้จักวงการนี้เป็นอย่างดี

กรณีศึกษาที่ 2 : เกตุ

เกตุอายุ 16 ปี เป็นหญิง เกตุเป็นบุตรคนเดียวของพ่อแม่ พ่อเคยมีภรรยามาแล้ว 2 คน แม่เกตุเป็น คนที่ 3 เกตุบอกว่าตั้งแต่จำความได้ เห็นพ่อกับแม่ทะเลาะกันทุกวัน พ่อกับแม่แยกทางกัน แม่ไปอยู่กับยาย อยู่กัน 2 คน ซึ่งอยู่ในซอยเดียวกับพ่อ (ซอยพหลโยธิน 34) ยายขายข้าวแกง ส่วนแม่ทำงานที่โรงงานทอผ้า ห่ม ที่บ้านพ่อก็มี พ่อ และพี่ชาย 2 คน พ่อไม่ทำงานกินแต่เหล้า พี่ชายคนโตติดยาบ้า คนที่ 2 ติดกาบ ถูกจับ 10 รอบแล้ว เกตุบอกว่าพี่ชายคนนี้ไม่รู้เรื่อง คล้ายกับคนปัญญาอ่อน คนบ้า ส่วนพ่อติดฝง เกตุเล่าว่าเห็น พ่อฉีดฝงตั้งแต่เกตุยังเด็ก ตอนเกตุเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พ่อจะให้เกตุไปซื้อผงกับยาบ้าให้ทุกวัน ถ้า ไม่ไปจะตี ตอนนั้นเกตุบอกกับตัวเองว่ายังไงก็จะไม่ติดเฮโรอีนกับยาบ้าเป็นอันขาด เพราะคนในบ้านติดกัน หมด ข้างบ้านก็มีคนขาย คนเสพ คนติดยาบ้ากันทั้งซอย ตรงข้ามบ้านพ่อก็มีร้านขายโจ๊กได้ตันไม้ ซึ่งเป็น แหล่งในการขายยาบ้าของซอย เกตุบอกว่าเกลียดยาเสพติดมาก

เกตุเล่าว่าพอเกตุเรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 แม่ก็รับไปอยู่ด้วย เกตุเข้าเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม แรกๆ ก็หนีเรียนไปเที่ยวสวนสยามกับเพื่อนๆ ไป Fashion Island ไป The Mall บางกะปิ บางครั้งพอไปเรียนเพื่อนก็ชวนโดดเรียนไปที่สลัมบ้านเพื่อนซอยพหลโยธิน 45 เพื่อนให้เกตุดูยาบ้า เกตุไม่ดูตูด เพื่อนก็คะยั้นคะยอ คะยั้นคะยอนานมากและบอกว่าไม่ติดหรอก ถ้าไม่ดูตูดจะโกรธ เกตุกลัวเพื่อน โกรธเลยดูตูด เกตุบอกว่าตอนแรกดูตูดไม่เป็น เพื่อนก็สอนว่าให้กลืนควัน ไม่ต้องฟัน ดูไปได้ 2 ขา (ครึ่งเม็ด) จากนั้นเกตุก็ไม่กลับบ้าน 2 วัน เพื่อนเกตุให้เกตุโทรศัพท์ไปบอกแม่ว่ารถชน แต่ไม่เป็นอะไรมากนอนนอนบ้าน เพื่อน แม่ก็เชื่อ พอกลับบ้านมาแล้วเกตุก็ออกจากบ้านตอนเช้าตามปกติเพื่อไปโรงเรียน แต่เกตุก็โดดเรียนไป ดูตูดมาที่เดิมอีก คราวนี้ไม่ไปเรียน 15 วันติด พอกลับบ้านแม่ถามว่าไปไหนมา เกตุก็บอกว่าไปโรงเรียน แม่บอกว่าโกหก ครูที่โรงเรียนโทรศัพท์มาที่บ้านบอกว่าเกตุไม่ไปเรียน 10 กว่าวันแล้ว โดนตีไป 6 ที เกตุบอกว่า วันนั้นโมโหแม่มาก รุ่งขึ้นเกตุเลยเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋านักเรียนหนีออกจากบ้าน ยายให้เงินมา 50 บาท ดูยาบ้า ไปได้ 2 ตัว พอนวันที่ 3 พ่อมาตามเจอที่ท้ายซอยพหลโยธิน 45 ก็วิ่งหนี พอพ่อพาเกตุกลับมาที่บ้านได้ ก็ตีเกตุ กระตืบ จิกผม และบอกว่าจะโกนผมทิ้ง เกตุนึกในใจว่าจะประชดพ่อ จะเลวให้สุดๆ เกตุเล่าว่าคราวนี้หนีไปไกลกว่าเดิม ไปอยู่ธยา ไปทำงานเป็นแคชเชียร์ร้านขายของในปั้มน้ำมัน Q8 ได้วันละ 80 บาท ทำงาน 3 ชั่วโมง ทำได้ 1 เดือนจึงลาออกกลับมากลางเทพ เพราะเป็นช่วงวันเกิด อยากมาเที่ยวกับแฟน ตอนนั้นมีเงินกลับมา 2,500 บาท เสพยาบ้าไป 3 วันติด แล้วก็กลับไปทำงานที่อยู่อีก แต่คราวนี้ไปทำงานล้างจานที่ร้านอาหาร ได้เงินเดือนละ 3,000 บาท แต่ทำได้เพียง 1 สัปดาห์ พ่อก็ไปตามกลับมาบ้านให้มาอยู่กับแม่ เกตุเล่าว่าแม่เลี้ยงดู เกตุเป็นอย่างดี บอกให้เกตุสัญญาว่าจะเลิกเสพยาบ้า แม่บอกว่าเป็นห่วง แล้วตอนนั้นเกตุต้องเข้าโรงพยาบาล เพราะหายใจไม่ออก โรคหอบกำเริบ ต้องนอนพักในโรงพยาบาล 3 วัน หมอบอกว่าให้เกตุเลิกยาบ้าถ้าไม่เลิก มีสิทธิ์ตายได้ พอกลับบ้านเกตุมีอาการอยากยาบ้า ตัวจะสั่น แม่บอกให้ทน แต่แม่เห็นเกตุอยากมากเลยให้ เพื่อนเกตุไปซื้อยามาให้ 1 เม็ด เกตุเล่าว่าหลังจากนั้นเกตุก็หนีไปเสพยาบ้าที่บ้านเพื่อนที่วังหิน พอกลับมาที่บ้านพ่อกับแม่ก็นั่งรออยู่ แม่ร้องไห้บอกว่าให้เกตุไปเลิกยา พ่อแม่กลับไปบ้านเกตุก็เสพยาบ้ากับพี่ชาย พ่อเห็นพ่อก็กะแค้น คราวนี้เกตุบอกว่าเกตุเริ่มปล่อยยาเอง เพราะได้เงินวันละ 1,000 กว่าบาท เกตุบอกว่าขายยาบ้า กับแฟนได้ทั้งเงินได้ทั้งยา คือรับยาบ้ามาเม็ดละ 50 บาท เกตุเอาไปขายเม็ดละ 80-100 บาท และถ้าขายได้ 80 เม็ด เราจะได้ฟรี 20 เม็ด เกตุบอกว่าเงินดีมาก และพ่อจะชอบมาขอเงิน เกตุก็จะใช้คำพูดที่รุนแรงกับพ่อ ว่า พ่อไม่มีปัญญาหรือไง พ่อก็ก้าวเรา เกตุขายยาบ้าได้ไม่ถึง 1 เดือน เกตุก็ถูกจับ ตอนนั้นมียาบ้าที่ตัว 9 เม็ด เกตุเล่าว่าก่อนหน้านี้ก็เคยถูกจับมาแล้ว 2 ครั้ง แต่เป็นสายให้ตำรวจ เลยไม่ถูกดำเนินคดี ครั้งนี้คงเป็นเพราะ ใกล้สิ้นปีตำรวจต้องเอาผลงานเลยจับจริง จึงไม่สนใจว่าเกตุจะเป็นสายให้ตำรวจหรือไม่

เกตุบอกว่าเวลาว่างจะชอบไปเดินเที่ยวห้างสรรพสินค้ากับเพื่อน ไปบ้านเพื่อน มีเรื่องอะไรจะคุยกับเพื่อน สำหรับแม่ เกตุรู้สึกว่ามีรักเกตุมาก เกตุจะฟังแม่ ไม่เถียง รักแม่กับยายมาก แต่กับพ่อจะเถียง ไม่อยาก ฟังพ่อสอน จะว่าพ่อ ต่ำพ่อ เกตุบอกว่าที่เกตุเกลียดพ่อเป็นเพราะพ่อชอบใช้ความรุนแรง ชอบตบ นึกจะดีก็ตี และกระตืบเกตุด้วย เกตุคิดว่าตัวเองยังใช้กรรมไม่หมด ต้องใช้กรรมไปเรื่อยๆ เกตุบอกว่ากฎหมายเป็นสิ่งดีแน่นอน ตายตัว ชัดไม้ได้ ช่วยป้องกันสังคมให้พ้นจากคนที่คิดไม่ดี ทำไม่ดี แต่ตำรวจไม่ค่อยซื่อสัตย์ ไม่ยุติธรรม นิสัยไม่ดี เป็นคนเอายาบ้ามาขายเสียเอง ทะเล่ พ่อถึงเวลาค้นตัวไม่ยอมให้ตำรวจหญิงค้น ทั้งๆที่ตำรวจหญิง ก็ยืนอยู่ แล้วก็จับหน้าอก พูดยาไม่ดี พ่อสอบปากคำจะถามแต่เรื่องบนเตียง ส่วนพวกสายตรวจจะชอบกินเงิน ถ้าเรามีเงินจะไม่จับเรา และจะชอบชวนไปเที่ยว มาตามให้เราไปเที่ยวด้วย

เกตุบอกเพิ่มเติมว่าตอนติดยาบ้าเกตุประชดพ่อแม่อายเดียว ไม่เอาพ่อแม่ จะเอาแต่เพื่อน ไม่สนใจใครเลยนอกจากเพื่อนและแฟน ผลดีของการใช้ยาบ้าไม่มีเลย มีแต่ทำให้ร่างกายผอมซูบ ตัวเหลือง ผิวดำคล้ำขึ้น

ทำให้ตัวเราไม่มีอนาคต เกตุบอกว่าเมื่อออกไปอยู่ข้างนอกจะตั้งใจเรียนหนังสือ ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาบ้าอีกแล้ว จะไปอยู่บ้านแม่ ไปไม่ที่บ้านพ่ออีก เพราะบ้านพ่อก็มีแต่คนใช้ยาเสพติดกลัวจะหักห้ามใจไม่ได้

กรณีศึกษาที่ 3 : เล็ก

เล็กอายุ 16 ปี เป็นหญิง เล็กเป็นพี่คนโต มีน้อง 6 คน มีพี่ชายคนละพ่อ 1 คน พี่ชายคนละแม่ 1 คน เล็กไม่ได้เรียนหนังสือ เล็กเล่าว่าตัวเล็กเองมีแฟนแล้ว แฟนเล็กอายุ 24 ปี อาชีพรับจ้างทั่วไป เล็กมีบุตร 1 คน อายุ 2 ขวบ และเล็กยังเล่าต่อว่าตอนตั้งท้องลูก เล็กอายุ 13 ปี คิดจะเอาออก แต่ท้องได้ 3 เดือนแล้ว เอาออกไม่ทัน และกลัวจะเป็นบาปกรรม พ่อแม่เลยทำพิธีผูกข้อมือให้เล็กกับแฟนว่าเป็นสามีภรรยา กัน อาชีพทางบ้านของเล็กคือหาของเก่าขาย เล็กอยู่กับยาย พ่อ แม่ และน้องๆ ในครั้งแรกที่เล็กรู้จักยาบ้าเพราะออกไปหาของเก่า แต่ตอนนั้นเล็กร่วงนอนมากไม่สามารถทำงานได้ เพื่อนจึงถามเล็กว่าดูยาบ้าเป็นไหม เอาไปกระตุ้นหน่อย ใช้แล้วไม่ร่วง และเพื่อนบอกอีกว่า “อีกหน่อยมึงก็ต้องใช้” เล็กก็เลยลองใช้ พอใช้ไปรู้สึกว่ามันร่วงสบาย เล็กบอกว่าเล็กเสพอย่างเดียว และที่ไชยาบ้าเพื่อต้องการให้ทำงานได้ เพราะต้องตื่นแต่เช้าออกไปหาของเก่า โดยเล็กซื้อมาตัวละ 50 บาท ใช้ตอนเช้าครึ่งเม็ดและตอนเย็นครึ่งเม็ด ซึ่งทั้งพ่อและแม่ของเล็กก็เสพยาบ้าด้วย

เล็กเล่าว่าเคยถูกตำรวจจับ 3 ครั้ง แต่ทุกครั้งปล่อยตัว เพราะหน้าของเล็กเป็นตำรวจ หน้าเห็นเล็กติดยาบ้ามากเลยพาไปเลิกยา (จำสถานที่ไม่ได้) ไปอยู่ได้ 2 เดือน พอกลับมาเห็นเพื่อนข้างบ้านเสพกันอยู่ก็เลยเสพอีก เล็กบอกว่าช่วงนั้นทะเลาะกับแม่บ่อย แม่ชอบเล่นไฟ และขี้บ่น และเล็กเป็นคนติดเที่ยวด้วย เลยประชดแม่ไปว่าจะไปไชยาบ้า จึงหนีออกจากบ้านมาอยู่ที่บ้านแฟน แฟนของเล็กเป็นคนดี ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดเลย จะดูแลลูก ไม่เที่ยว หลังจากนั้นพ่อกับแม่ก็ถูกจับ เพราะตำรวจสายสืบเข้าไปค้นที่บ้านมีหมายค้น แต่ไม่เจอของกลางเลยยึดยาบ้าให้พ่อ 103 เม็ด แม่ 1 เม็ด ทำให้เล็กกับแฟนต้องไปอยู่ที่บ้านเพื่อคอยดูแลยายกับน้องๆ เล็กเล่าว่าเล็กไชยาบ้าเพิ่มมากขึ้นเพราะเงินไม่พอเลี้ยงคนทางบ้าน จนหน้าของเล็กที่เป็นตำรวจอยากให้เล็กเลิก เลยยึดยาบ้าให้ 1 เม็ด เพื่อให้เล็กเข้าไปเลิกยาที่บ้านปราชญ์ แต่ลูกน้องของนายอยากได้รางวัลเลยยึดยาบ้าให้เล็กอีก 10 เม็ด เล็กจึงถูกจับคดีครอบครองเพื่อเสพ 11 เม็ด

เล็กบอกว่าถ้าไม่เสพยาบ้าก็จะมีแรงทำงาน ที่บ้านจะไม่มีเงินกินข้าว แต่เมื่อเสพแล้วจะทำให้ร่างกายซูบผอมเหมือนผีตายซาก เบื่ออาหาร สมอเสื่อม ประสาทเสื่อม เป็นคนหลุดโลก อ่อนแอ หูแว่ว พอเสพไปแล้วเหมือนมีคนมาพูดข้างๆ หูว่าเล็กไม่ดีที่เสพยาบ้า เป็นบาปกรรม ตำว่าแม่ ต้องตกนรก เป็นเปรต เล็กบอกว่าส่วนหนึ่งที่ทำให้เล็กติดยาบ้าเป็นเพราะอยากรู้อยากลอง ประชด เอาอารมณ์เป็นใหญ่ และเป็นเพราะความจำเป็นที่ทางบ้านไม่มีเงิน

กรณีศึกษาที่ 4 : ปุ๊

ปุ๊อายุ 16 ปี เป็นหญิง ปุ๊เป็นบุตรคนเดียวของพ่อแม่ พ่อกับแม่แยกกันตอนปุ๊อายุ 9 ปี พ่อมีภรรยาใหม่ มีลูก 1 คน ปุ๊เคยอยู่กับแม่ พ่อของปุ๊เสียตอนปุ๊อายุ 11 ปี เพราะนั่งกินเหล้ากับพ่อตาของแม่ เลี้ยงกลางทุ่งนาโดนฟ้าผ่าตาย พอปุ๊อายุได้ 12 ปี แม่ก็มีสามีใหม่ ไม่มีบุตร แม่ปุ๊ชอบเล่นไฟ ไม่ค่อยมีเวลาได้เจอกัน แม่ไม่ค่อยได้ดูแลปุ๊ ปุ๊เล่าว่าพ่อเลี้ยงไม่ค่อยชอบปุ๊ บอกว่าปุ๊เกเร แต่พ่อเลี้ยงดูแลแม่ดีมาก รักแม่มาก ปุ๊กับพ่อเลี้ยงไม่เคยทะเลาะกันแรงๆ ต่อมาแม่ปุ๊ตายเพราะเป็นเอดส์เมื่อ 4 เดือนที่แล้ว ทำให้ปุ๊ไม่รู้จะอยู่กับใคร เลยไปอยู่กับเพื่อนที่ตลาดดินแดง

ปุ๊เล่าว่ายาสเสพติดชนิดแรกที่ปุ๊ใช้คือกาว ตอนนั้นอายุ 12 ปี เป็นช่วงที่แม่มีสามีใหม่ และเป็นช่วงที่กาวกำลังดังมาก เลยดม คิดว่าใช้แล้วเทห์ ไปดมที่บ้านเพื่อนตรงแฟลตดินแดง ถูกตำรวจจับไปอยู่บ้านปราชญ์

1 วัน หลังจากนั้นปุ๋ยก็เริ่มเสพยาบ้า เสพยาบ้าปี 2540 ปีเดียวกับที่ใช้กาว เพราะเพื่อนชวนและตัวปุ๋ยเองคิดว่าไม่มีอะไรดีกว่าการได้อยู่กับเพื่อนอีกแล้ว เมื่อเพื่อนเสพปุ๋ยก็เสพ อยากรู้ว่าเสพไปแล้วเป็นยังไง ปุ๋ยบอกว่าเสพไปแล้วรู้สึกตัวเองกระชุ่มกระชวย ตื่น กระตุ่นให้ตัวเองมีแรง ไม่นั่งอยู่เฉยๆ ตอนนั้นปุ๋ยไปทำงานอยู่ กับรถบัสที่จะตระเวนไปกับตลาดนัด ปุ๋ยได้ค่าจ้างวันละ 180 บาท ผ่านไป 2 เดือนเพื่อนก็แนะนำให้รู้จักกับแฟน พอช่วงปี 2542 ก็เลยไปอยู่บ้านแฟน บ้านของแฟนปุ๋ยชายผึกและชายยาบ้าด้วย ปุ๋ยบอกว่าตอนนั้นยาบ้ากำลังดัง ปุ๋ยอยู่กับพ่อ แม่ พี่สาว พี่ชาย ลูกพี่สาว และแฟน พ่อขับรถสามล้อรับจ้าง แม่กับแฟนชายผึกในตลาด พี่สาวถูกตำรวจจับอยู่ที่ตลาดยาวข้อหาเมียบ้า 42 เม็ด พี่ชายถูกตำรวจจับอยู่คุกใหญ่ข้อหาจำหน่ายยาบ้า 10 เม็ด ปุ๋ยมีหน้าที่ทำงานบ้าน ดูแลบ้าน และดูแลลูกพี่สาว ปุ๋ยบอกว่านี่คือครอบครัวของปุ๋ย เพราะที่บ้านแฟนดูแลปุ๋ยเป็นอย่างดี ที่บ้านแฟนชายยาบ้าด้วย เพราะว่าทำงานในตลาดสดต้องตื่นแต่เช้าทุกวัน เริ่มจากคนในบ้านใช้เองและเห็นว่าได้กำไรดีเลยเริ่มขาย วันที่ปุ๋ยถูกจับตำรวจที่เป็นสารวัตรเข้ามาค้นในบ้าน บอกว่าให้เอายาบ้าออกมาให้หมด ไม่อย่างนั้นจะจับเจ้าของบ้าน ซึ่งก็คือแม่ของแฟน ปุ๋ยเล่าว่าตำรวจคนนี้อาจจริง ปุ๋ยรู้จักดี เพราะเคยเป็นสายให้กับเขามาก่อน ปุ๋ยกลัวว่าเขาจะจับแม่ เพราะถ้าจับแม่ แม่ต้องโดนจับไปอยู่คุกใหญ่ ซึ่งโทษหนักแน่นอน ปุ๋ยจึงเอายาบ้าออกมาแล้วบอกว่าเป็นของตัวเอง เพราะถ้าถูกจับจะไปอยู่บ้านป้าณี สักพักเดียวก็ออกมา เป็นเด็กอายุไม่ถึง 18 ปี โทษน้อยกว่าผู้ใหญ่ ปุ๋ยบอกว่าพอถูกจับไม่มีใครมาเยี่ยมเลย ซ้ำยังตำและว่าปุ๋ยว่าเป็นเด็กไม่ดี อุดสำห้ให้ที่พักรักษาตัวและเลี้ยงดูอย่างดีไม่คิดว่าจะขายยาบ้า พอปุ๋ยวานให้ตำรวจไปตามแม่กับแฟนมาเยี่ยมที่โรงพัก เขากลับบอกว่าไม่รู้จัก ปุ๋ยเล่าว่าเสียใจมาก ไม่คิดว่าครอบครัวของแฟนจะทำกับตนอย่างนี้

ปุ๋ยบอกว่าชีวิตของปุ๋ยต้องสู้ ไม่คิดฆ่าตัวตายเป็นอันขาด เพราะการฆ่าตัวตายเป็นสิ่งที่โง่ เสียชาติเกิด แม่อดสำห้เลี้ยงเรามา การฆ่าตัวตายเป็นบาปกรรม ตนต้องอยู่ในโลกนี้ให้ได้ ปุ๋ยบอกว่ายาบ้าเป็นเรื่องของใจ ถ้าใจหนักแน่นก็ไม่ติด และเป็นเรื่องของสังคม สิ่งแวดล้อมด้วย ถ้าสิ่งแวดล้อมที่เราอยู่ไม่มียาบ้า เราก็ก็น่าจะดี สาเหตุที่ติดยาบ้าปุ๋ยเล่าว่าเพราะอยากรู้ อยากลองว่าเสพแล้วจะเป็นอย่างไร เพื่อนชวน ตัวเองไม่มีที่พึ่ง ครอบครัวมีปัญหา ไม่มีใครเข้าใจ ต้องหาทางออกให้กับตัวเอง ซึ่งก็เป็นทางออกที่ผิด ตัวปุ๋ยเองใช้วิธีสุดค้วน เพราะไม่อันตราย วิธีการกินและฉีดเป็นวิธีที่อันตราย ได้ข่าวมาว่าแรงไป ออกฤทธิ์ไว อาจทำให้ตายได้ กลัวตายเลยไม่ใช่ สำหรับตำรวจ ปุ๋ยบอกว่าบางคนก็ตี บางคนก็ไม่ตี ตำรวจที่ไม่ดีจะชอบเอาของมาให้เราปล่อย ถ้าเราไม่ปล่อยให้จับเรา อย่างตำรวจที่ให้ปุ๋ยเป็นสายให้เขาทำไปเพราะต้องการจับรายใหญ่เลยยอมเลี้ยงรายเล็กอย่างเราไว้ ปุ๋ยบอกว่าอันนี้จะไปว่าเขาไม่ดีไม่ได้ ปุ๋ยบอกว่ากฎหมายเป็นสิ่งที่ดี น่าเชื่อถือ และน่าไว้วางใจที่สุด เพราะลั่นไพล่ไม่ได้ อยู่ที่คนใช้กฎหมายมากกว่า ว่าเขาจะทำถูกต้องตามกฎหมายไหม

กรณีศึกษาที่ 5 : ปู

ปูอายุ 17 ปี เป็นหญิง เป็นบุตรคนเดียวของพ่อแม่ ปูมีพี่สาวต่างพ่อ 1 คน มีพี่ชายต่างแม่ 1 คน พ่อกับแม่เลิกกันตอนปูอายุ 13 ปี ปูจึงอาศัยอยู่กับแม่ พี่สาว พี่ชาย และหลาน 2 คน หลานอายุ 15 ปี กับ 13 ปี บ้านปูชายชั่วตัวดำได้รู้ และทำร้านเสริมสวย ที่บ้านไม่มีใครใช้ยาบ้า ปูเล่าว่าตอนที่พ่อกับแม่ยังไม่เลิกกัน ปูเคยเห็นพ่อเอกภุชชาติใส่หูหิ้วแล้วสูบ เลย์แอบลอง เพราะอยากรู้ว่าเป็นยังไง ครั้งแรกที่สูบบุหรี่ก็เมา สัมผัสความทุกข์ จินตนาการไปเรื่อย สามารถกล่อมตัวเองให้มีความสุขได้ รู้สึกสบาย และพอโตขึ้นมาก็เห็นพี่สาวสูบบุหรี่ทุกวัน ก็เลยคิดว่าถ้าเราสูบคงจะเทห์ เก่ง เลย์แอบสูบบมาตลอด พอปูอายุได้ 14 ปี ตอนนั้นเรียนชั้น ม.2 คบเพื่อนกลุ่มใหญ่ บางคนก็ขายยาบ้า บางคนก็เสพยาบ้า เพื่อนก็ให้ลองยาบ้า พอได้ลองเสพรู้สึกว้าวโล่ง สบายดี เสพได้ 2 เดือนก็ถูกครูจับได้ ครูให้พักการเรียน ปูบอกว่ารู้สึกอายที่จะต้องกลับไปเรียนที่เดิม จึงลาออกมา

เรียนภาคค่ำ ตอนเรียนได้มาคบเพื่อนรุ่นพี่ที่อายุมากกว่า 5 ปี แต่ละคนมีประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติด ยาบ้า กันทั้งนั้น พอเข้ากลุ่มเดียวกันก็เลยเที่ยวและใช้ยาบ้าตาม ๆ กันไป ทำให้ไม่สนใจเรียน ปู่เล่าต่อว่าตอนเสพยาบ้า จะใช้วิธีสูดควัน เพราะเป็นวิธีที่นิยม ไม่กล้าใช้วิธีอื่น ๆ เพราะได้ยินมาว่าแรง อาจทำให้ตายได้ ถึงตอนนี้แม่รู้แล้วว่าปู่เสพยาบ้า แม่เลยกลัวว่าปู่จะยิงนิสยไม่ตีเลยพาไปเลิกยา ปู่เล่าว่าไปรักษาที่โรงพยาบาลสมเด็จ เจ้าพระยาเป็นครั้งแรก ครั้งที่ 2 ที่โรงพยาบาลรัฐรักษ์ และครั้งที่ 3 ที่บ้านตะวันออกของ ปปส. รักษามาแล้ว หลายที่แต่ก็กลับมาเสพยาบ้าอีกเหมือนเดิมทุกครั้ง เพราะพี่สาวชอบประจานปู่ต่อหน้าคนแถวบ้าน พุดจา หยาบคายใส่ตน มาใส่ไฟและบอกแม่ว่าเดี๋ยวมันก็กลับไปเอายาเหมือนเดิมอีก พอถูกว่ามาก ๆ เลยหนีออกจากบ้านไปกับเพื่อน เพื่อนมานั่งเสพยาบ้าต่อหน้าแล้วถามว่าเอาหรือเปล่า จะได้อยู่ทั้งคืน เลยอดใจไม่ไหว ปู่ บอกว่าที่พี่สาวเป็นอย่างนี้อาจเป็นเพราะว่าลูกชายคนเล็กของเขาถูกคนเมายาบ้ากดหน้าตาย เลยเกลียดพวกที่ ใช้ยาบ้าทุกคน

ปู่เป็นคนเงียบ ๆ ไม่ค่อยปรึกษาใคร มีอะไรจะคุยกับเพื่อน เป็นคนที่มั่นใจในตัวเอง เลยคิดว่าถ้าเราใช้ ยาบ้า ยาเสพติด เราจะเก่งกว่าคนอื่น แต่จริงๆ แล้วปู่บอกว่าไม่ได้เก่งเลย ปู่คิดผิด สาเหตุที่ปู่ใช้ยาบ้าเป็นเพราะ ปู่ต้องการอยากลอง อยากรู้ว่าเป็นอย่างไรมาก่อน ปู่เลือกคบเพื่อนไม่ดี คนแถวบ้านก็เตือนแต่ปู่ไม่ฟัง ปู่เล่าว่าใช้ยาบ้า มีผลดีตรงที่อย่างน้อยทำให้ปู่ได้รู้จักคนที่ด้อยกว่าเรา ทำให้รู้สึกว่าคุณค่ามากยิ่งขึ้น แต่ผลเสียก็มีตรงที่ ทำให้เราสูญเสียครอบครัว ความรัก เสียอนาคต ทำให้เราไม่เหมือนคนทั่วไป จะมีแต่คนมองไม่ดี ปู่บอกว่าตัวเอง เกิดมาเพื่อทำลายครอบครัว ทำให้แม่ผิดหวัง ทำให้แม่ร้องไห้ ทั้งที่เราผิดมาหลายครั้ง แม่ก็ยังให้อภัย แม่ให้ โอกาส ปู่คิดว่าตอนนี้เวรกรรมย้อนมาหาแล้ว

ปู่บอกว่าตำรวจบางคนก็ดี บางคนก็ไม่ดี คนไม่ดีชอบจับหน้าอก ไม่ซื่อสัตย์ ชอบกินเงินประกัน พอ จับได้ก็บอกให้เอาเงินมาประกันแล้วจะไม่ส่งเข้าโรงพัก แต่พอรับเงินไปก็เก็บเข้ากระเป๋ามีการลงบันทึก เป็นเรื่องเป็นราว ตำรวจไม่ชอบจับต้นตอ ชอบจับคนเสพแล้วก็รอเอาเงิน สำหรับกฎหมายสามารถคุ้มครอง เราได้ กฎหมายมีความยุติธรรม ซื่อสัตย์ พวกอัยการ นักสังคมสงเคราะห์ และนักจิตวิทยา จะดีกับเยาวชน จะถามว่าต้องการใครไหม ไม่ให้เราเผชิญคนเดียว ปู่สัญญากับตัวเองว่าจะไม่เอายาบ้าอีกแล้ว เรามีทิศทางที่ จะไปได้ จะไม่สนิทกับเพื่อนกลุ่มไม่ดีเหมือนก่อน จะทำตัวใหม่

กรณีศึกษาที่ 6 : พงษ์

พงษ์อายุ 17 ปี เป็นชาย พงษ์เป็นพี่คนโต มีน้องสาว 1 คน มีพี่ชายต่างพ่อ 1 คน และมีน้องชายต่าง พ่ออีก 1 คน พ่อกับแม่เลิกกันตอนพงษ์อายุ 10 ปี ปัจจุบันแม่ไปมีสามีใหม่ รวมแล้วแม่มีสามี 3 คน พงษ์พัก อยู่กับยาย น้ำ น้ำสะไกและน้องสาว ที่จังหวัดปทุมธานี ส่วนพ่อพักกับพี่ชายและน้องชายที่แปดริ้ว พงษ์บอก ว่าตัวพงษ์เองไม่ถูกกับน้ำสะไก เพราะน้ำสะไกขี้บ่น บอกว่าพงษ์เลี้ยงเสียข้าวสุก พงษ์จึงไม่ชอบ และไม่ สามารถพูดจากับใครได้ เพราะน้ำสะไกมีอำนาจในบ้าน พงษ์เล่าว่าขนาดน้ำชายยังกลัวน้ำสะไกเลย พงษ์ได้ เรียนถึงระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก็ต้องออกจากโรงเรียนเพราะที่บ้านไม่มีเงินส่ง หลังจากนั้นพงษ์ก็มาช่วย น้ำชายทำงานรับซื้อของเก่า เห็นน้ำเล่นยาบ้ากับลูกน้อง เลยจำไว้ เอามาเล่นเอง เพราะน้ำไม่ได้ชวน และอยาก รู้ว่าคืออะไร เสพแล้วจะเป็นอย่างไร บางครั้งน้ำก็ให้ไปซื้อให้ บางครั้งก็ไปซื้อกับน้ำ แต่ตอนนั้นไม่รู้ว่าเป็นยาบ้า รู้แต่ราคา เลยขอเงินยาย ขอครั้งละเล็กละน้อยหลาย ๆ ครั้ง พอครบ 100 บาท ก็เอาไปซื้อ ตอนนั้นเพื่อนชวน ก็เลยไปเสพกับเพื่อน เพราะอยากลองอยู่แล้ว ครั้งแรกที่เสพ เสพไป 1 ขา แบบสูดควัน จำวิธีการเสพมาจาก น้ำ พอเสพไปแล้วรู้สึกโล่งจุก หายจากหวัดไปเลย ยกของหนัก ๆ ได้สบายมาก เสพแล้วทำให้เราทำงานได้ นานขึ้น เริ่มเสพ 9.00 น. ออกฤทธิ์จนถึง 12.00 น. ทำงานได้สบาย ไม่มีอาการง่วงหรือล้า

พงษ์เล่าว่าใช้ยาบ้ามาแล้ว 3 ปี ใช้เพราะอยากรู้ อยากรอง แต่มาหลังๆ ใช้เพราะมีปัญหาเกี่ยวกับทางบ้าน กับน้ำสะโง่ และเข้ากับเพื่อนที่ดีๆ ไม่ค่อยได้ เลยหาทางออกให้กับตัวเอง ครั้งแรกที่ถูกจับเพราะเสพกับเพื่อน ถูกจับไปอยู่บ้านเมตตา 3 เดือน ก็ปล่อยออกมา พอออกมา ก็ไปเจอเพื่อนรุ่นพี่ที่ใช้ยาบ้าซึ่งเคยอยู่ในเรือนจำ เลยไปกับเขา เพราะคิดว่าไม่มีใครเข้าใจ พงษ์บอกว่าคราวนี้ทั้งเสพและขาย ครั้งที่ 2 ที่ถูกจับเป็นเพราะผิดเงื่อนไขของศาลอยู่บ้านเมตตาอีก 5 เดือน พอออกมา ก็ไปอยู่กับเพื่อน ไปเจอพี่ของเพื่อนที่ออกมาจากเรือนจำ ก็เลยรวมเงินกันไปซื้อมาขาย เพราะได้เงินดี ครั้งที่ 3 ที่ถูกจับเพราะสายตำรวจล่อซื้อ ตัดสินส่งไปอยู่บ้านกรุณา อยู่ได้ 2 สัปดาห์บ้านแตก เลยกลับมาอยู่ที่บ้าน กลับมาก็กินแต่เหล้า พอครบกำหนดก็กลับไปอยู่บ้านกรุณา ไปทำผิดในบ้านกรุณา ไปกระตืบเด็กในนั้นเลยโดนจับมาอยู่บ้านอุเบกขา

พงษ์บอกว่าเสพยาบ้าแล้วทำให้เขายังมีปัญหาเกี่ยวกับที่บ้านหนักขึ้น ยิ่งทำให้เข้ากับเพื่อนที่ดีไม่ได้ ทำให้ร่างกายทรุดโทรม พงษ์บอกว่ากฎหมายน่าเชื่อถือ และตำรวจก็ซื่อสัตย์ดี คอยให้ความเป็นธรรมกับสังคม และคนในสังคม โทษที่แต่ละคนได้รับพงษ์เห็นว่าเหมาะกับผู้ที่ทำผิดแล้ว ถ้ามียาบ้าเยอะก็ต้องถูกลงโทษเยอะ ต้องถูกประหารชีวิต พงษ์เสริมว่าถ้าในสังคมไทยไม่มียาบ้าจะน่าอยู่มากยิ่งขึ้น ใจของพงษ์เองอยากไปให้พ้นยาบ้า แต่ไปไหนก็เจอ ที่บ้านพ่อก็มี บ้านยายก็มี ไปไหนก็มียาบ้าทุกทิศ ไม่รู้ว่าจะหนีจากยาบ้าได้อย่างไร

กรณีศึกษาที่ 7 : เอ

เออายุ 16 ปี เป็นชาย มีพี่น้อง 2 คน เป็นฝาแฝด เอเป็นแฝดน้อง พักอยู่กับพ่อ แม่ และพี่ชาย พ่อกับแม่ก็ทะเลาะกันธรรมดา เอบอกว่าเห็นเขาทะเลาะกันตั้งแต่เด็กแล้ว แต่ก็ไม่มีอะไรรุนแรง เวลาว่างจะชอบนอนอยู่บ้านเฉยๆ ดูโทรทัศน์ เอบอกว่าพ่อกับแม่ขี้หงุดหงิด ขี้โมโห ชอบด่า ทำให้เอกับพี่ชายเบื่อกันไปหาเพื่อน เพื่อนก็ชวนไปใช้ยาบ้า ตอนแรกที่ใช้คิดว่าจะหนีปัญหาที่บ้านที่พ่อแม่ชอบบ่น คิดว่าถ้าใช้ยาบ้าจะทำให้ชีวิตเรดีขึ้น ไม่น่าเบื่อเหมือนอยู่บ้าน ไม่ต้องรับรู้เรื่องที่พ่อแม่บ่น เพราะเพื่อนบอกว่าถ้าเสพไปแล้วจะทำให้สบาย สมองโล่ง จมูกโล่ง แต่เอบอกว่ากลับเป็นผลเสียตรงที่ทำให้เกร ขโมย ทำให้เราไม่ได้อยู่บ้าน ไม่ได้อยู่กับครอบครัว ต้องมาอยู่คนเดียวในบ้านเมตตา ไม่มีคนดูแล

เอบอกว่าแถวบ้านมีแต่คนขาย และเสพยาบ้า มีแต่คนชอบทะเลาะกัน ไม่น่าอยู่ อาจเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เอเสพยาบ้าก็เป็นได้ เอเล่าว่ายาบ้าเสพแล้วติด ลองแค่ครั้งเดียวก็ติด ถ้าเห็นจะรู้สึกอยากเสพ เอเพิ่มเติมว่าตำรวจกับกฎหมายจะช่วยให้สังคมดีขึ้นได้ เพราะกฎหมายจะช่วยลงโทษผู้ที่ทำให้สังคมเดือดร้อน และตำรวจจะคอยให้ความเป็นธรรมกับสังคมได้

กรณีศึกษาที่ 8 : แสง

แสงอายุ 18 ปี เป็นชาย มีพี่น้อง 4 คน แสงเป็นคนที่ 2 มีพี่สาว 1 คน และน้องสาว 2 คน พ่อกับแม่แยกทางกัน แม่ไปมีสามีใหม่ แสงเลยอยู่กับยาย ยายเป็นคนขี้บ่น แสงเล่าว่าเวลาว่างจะชอบไปบ้านเพื่อน ไปเล่นสันทิกเกอร์ แสงบอกว่าตัวเองติดยาเสพติดตอนอายุ 15 ปี ยาเสพติดชนิดแรกที่ใช้คือบุหรี่ เพราะแถวบ้านมีแต่คนสูบบุหรี่ เหมือนเป็นสิ่งธรรมดาที่คนแถวบ้านทำกัน คนรู้จักต่างก็บอกว่าเดี๋ยวแสงก็ติด แสงก็เลยลองดูว่าถ้าเสพแล้วจะติดจริงไหม ประสงค์โดยการทำจริงไปเลย เลยติดบุหรี่จริง แสงเล่าว่าพอสูบบุหรี่นานเข้าเพื่อน ๆ ก็เริ่มชวนกันใช้ยาบ้า ก็เลยให้เพื่อนซื้อมาให้ ตอนนั้นอายุ 16 ปี พอเสพไปแล้วรู้สึกว่ามีอารมณ์สนุก เหงื่อออก อยากเล่นกีฬา ไม่อยู่เฉยๆ อยากทำงาน พออยากหมดฤทธิ์จะง่วง อยากนอน

แสงคิดว่าผลดีของการใช้ยาบ้าไม่มี มีแต่ผลเสียคือเสียเงิน ทำให้ก่อคดี ปล้นเพื่อเอาเงินมาซื้อยาบ้า เหตุผลที่เสพยาบ้าแสงบอกว่าเป็นเพราะคบเพื่อนไม่ดี เกร เที้ยว ในสังคมมีแต่ยาบ้า สังคมละเหว ไม่น่าอยู่

คนในสังคมไม่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน ตัวเองมีใจที่ไม่หนักแน่นพอ การแก้ปัญหาสังคมยังเข้าไม่ถึงต้นตอ แก่แค่ปลายเหตุเท่านั้น ระเบียบของสังคมไม่เข้มงวด สำหรับกฎหมายศักดิ์สิทธิ์และน่าเชื่อถือจริง เพราะเวลาเห็นใครทำผิดอย่างไร กฎหมายก็ลงโทษอย่างนั้น ไม่เห็นแก่ฝ่ายใด

กรณีศึกษาที่ 9 : เอก

เอกอายุ 18 ปี เป็นชาย เอกเป็นคนโต มีน้องสาว 2 คน เอกจะสนิทกับแม่ เอกเรียนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ก็ออกจากโรงเรียน ตอนนั้นเอกอายุประมาณ 13-14 ปี พ่อกับแม่ก็ไม่ว่า เพราะก่อนหน้านี้ทางโรงเรียนเคยเชิญผู้ปกครองหลายครั้งแล้ว เนื่องจากเอกเกเร โดดเรียน พอออกมาเอกก็มาทำงานอยู่ซ่อมรถที่พ่อเป็นลูกน้องอยู่ เอกบอกว่าที่บ้านไม่มีใครใช้ยาเสพติดเลย แม้แต่พ่อยังไม่ดื่มเหล้าและไม่สูบบุหรี่เลย ยาเสพติดชนิดแรกที่เอกใช้คือบุหรี่ ต่อมาเป็นยาบ้า สารระเหย เฮโรอีน และกัญชา โดยเอกเล่าว่าใช้ยาบ้าครั้งแรกตอนอายุ 15 ปี สาเหตุที่ใช้เพราะเพื่อนชวน เอกบอกว่าในช่วงแรกๆ ที่เพื่อนชวนก็ยังไม่สนใจ พอเพื่อนชวนหนักเข้าก็เลยลองดู เสพครั้งแรกรู้สึกมีเงินๆ แต่เพลินดี เอกบอกว่าคล้ายกับการสูบบุหรี่ เสพแล้วทำให้ขยัน อยากทำนู่นอยากทำนี่ ไม่กินข้าวจะกินแต่น้ำ ใช้วิธีการสูดควันเข้าปอด มีเพื่อนเป็นคนสอน ไม่ใช้วิธีกินเพราะมีรสขม ส่วนวิธีฉีดที่ไม่ใช้เพราะกลัวเข็ม กลัวว่าจะเป็นอันตราย ช่วงที่ใช้ยาบ้าแรกๆ จะอยากยามาก พอยาใกล้หมดฤทธิ์จะอยากยาอีกเรื่อยๆ แต่ถ้าไม่มียาจริงๆ จะใช้การสูบบุหรี่แทน จะสูบบวนต่อมวน วันหนึ่งประมาณ 1 ซองเพื่อชดเชยยาบ้า เพื่อไม่ให้เกิดความต้องการยาบ้า เอกบอกว่าเสพยาบ้าแล้วไม่รำไร อยากทำงาน เช่นซ่อมรถ ถ้ายาบ้าหมดฤทธิ์ก็ทิ้งเลย ไม่ว่างานหรือจะให้ทำอะไรก็ไม่เอา ไม่เอาอะไรเลย นอนอย่างเดียว สมมติใช้ยาบ้า 5 วันติด พอยาหมดฤทธิ์จะหลับยาว 3 วัน ไม่รู้เรื่องเลย ร่างกายรับไม่ไหวแล้ว เอกบอกว่าเสพยาบ้าเป็นการอยากทางใจมากกว่า คือไม่มีอาการทางกาย หรือทรมานทรมาย แต่ใจจะอยาก

เอกเล่าว่าใช้ยาบ้าไปได้ประมาณ 5-6 เดือน พ่อถึงจับได้ พ่อโกรธมาก เอกก็เลยออกจากอู่ซ่อมรถมาทำงานอยู่ที่บ่อนไฟ ช่วงเวลานี้เป็นช่วงที่เอกใช้ยาบ้ามากที่สุด ใช้ถึงวันละ 15 เม็ดและขายยาบ้าด้วย เพราะเป็นช่วงที่มีเงินมาก เอาเงินไปเที่ยว เลี้ยงเพื่อน เลี้ยงยา เล่นการพนัน เอกมีเงินติดตัววันละไม่ต่ำกว่า 7,500 บาท เพราะรับยาบ้ามาเม็ดละ 60 บาท ขายไปเม็ดละ 100 บาท ตอนนั้นพ่อกับแม่เตือนแล้ว แต่เอกไม่ฟัง สนุกกับยา สนุกกับเพื่อนอย่างเดียว ไม่คิดอะไรเลย ลืมเศร้า ลืมเครียด เอกบอกว่าตอนนั้นติดยาบ้าหนักมาก ไม่รู้ว่าจะเลิกอย่างไร เพราะฤทธิ์ยาฝังอยู่ในตัว พี่ที่เคยใช้ยาบ้ามากๆ แนะนำมาให้ใช้กัญชาตัดฤทธิ์ยา จะทำให้กินข้าวได้ นอนหลับ ไม่ตาค้างเหมือนยาบ้า ก็เลยลองใช้ ปรากฏว่าช่วยได้จริง

เอกบอกว่ายาบ้าไม่มีข้อดี มีแต่ข้อเสีย ทำให้ร่างกายซูบผอม กินข้าวไม่ได้ อยากนอนก็ไม่นอน ทั้งที่ใจอยากนอน แต่ตายังค้างอยู่ ทรมานมาก ประสาทหลอน เอกอธิบายเกี่ยวกับยาบ้าและกัญชาให้ฟังว่ามีผลเสียทั้ง 2 อย่างแต่คนละแบบ ถ้าใช้กัญชาจะเหมือนคนบ้า รู้ตัวทุกอย่างแต่ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ จะหัวเราะเอง หัวเราะคนเดียว ยิ่งห้ามยิ่งหัวเราะ มีขนมดๆใหญ่แค้นไหนก็กินหมด หมดฤทธิ์ยากก็หลับ ตื่นขึ้นมาก็เหมือนเป็นคนปกติ แต่ถ้าใช้มากๆ จะทำให้ประสาทเสื่อมได้ ส่วนยาบ้าเอกบอกว่าเวลาใช้จะรู้ตัว แต่ควบคุมตนเองไม่ได้ ไม่อยากกินอาหาร ตาค้าง ยาหมดฤทธิ์ก็ไม่เหมือนคนธรรมดา ตรงที่ต้องหายามาเสพอีกเรื่อยๆ เอกบอกว่ากฎหมายดี รัดกุม คอยช่วยเหลือไม่ให้คนในสังคมทำผิด คอยควบคุมคนในสังคม แต่ตำรวจไม่ดี ไม่ซื่อสัตย์ คอยเอายาบ้าให้เด็กเดินยอดโนบอน คือให้เอายาบ้าไปขายโนบอน ขาย 8 เม็ด เด็กได้ 2 เม็ด ไม่ขายไม่ได้เพราะเด็กที่เดินยอดล้วนเป็นคนที่ไม่มีความรู้แต่เสพยาบ้า ตำรวจสามารถจับได้ตลอด แต่ถ้าคนไหนเสพยาแต่มีเงินให้ตำรวจ ตำรวจก็ไม่จับสามารถพ้นผิดได้

กรณีศึกษาที่ 10 : ต้อม

ต้อมอายุ 17 ปี เป็นชาย อยู่กับพ่อ แม่ และน้องสาวอีก 1 คน บ้านของต้อมอยู่แถวรามคำแหง ที่บ้านไม่มีปัญหาอะไร ต้อมบอกว่าตนเองเรียนถึงแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เพราะที่บ้านไม่มีรายได้อะไรให้เรียนต่อ เมื่อมีปัญหาหรือเรื่องไม่สบายใจต้อมจะคุยกับเพื่อน เพราะเพื่อนคุยได้สนิทใจ ต้อมเล่าให้ฟังว่าสาเหตุที่ใช้ยาบ้าครั้งแรกเพราะเพื่อนชวน เพื่อนดื้อเรื่อย ๆ ว่าให้ลองเสฟดู เพื่อนก็สอนวิธีเสฟให้ เสฟครั้งแรกไปเสฟที่บ้านเพื่อน ต้อมบอกว่าเสฟแล้วเพลินดี ต้อมใช้วิธีโพลนแล้วสูดควันเข้าปอด ไม่กล้าใช้วิธีกินกับจิตเพราะเพื่อนที่สอนบอกว่ายาจะออกฤทธิ์แรงและเร็วกว่าวิธีสูดควัน จะเป็นบ้าได้ง่าย เลยไม่กล้าลอง ต้อมบอกว่าวิธีสูดควันนี้แรก ๆ ที่ทำไม่เป็น รู้สึกว่าวุ่นวายมาก เพราะขั้นตอนเยอะ พอมาช่วงหลัง ๆ ทำได้คล่องตัวมากขึ้น ยาเสฟติดชนิดแรกที่ต้อมใช้คือบุหรี ต่อมาเป็นยาบ้า และเหล้า ต้อมเล่าว่าแรก ๆ ก็เสฟอย่างเดียวพอหลัง ๆ รับประทานในราคาถูก เม็ดละ 45 บาท หนึ่งมี 200 เม็ด เอามาขายคนสนิท 60 บาท ไม่ค่อยสนิทขาย 80 บาท

ต้อมบอกว่ายาบ้ามีผลดีตรงที่ทำให้ขยัน แต่ข้อเสียกลับมีมากกว่าข้อดี คือทำให้ร่างกายทรุดโทรมสมองฝ่อ ต้อมเชื่อในความชัดเจน และความซื่อสัตย์ของกฎหมายว่าสามารถคุมครองคนในสังคมได้ แต่ไม่เชื่อตำรวจ เพราะตำรวจไม่ค่อยซื่อตรง ถ้าเรามีเงินให้ตำรวจก็จะไม่จับเรา หรือบางครั้งตำรวจจะก็ให้เราเอายาบ้าไปปล่อยให้ ซึ่งต้อมคิดว่าตำรวจเป็นผู้รักษากฎหมายไม่น่าทำผิดกฎหมาย หรือกฎระเบียบเสียเอง

กรณีศึกษาที่ 11 : วัฒน์

วัฒน์อายุ 18 ปี เป็นชาย พ่อกับแม่เลิกกันเมื่อวัฒน์อายุได้ 10 ปี วัฒน์จึงอยู่กับพ่อเลี้ยง แม่ และน้องสาว วัฒน์เป็นคนเรียนดี ได้เกรด 2.8-3.2 ไม่เคยมีปัญหาด้านการเรียน เมื่อวัฒน์เริ่มเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วัฒน์เริ่มเกร ทะเลาะวิวาทกับเด็กนักเรียนในโรงเรียน และถูกไล่ออก แม่จึงให้วัฒน์ย้ายไปเรียนที่จังหวัดจะเชิงเทรมาอยู่กับพ่อ วัฒน์เรียนจนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พอขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เรียนได้แค่ 2 เดือนก็ถูกไล่ออก เพราะเกร ขาดเรียนบ่อย ก้าวร้าว ทะเลาะวิวาท สาเหตุสำคัญที่ทำให้วัฒน์ถูกไล่ออกคือ เข้าไปตีนักเรียนรุ่นพี่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ขณะที่ครูกำลังสอนอยู่ จากนั้นวัฒน์ก็ไม่ได้เรียนต่อ มาอยู่กับแม่ที่วงเวียนใหญ่ เป็นห้องเช่า มีวัยรุ่นเสฟยาบ้าอยู่ในห้องตรงบันไดก่อนขึ้นชั้น 2 โดยที่ไม่ได้ปิดประตู วัฒน์เดินผ่านทุกวัน พอพบหน้ากันหลายครั้ง วัยรุ่นกลุ่มนั้นเลยชวนให้เสฟยาด้วย วัฒน์อยากรู้อย่างไรเลยลองเข้าไปเสฟดู วัฒน์บอกว่าไม่รู้ว่าจะเสฟไปเท่าไร แต่รู้สึกวุ่นวายมาก หน้ามืด เพลิน ไม่เมา รู้ตัวทุกอย่าง อารมณ์ดี เล่นกีฬา ไม่อยากอาหาร พอของกำลังขึ้น ตอนที่ยากำลังออกฤทธิ์ รู้สึกว่าเหงื่อไหลมาก เหมือนชนหัวลูก แขนสั่น วัฒน์เล่าว่ายังใช้ยาบ้ายิ่งรู้สึกตัวเองต้องเพิ่มปริมาณของเหล้าและบุหรีมากขึ้น ยิ่งทำให้ตัวเองอารมณ์ดีขึ้น เพลิดเพลินมากขึ้น เล่นสนุกเกอร์เก่งมากขึ้น บางครั้งไม่มีเงินก็เอาเงินจากเพื่อน หรือบางครั้งก็ไปขโมยเงินแม่มาซื้อ

วัฒน์บอกว่ายาบ้าเสฟแล้วไม่ติด แต่อย่ามีเงิน และอย่าไปเห็นคนเขาเล่นยากัน เพราะจะทำให้เราคิดถึงยาทันที ในการเสฟจะใช้วิธีสูดควัน เพราะจะเพลินเวลากำลังลงไฟ วิธีฉีดไม่ใช่เพราะเข้าถึงเส้นเลือดเลยกลัวว่าจะไวกินไปเดี๋ยวจะออกฤทธิ์แรง วัฒน์คิดว่าเป็นวิธีที่สันติ คงเป็นคนที่ไม่ดี ที่ไม่สามารถกลับตัวได้ใช้กัน เพราะเป็นวิธีที่อันตรายมาก ๆ อาจตายได้ ส่วนวิธีกินก็ไม่ใช้เพราะเร็วเกินไป ไม่เพลิดเพลิน แต่วัฒน์บอกว่าบางครั้งก็ใช้วิธีกิน เพราะบางทีมียาบ้าแค่ขวดเดียว ถ้าเอามาเล่นจะเสียเวลาและทำให้เสฟไม่อิม ต้องกินไปเลย วัฒน์เล่าว่าถ้าตนเสฟยาบ้าน้อย พอตอนสายหรือตอนกลางวันจะเหมือนคนไม่มีแรง แต่ถ้าเสฟมาก ๆ แล้วพอยาหมดฤทธิ์ก็จะนอนไปเลย 3 วันกว่า บางครั้งนอนเป็นสัปดาห์ กว่าร่างกายจะกระชุ่มกระชวย พอมิแรงก็จะไปเสฟใหม่ โดยส่วนตัววัฒน์มองว่าเพื่อนดี ในกลุ่มมี 8 คน เสฟยาบ้า 5 คน อีก 3 คน ไม่เสฟ เพื่อนในกลุ่ม

ก็ไม่บังคับให้เสพ ตามใจเขา ไม่มีใครชวนให้เสียคน วัฒนบอกว่าสาเหตุที่ตัวเองเสพยาบ้าเป็นเพราะอยากรู้ อยากรลอง ตนเองไม่โทษใครเลย โทษตัวเองคนเดียว พ่อแม่อาจจะผิดตรงที่ไม่บังคับเรา ไม่ว่าเรา ให้อิสระในการคิด การตัดสินใจอย่างเต็มที่ เลี้ยงดูแบบหย่อนๆ ไม่ว่า ไม่พูดอะไร วัฒนเพิ่มเติมว่าผลดีของการเสพยาบ้า ทำให้กระชุ่มกระชวย มีแรงเล่นกีฬา ทำให้อารมณ์ดี มีแรงเยอะ มีความมั่นใจสูง ผลเสียก็มีตรงที่ทำให้ร่างกายเราหมดสภาพ ทрудโทรม สมองเพี้ยน ล้า

วัฒนแสดงความคิดเห็นว่าตำรวจไม่ค่อยดี ทำงานเอาหน้า เอาผลงาน ไม่ค่อยซื่อตรง ส่วนสายสืบ นอกเครื่องแบบจะชอบยัดยาบ้า นอกจากเราจะเอาเงินให้ตำรวจถึงจะไม่มายุ่งเกี่ยวอะไรกับเรา ส่วนสายตรวจจะตรวจธรรมดาไม่ยัด ไม่โกงอะไรเลย วัฒนบอกว่าถ้าทุกคนทำตามกฎที่มี สังคมจะดี เพราะกฎหมายเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ คอยคุ้มครองให้คนในสังคมทำในสิ่งที่ถูกต้อง

กรณีศึกษาที่ 12 : โต

โตอายุ 17 ปี เป็นชาย อยู่กับพ่อ และพี่สาว ปัจจุบันแม่ของโตเสียชีวิตแล้ว สาเหตุเพราะใช้เฮโรอีนเกินขนาด ตอนนั้นโตอายุได้ 15 ปี โตบอกว่าพี่สาวก็ติดเฮโรอีนเหมือนกับแม่ เพราะแม่ใช้เฮโรอีนตั้งแต่แม่ตั้งท้องโตได้ 3 เดือน ส่วนพ่อไม่ติดยาเสพติดแต่จะกินเหล้าอย่างเดียว โตบอกว่าจริงๆ แล้วที่บ้านของโตมีความสุข ไม่มีเรื่องทะเลาะหรือขัดใจกัน และเมื่อโตมีปัญหาอะไรจะคุยให้ที่บ้านฟัง โดยเฉพาะพี่สาว เพราะวัยใกล้เคียงกัน และคุยกันรู้เรื่อง เข้าใจกันดี ที่บ้านไม่มีใครใช้ยาบ้า มีแต่เพื่อนที่ใช้ แต่ก็ไม่เคยมีเพื่อนคนไหนชวนให้ทดลองเสพ สาเหตุที่โตใช้ยาบ้าเพราะอยากรู้ฤทธิ์ยา โดยโตเป็นคนขอเพื่อนลองเอง ขอหลายครั้ง พ่อครั้งสุดท้ายเพื่อนไม่ให้เลยโกรธ เพื่อนจึงให้ โตบอกว่าเสพยาบ้ามา 3 ปีแล้ว เมื่อพ่อรู้เรื่องพ่อกลัวว่าโตจะไปเป็นเด็กติดยาเร่ร่อน จึงยอมให้โตเสพยาบ้าอยู่ที่บ้าน ไม่ให้ไปเสพนอกบ้าน

โตเล่าว่าเสพยาบ้าแล้วทำให้ขยัน สบาย โล่ง เบื่ออาหาร ทำให้ทำอะไรๆ ได้นานขึ้น ไม่ง่วง ไม่รู้สึกว่ายากนอน โตบอกเพิ่มเติมว่ายาบ้าเป็นยาที่เสพแล้วไม่ติด ไม่มีอาการทางกาย แต่อย่าให้เห็นเพราะถ้าเห็นจะอยาก โตใช้ยาบ้าครั้งละประมาณ 10-20 เม็ด ขึ้นอยู่กับว่ามียาหรือไม่ และมีเพื่อนร่วมเสพมากไหม วิธีที่โตใช้เป็นวิธีการสูดควันแบบบุหรี่ เพราะขณะกำลังลนไฟรู้สึกเพลินดี เคลิ้ม ถ้าใช้วิธีการกินจะไม่รู้รสชาติ เพราะเข้าไปในตัวย่อย ไม่มีวิธีการเสพ ไม่ได้รสชาติ และจะออกฤทธิ์ช้าแต่แรง คนที่ใช้วิธีกินดูได้การกระทำจะเป็นอย่างพวกที่ป็นเสา กระโดดตึก ส่วนวิธีฉีดโตบอกว่าจะเป็นวิธีของพวกที่ใช้ยาบ้าแทนผง คือปกติถ้าจะใช้ผงหรือเฮโรอีนต้องใช้วิธีฉีด แต่ถ้าไม่มีของจะใช้ยาบ้าแทนเพราะสามารถทดแทนกันได้บ้าง แต่สำหรับตัวโตเองไม่ได้ติดผง เลยคิดว่าไม่จำเป็นต้องใช้วิธีนี้ เพราะวิธีสูดควันก็เป็นวิธีที่เหมาะสมกับตนเองดีอยู่แล้ว โตเล่าว่ายาบ้าส่วนใหญ่จะได้มาจากเพื่อน จากข้างบ้าน เพราะออกจากประตูบ้านก็เจอยาบ้าเต็มไปหมด ไปไหนก็เจอแต่ยาบ้า คิดว่าถ้าตนออกไปจากบ้านกรุณาแล้วคงต้องกลับไปใช้ยาบ้าเหมือนเดิม คงหนีไม่พ้น เพราะสังคมรอบบ้านเป็นที่ขายและที่เสพ อย่างตัวของโตเองรับยาบ้ามาราคาเม็ดละ 40 บาท นำมาขายราคาเม็ดละ 70-80 บาท ได้กำไรเท่าตัว รายได้ดี

โตบอกว่ายาเสพติดชนิดแรกที่โตใช้คือกาวเพราะหาซื้อได้ง่าย และเห็นเพื่อนใช้กันอยู่ ต่อมาเป็นยาบ้า โดยโตถูกจับเพราะมียาบ้าอยู่ในตัว 20 เม็ด ซึ่งคดีนี้สามารถประกันได้ แต่ต้องใช้เงินมากถึง 20,000 บาท โตบอกว่าไม่มีเงินจึงยอมติดคุกมาอยู่ในบ้านกรุณา โตเล่าว่าโตเรียนจบแค่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วก็ออกมาเอง เพราะตอนนั้นไม่ชอบเรียนหนังสือและไม่มีเงิน แต่โตบอกว่าสำหรับคนที่กำลังเรียนอยู่ ขอให้ตั้งใจเรียน เพราะการศึกษาจะทำให้เราประสบความสำเร็จในอนาคตได้ และโตยังเสริมว่ากฎหมายเป็นสิ่งที่ประชาชนทั่วไปเคารพ เพราะศักดิ์สิทธิ์จริง บิดพริ้วไม่ได้ ดัดลั่นอย่างไรก็อย่างนั้น แต่สำหรับตำรวจโตบอกว่าตนไม่มีความ

เคารพเลย เพราะตำรวจไม่ค่อยซื้อสัตย์ โดยยกตัวอย่างที่โรงพักวัดพระยาไกรว่า ทั้งโรงพักมีตำรวจที่อยู่ 2-3 คน ที่เหลือไม่ดี ที่หลังโรงพักตำรวจปล่อยยาบ้ากันเอง เห็นแก่เงิน ทำตัวไม่ให้ประชาชนเคารพ

กรณีศึกษาที่ 13 : นก

นกอายุ 15 ปี เป็นชาย อยู่กับพ่อ แม่ และพี่สาว 1 คน นกบอกว่าที่บ้านเสพยาบ้ากันทุกคน ละแวกบ้านมีทั้งเสพและขายยาบ้า เพื่อนส่วนใหญ่ที่นกคบอยู่ด้วยก็เสพยาบ้า นกเล่าว่าที่บ้านพอกับแม่ชอบมีปัญหา กัน ทำให้ตัวเองเครียด ครั้งแรกที่เสพยาบ้าเป็นเพราะเพื่อนชวน และตัวเองอยากลองดูว่าเสพแล้วจะเป็นอย่างไร รวมทั้งทะเลาะกับที่บ้านมาด้วย เลยลองใช้ยาบ้า นกเล่าว่าเสพแล้วทำให้ลืมความทุกข์ไปได้ชั่วคราว เพราะมันแต่ให้ความสนใจกับการเสพยา เมื่อเสพไปจะรู้สึกเคลิ้ม อยากทำงาน ขยัน ตาสว่าง ไม่ยอมนอนและเบื่ออาหาร วิธีที่นกใช้เป็นวิธีการสูดควัน เหตุผลเพราะได้รสชาติดี เคลิ้ม และเป็นอันตรายต่อร่างกายน้อยที่สุด ขั้นตอนไม่ยุ่งยากและเรายังรู้ตัวว่าเราทำอะไรลงไปบ้าง แต่วิธีกิน เป็นวิธีที่ออกฤทธิ์ช้าแต่ฤทธิ์จะแรงมาก ออกฤทธิ์ที่หนึ่งเราจะไม่รู้ตัวเลยว่าเราทำอะไรลงไป จะหนูแว่ว เหมือนกับที่โทรทัศน์ลงข่าวว่าปิ่นตึก กระโดดตึก จับเด็กเป็นตัวประกัน และวิธีฉีดเป็นวิธีที่มีขั้นตอนมากและยุ่งยาก ต้องผสมยา ต้องมัดแขน ต้องฉีดให้เข้าเส้นพอดี กลัวว่าจะหนีไม่ทันตำรวจ และกลัวตายด้วย เพราะเข็มสกปรก เข้าเส้นเลือดไว แค่อายุวิธีสูดควันยังรู้สึกปวดปองโต หัวใจเต้นแรง ถ้าใช้วิธีฉีดแล้วยาเข้าไปที่หัวใจเร็ว กลัวว่าจะตาย และคนที่ใช้วิธีฉีดส่วนใหญ่จะเป็นคนที่ต้องการมาจากวิธีสูดควัน คือวิธีสูดควันไม่เพียงพอแก่ความต้องการ หรือต้องการจะเลิกเฮโรอีนเลยมาใช้ยาบ้าแทน เพราะฤทธิ์น้อยกว่า

นกบอกว่าถ้าเสพ 2 ขา หรือประมาณ $\frac{1}{2}$ เม็ด จะอยู่ได้ 2 วัน พอเสพไปได้ประมาณ 5 เดือนจะต้องเพิ่มปริมาณยามากขึ้น เพราะจำนวน 1-2 เม็ดเริ่มไม่เพียงพอแล้ว ตัวนกเองเริ่มจากการเป็นผู้เสพจนมาเป็นผู้ขายรายใหญ่ โดยรับของจากคลองเตยในราคาเม็ดละ 30-35 บาท ขายราคาเม็ดละ 50-80 บาท ถ้าเป็นยาเกรดเอ ขณะเผากลิ่นจะหอมจะขายราคา 80 บาท เกรดไม่ดีขณะเผาจะไม่ค่อยได้กลิ่นจะขายราคา 50-60 บาท สัญลักษณ์ของยาจะมีหลายรูปแบบ แต่คุณสมบัติและฤทธิ์ของยาจะคล้ายๆ กัน ที่ทำออกมาหลายแบบเพื่อจูงใจคนเสพเท่านั้น

นกเล่ากรรมวิธีการเสพโดยการสูดควันให้ฟังว่า ก่อนอื่นต้องเอาฟรอยบุหรีมาพับเป็นเรือ แล้วเอายาบ้าใส่ลงไป จะใส่ทั้งเม็ดหรือจะหักเอาก็ได้ จากนั้นจุดไฟเผาที่ได้กระดาษฟรอย (เรือ) ใช้หลอดสูดควันที่ลอยออกมาจากยา หรือใช้ตัวผ่าน (น้ำ) มาตักก่อนแล้วค่อยสูดก็ได้ ถ้าสูดเลยจะแสบคอ เสพได้ไม่ค่อนาน แต่ถ้าใช้ตัวผ่านจะทำให้การดูดยาลีนมากยิ่งขึ้น นุ่มคอขึ้น สามารถเสพยาได้นานขึ้น ถ้าเสพกันหลายคนก็ผลัดกันดูด นกเรียกยานี้ว่ายาเปลี่ยนนิสัย เพราะจะทำให้เปลี่ยนเป็นคนละคนทันที

นกบอกว่ากฎหมายทำให้สังคมสงบสุข ทำให้คนที่ทำผิดกลัวเกรง กฎหมายนำเคารพ นำเชื่อถือ แต่สำหรับตำรวจแล้วนกไม่ให้ความเคารพ เพราะตำรวจชอบเกาะคนที่เสพยา กิน จะเอาแต่เงิน บังคับให้เด็กขายยาบ้า ไม่ซื้อสัตย์ต่อสังคม

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นางสาววิภาญดา พรพระราชจิต
เกิดวันที่	18 กันยายน 2519
ที่อยู่ปัจจุบัน	309/7 หมู่ 3 ซอยเพชรเกษม 96 ถนนเพชรเกษม แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค กรุงเทพมหานคร 10160
ภูมิลำเนา	17 ถนนพระแท่น 3 ตำบลท่าเรือ อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี 71130
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2536	มัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสตรีวัดระฆัง
พ.ศ. 2540	ค.บ. (จิตวิทยาและการแนะแนว) สถาบันราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ. 2544	กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ